

Tâm Ý Thành

Contents

Tâm Ý Thành	1
1. Chương 1: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 1 (18+)	1
2. Chương 2: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 2 (18+)	5
3. Chương 3: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 3 (18+)	10
4. Chương 4: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 4	14
5. Chương 5: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 5	18
6. Chương 6: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 6	22
7. Chương 7: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 7	26
8. Chương 8: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 8 (18+)	30
9. Chương 9: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 9	33
10. Chương 10: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 10	38
11. Chương 11: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 11	42
12. Chương 12: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần Cuối	47

Tâm Ý Thành

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại vương triều hoàng thất, tình cảm lãng mạn, sủng. . . Số chương: 12 (full)Giới hạn độ tuổi: 13+ (có vài

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-y-thanh>

1. Chương 1: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 1 (18+)

Đường đột quá! Quả thật rất đường đột!

Tô Khiết nhớ rõ ban nãy mình còn đang bước trên lối hành lang trong đêm tối tĩnh mịch, vừa đặt chân xuống bậc tam cấp cuối cùng dẫn ra vườn hoa lát phát bụi mưa thì thình lình một bàn tay mạnh mẽ tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, sau đó kéo vội nàng vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

Trước đó, Tô Khiết nghe Thái công công nói lại rằng đêm nay có thể hoàng thượng sẽ nhàn rỗi một chút nên nàng muốn diện kiến người. Đây sẽ là lần đầu tiên nàng gặp hoàng thượng sau khi bước chân vào nơi cung cấm, được sắc phong trở thành phi tần. Tô Khiết không thể nán lại phủ vương gia quá lâu, trước đó lấy cớ về đây thăm hỏi Quý phu nhân, nay trong đêm phải vội vàng trở về cung để còn kịp diện kiến hoàng thượng.

Tất cả sự việc là như vậy!

Thế nhưng sao bây giờ nàng lại ở trong phòng ngủ của thất vương gia?

Tô Khiết nhìn người nam nhân anh tuấn ở trước mặt mình, với thân hình cao lớn và vững chãi, cùng chiếc áo khoác lông dày màu bạc càng tôn lên sự uy nghiêm lãnh ngạo. Khuôn mặt đẹp đẽ đối diện với nàng, vì đứng ngược chiều sáng toả ra từ ánh nến leo lét mà trở nên tối sẫm. Nhưng ánh mắt đó vẫn sáng rực, thăm thẳm buồn, bao nhiêu năm rồi vẫn không toả lên chút niềm vui nào, lúc này hướng vào nàng bằng sự da diết, say đắm lẫn khao khát.

Cảm nhận những ngón tay thô ráp bầu chặt vào da thịt mình, Tô Khiết rất muốn hỏi thất vương gia Trình Khâm làm hành động này là có ý gì? Ấy vậy mà bờ môi mềm mỏng của nàng không sao thốt lên được.

Trình Khâm áp sát thân thể to lớn vào Tô Khiết đến nỗi chẳng còn chừa lấy một kẽ hở, như muốn dán chặt nàng vào cánh cửa đóng kín, vẫn siết chặt cánh tay nàng dù biết nó mảnh mai đến dường nào. Ngài còn biết rất rõ Tô Khiết đang chuẩn bị hồi cung vì muốn diện kiến thánh thượng.

Gần một tháng qua, hoàng thượng hết đã quên lãng Tô Khiết, nếu để hai người gặp nhau thì hoàng thượng nhất định sẽ sung hạnh nàng, ngoài điều đó ra thì Trình Khâm không thể nghĩ ra một kết quả khác. Và đây cũng là nguyên nhân khiến thất vương gia vứt bỏ sự lãnh ngạo, không muốn phải đóng vai diễn kẻ thờ ơ để rồi trái tim này đau đớn lẫn khó chịu đến chết đi sống lại, thậm chí phải gánh tội thì ngài cũng không thể tiếp tục dâng hiến Tô Khiết cho hoàng thượng.

Trình Khâm à, cái gì muốn níu giữ thì phải mạnh mẽ vươn tay ra mà giữ lấy!

Căn bản thấy chuyện này không ổn, Tô Khiết định tháo gỡ những ngón tay đang ghì giữ kia ra thế nhưng bất ngờ, Trình Khâm khẽ nâng khuôn mặt diễm lệ của nàng lên, hai ánh mắt giao nhau trong ánh sáng lấp loè rồi ngài mau chóng đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến cái nhìn đứng yên phút chốc, bàn tay Tô Khiết đưa lên có ý đẩy bờ vai rần rỏ đó ra nhưng vương gia vẫn kiên quyết lẫn mạnh mẽ giữ chặt lấy người nữ nhi này. Cảm giác bất lực khiến nàng không ngừng tự hỏi, rốt cuộc điều này nghĩa là gì? Ngài có hiểu vị trí bây giờ của hai người, là hoàng tẩu và hoàng thúc đệ không?

Hôn được một lúc thì hai bờ môi chậm rãi rời nhau, bấy giờ vị vương gia khê khàng hướng mắt nhìn xuống Tô Khiết, thấy hàng mi dài ấy đang chớp chớp.

Trình Khâm buông tay ra, chẳng hề muốn từ bỏ mà thật ra là có thể dang rộng vòng tay cứng cáp này mà ôm lấy người nữ nhi ở trước mặt. Tô Khiết lấy làm ngạc nhiên lắm, kể từ khi nàng trưởng thành thì đây là lần đầu tiên ngài làm những hành động thân mật này với nàng. Nàng không ghét điều này, ngược lại bao năm qua còn khao khát được người nam nhân cao cao tại thượng ấy chạm vào mình. Chỉ là nàng khó hiểu khi một thất vương gia Trình Khâm nhẹ nhàng mà xa cách, ôn nhu mà lãnh đạm, đẹp đẽ mà buồn bã đó vì sao ngay thời khắc này lại gìn giữ nàng như một báu vật? Chẳng phải ngài đã không còn cần nàng nữa ư?

Có phải ngài say rồi không, vương gia?

Ngài say nên nhầm lẫn nàng với Quý phu nhân của ngài?

Suy đoán của Tô Khiết sai rồi, đúng là Trình Khâm có uống rượu nhưng tâm trí vẫn còn rất tỉnh táo, ngài là như vậy, càng uống càng tỉnh nên nỗi cô đơn và buồn bã ở trong lòng thêm chất chứa. Vì thế, chuyện nhầm lẫn nàng với Quý phu nhân là hoàn toàn không thể! Ngay lúc này, là Trình Khâm muốn giữ Tô Khiết ở lại... Nhất định phải giữ, nếu để nàng đi đêm nay, ngài sẽ hối hận cả đời.

- Khiết Khiết, ta không muốn nhường nữa! Cho dù kẻ đó có là thiên tử, cho dù phải gánh lấy tội lỗi thì ta cũng nhất quyết giữ lấy người quan trọng nhất của mình! Người từng hỏi tâm ý thật sự trong lòng ta là gì, vậy đêm nay ta sẽ cho người biết...

Nghe những lời thì thầm rõ ràng bên tai, rung mình khi hơi thở ấm nóng phả vào cổ, Tô Khiết càng lúc càng trở nên mơ hồ. Nhưng nàng không còn thời gian để suy nghĩ thì đã nghe một âm thanh “roẹt” thật khê, hành động xé vải áo từ bàn tay mạnh mẽ kia cũng diễn ra rất nhanh chóng.

Từng mảnh vải lụa trên người Tô Khiết rơi nhẹ nhàng xuống dưới chân, tiếp theo Trình Khâm bế lấy tấm thân trần trụi mềm mại nóng rẫy của nàng mà xoay gót, tiến vào giữa phòng ngủ lặng yên chỉ có ánh nến lấp loè cùng mùi hương ngào ngạt của hoa lan nở trong đêm lan toả từ ngoài vườn vào tận bên trong phòng.

Trình Khâm không đặt Tô Khiết lên giường mà là dưới đất, trên tấm nệm da lông màu trắng tinh mềm như nhung rộng rãi, đây là nơi mà ngày trước khi nàng còn bé vẫn thường ngủ cùng ngài. Tô Khiết không thích nằm ngủ trên giường, vương gia chiều ý bằng việc sai kẻ hầu mang về tấm nệm da ấm áp. Bắc Đại nằm ở phương Bắc, nửa năm gần như chìm trong tuyết công. Chỉ cần nàng ngủ ở trên tấm da lông này cùng với ngài thì cảm thấy hạnh phúc nhất trần đời.

Cơn gió lạnh ở đâu tràn vào, mang theo hơi ẩm của bụi mưa bên ngoài thấm vào từng mảng da thịt, bấy giờ mới khiến Tô Khiết rùng mình bởi lạnh, và nhờ thế nàng nhận ra thân thể đã trên nên trần trụi dưới ánh mắt của Trình Khâm. Lớp lông mềm dưới tấm nệm cọ xát nhẹ nhàng vào da nàng, làm nàng khẽ co người lại.

Tô Khiết ngượng ngùng lắm, xấu hổ đến không chịu nổi, tại sao trước đó nàng còn mặc y phục tươm tất mà bây giờ lại trần truồng như vậy? Và còn ở trước mặt Trình Khâm? Vương gia đang nhìn nàng chăm chú, ánh mắt mải miết lướt trên từng góc ngách và đường cong trên cơ thể nàng, làm nàng sượng sùng đến mức dù đang lạnh cảm nhưng cả người cứ ửng hồng cả lên.

Trình Khâm tự hỏi, từ bao giờ mà thân thể Tô Khiết lại trở nên xinh đẹp đến vậy? Nó đã khác trước rất nhiều, mặc dù lúc nàng còn bé ngài từng tắm cho nàng một lần, hay khi lớn thêm chút nàng nghịch ngợm chạy nhảy để rồi ngã đến bị thương, chính ngài cũng một tay thoa thuốc lên chiếc lưng trần nhỏ xíu ấy.

Có lẽ tấm thân này đã trở nên mỹ miều là lúc Tô Khiết mười sáu tuổi, Trình Khâm bỗng dưng bối rối khi kéo nhẹ vai áo lên cho nàng, cũng có thể là lúc một năm sau ngài từ biên cương trở về, nhận ra đứng trước mặt mình là một người nữ nhi mười tám quá đổi xinh đẹp. Nhưng khoảnh khắc vị vương gia này hiểu rằng, nàng đã trở thành đoá hoa đẹp đẽ nhất mà ngài muốn giữ cho riêng mình, chính là khi nàng khoác lên người chiếc váy hỷ phục, quay đầu lại nhìn mình trước lúc nhập cung trở thành phi tần của hoàng thượng.

Rõ ràng, Trình Khâm luôn muốn biết thân thể Tô Khiết đằng sau lớp vải áo kia là như thế nào? Đêm nay ngài sẽ khám phá nó, nỗi khao khát này bùng cháy đến mãnh liệt, ngài lập tức cúi xuống đặt nụ hôn lên bờ môi anh đào mở hé đó. Lúc đầu là hôn nhẹ, thật chậm rãi, môi ngài cứ miết lấy hai cánh môi xinh xinh mềm mại, rồi lực hôn từ từ trở nên nhanh và mạnh hơn đến nỗi Tô Khiết không kịp thở, cổ họng cứ cố gắng hít vào thở ra, không khí bây giờ là thứ khan hiếm đối với nàng.

- Vương... gia...

Trình Khâm chợt ngừng lại, đuôi mắt dài ra hết như đang cười vì thấy Tô Khiết quá vất vả để gọi mình, chỉ có thể tranh thủ trong một lúc rất ngắn ngủi mà mở hé miệng cất lên hai từ cung kính ấy. Trình Khâm đưa tay vuốt những sợi tóc trên vầng trán lạnh cảm của nàng, mái tóc đen tuyền xoã tung trên tấm nệm lông trắng tạo nên sự tương phản mê hoặc, thấy nàng đã gần như mơ màng với đôi mắt lim dim. Ngài không khỏi buồn cười khi nghĩ, chỉ mới hôn thôi mà người nữ nhi này đã thành ra như vậy. Khiết Khiết, thế ra ta lại không biết người hẳn cảm đến thế!

Lần nữa cúi xuống hôn Tô Khiết, Trình Khâm nói rất khẽ, cố ý để hơi thở mình làm ấm bờ môi nàng, lãnh ngạo mà cũng nhẹ nhàng khi đưa ra một yêu cầu:

- Với người, ta không phải vương gia. Hãy gọi tên ta...!

Từ lúc được đặt xuống đây, tâm trí Tô Khiết đã mơ hồ lắm rồi cho đến khi vương gia hôn nàng thì cơ hồ nàng như mất đi ý thức, chỉ biết đôi môi người nam nhân đó sao lại mạnh mẽ, cuồng nhiệt đến vậy. Lúc này chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, nàng gọi lên một tiếng, âm thanh êm đềm khó cưỡng:

- Khâm...!

Đúng, đó là tên của ngài, thất vương gia anh tuấn luôn ở trong trái tim Tô Khiết. Chỉ duy nhất một từ, như người ta ngâm lên một tiếng gọi thân thương đến tan chảy. Cũng chỉ có nàng, một mình nàng, là được phép gọi vị vương gia tài giỏi lãnh ngạo, thâm trầm bậc nhất của Bắc Đại - Trình Khâm, bằng cái tên Khâm như thế!

Tiếng gọi mềm mại từ Tô Khiết, ý nhị đặt lên môi Trình Khâm một nụ cười mãn nguyện, ngài chậm rãi cởi áo khoác lông cùng y phục trên người mình ra, hết như trút bỏ sự lãnh đạm, cố chấp và cả cương vị vương gia cao quý - những thứ mà giờ đây đối với ngài là hoàn toàn vô nghĩa.

- Khiết Khiết, nhìn ta!

Tô Khiết khẽ mở mắt ra một chút, ngay trước mặt và nằm phía trên nàng, là một thân thể nam nhân cường tráng, mạnh mẽ cùng những vết sẹo dài đã mờ nhạt qua bao năm dài do chinh chiến nơi sa trường. Nàng thấy ngài cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của mình mà đặt lên khuôn ngực rắn rỏi, để nàng chạm vào, cảm nhận hơi ấm cùng với nhịp đập của trái tim ngài. Vương gia thật to lớn, thật cứng cỏi, luôn là người chở che cho Tô Khiết kể từ năm đó! Bất giác, nàng buột miệng:

- Khâm, thiếp lạnh...

Và Tô Khiết không cần chờ quá lâu, cả người Trình Khâm mau chóng phủ chụp xuống người nàng, hai cánh tay rắn rỏi của ngài vòng qua bờ vai mảnh dẻ mà siết chặt. Giờ đây sẽ không còn vương gia hay phi tần của hoàng thượng, không còn là hoàng tẩu hay hoàng thúc đệ, hiện tại ngay trong căn phòng này chỉ tồn tại hai con người yêu nhau, hai thân thể quấn chặt lấy nhau để sưởi ấm.

- Có ta ở đây, Khiết Khiết! Ta sẽ sưởi ấm cho người.

Trình Khâm hôn Tô Khiết bằng nụ hôn trân trọng nhất, với tất cả yêu thương. Đôi môi ngài lướt trên chiếc cổ nhỏ nhắn trắng muốt, cắn nhẹ một miếng rồi lại tham lam trườn xuống bờ vai đang nhô cao của nàng, da thịt nàng mỏng manh như lụa, dường như thấy cả từng mạch máu li ti, nên nụ hôn của ngài rất nhẹ, rất khẽ.

Tô Khiết vẫn nhắm mắt miên man, rõ ràng đầu óc không tỉnh táo nổi nhưng lại cảm nhận rất rõ từng nụ hôn mềm mại như nhung của vương gia trên thân thể mình, nó khiến nàng thấy rất odd kỳ lạ, lại hưng phấn khó tả, âu đây cũng cảm xúc hiển nhiên của người nữ nhi lần đầu tiên trải qua sự ân ái. Tô Khiết vẫn còn ngượng lấm, mỗi nụ hôn ướt át từ ngài đều khiến nàng giật mình một chút, vậy mà vẫn thấy rất thích và muốn thêm nữa. Có phải Quý phu nhân cũng từng cảm thấy như nàng khi được vương gia gần gũi?

Trình Khâm ngừng hôn, lần nữa quan sát nữ nhân nằm bên dưới đây với từng cơn run nhẹ. Rồi ánh mắt ngài dừng lại ở nơi nhô cao nhất, đầy đặn lấm mềm mại, đưa tay lên bao bọc lấy lại nhận ra nó rất gọn ở trong lòng bàn tay mình, ngài xoa nắn nhẹ nhàng như thể sợ cặp đôi trắng trẻo mới lớn này sẽ vỡ ra.

Trên đỉnh trắng nõn có nụ hoa e lệ rụt rè chưa hé mở, cứ hễ dùng đầu ngón tay chạm vào thì Trình Khâm cảm nhận rõ cơn run rẩy của Tô Khiết. Thất vương gia rất muốn biết vị ngọt của hoa thể nào nên chẳng chần chừ cúi xuống thưởng thức. Cứ như ong hút mật, vị ngon và ngọt, ong cứ hút mãi. Mỗi dừng, ngài thấy nụ hoa thấm ướt từ từ chuyển sang đỏ hồng hết đang nở rộ trong mưa gió, nhìn thật đẹp!

- Khâm... Khâm...

Trình Khâm lại nghe Tô Khiết gọi mình bằng hơi thở hổn hển, hàng mi khép mơ màng, thân thể trắng ngần của người thiếu nữ chuyển sang hồng ửng và lấm tấm mồ hôi hoà cùng bụi mưa bên ngoài. Là vì một cánh cửa sổ vô ý bật tung, gió bên ngoài thổi lùa mang theo hơi nước bay thẳng vào phủ ụp lên hai thân thể đang chìm đắm trong hoan ái ở đẳng sau tấm bình phong.

Lạnh mà cũng thật nóng hổi, run rẩy mà cũng thật dữ dội, ướt át mà cũng rất ấm áp, bao nhiêu cổ cảm xúc mãnh liệt tràn đến hoàn toàn nhấn chìm Tô Khiết. Nàng nghe nhịp thở mình gấp gáp, cổ họng như thiếu nước nên thấy khô ran, cả người nóng hừng hực hết ở trong lửa. Nàng ngoẹo đầu, khẽ mở mắt nhìn xuống chỉ thấy mái đầu của một người nam nhân chôn vùi nơi ngực mình, tan loãng.

Trình Khâm, ngài luôn mang đến cho Tô Khiết niềm hạnh phúc lớn lao nhất vào những khi Bắc Đại trở trời, buông những trận mưa rào rích dai dẳng, lạnh lẽo...

Tám năm trước vào lúc đầu xuân của Bắc Đại, mọi chuyện bắt đầu ở thành Nghệ Hoàng - chủ quản bấy giờ chính là thất vương gia Trình Khâm, Viễn Phù Vương. Vị vương gia uy quyền thâm trầm bậc nhất Bắc Đại này nổi tiếng tuổi trẻ tài cao, anh dũng xuất chúng. Ngài chủ quản thành đã ba năm, đối với dân chúng trong thành cũng rất chăm lo nên cuộc sống bách tính tại đây khá an nhàn, sung túc.

Trình Khâm có một thú vui, đó là mỗi buổi sáng lại vận áo khoác lông như giả làm công tử, đi dạo ở trong thành, chủ yếu cũng muốn xem thử dân chúng sống thế nào. Dân trong thành kính trọng vương gia, biết tiếng thơm của ngài tuy nhiên ít người được thấy qua dung mạo của người được gọi là khôi ngô anh tuấn ấy.

Hôm đó, Trình Khâm chẳng hiểu vì sao lại đi vào phiên chợ, dù cho lão Độ quản gia theo hầu ngài từ rất lâu, khuyên rằng ở nơi đó hôi hám, nhếch nhác không hợp với người mang thân cao quý như ngài, thế nhưng vương gia vẫn muốn đi xem thử. Được một chốc, Trình Khâm lại nghe lão Độ bảo thế này:

- Bữa trước, ngài dâng con chiến mã cho hoàng thượng, lão đây lấy làm tiếc lắm. Con ngựa ấy tốt nhất ở phủ ta, ngài lại rất thích nó, tận tay chăm sóc bao nhiêu năm qua, nay hoàng thượng thích là bắt ngài đưa đến ngay!

Trình Khâm vẻ như không quan tâm đến dáng vẻ tiếc nuối kia, điềm nhiên nói:

- Vì đó là hoàng thượng muốn. Ta từ trước đến giờ đều chỉ có thể nhường, không thể không tuân, không thể giành lại.

- Với ngài như vậy là quá bất công.

- Hoàng thượng là thiên tử, mọi thứ trong thiên hạ đều là của người.

- Vậy thứ gì mới là của riêng ngài đây, vương gia?

Trình Khâm quay qua nhìn lão Độ đang nghiêm túc, liền cười nhẹ. Nhưng nụ cười chẳng rõ mang hàm ý gì liền tắt hẳn khi vương gia quay lưng bước tiếp. Ngài tự thấy có chút nhạo báng, thứ gì thuộc riêng về ngài ư? Có thể sao? Trình Khâm vẫn chưa có được, mà giả dụ tìm thấy rồi thì hoạ chăng ngài có thể giữ nó cho riêng mình khi mà vị hoàng thượng ở trên cao kia luôn đổ kỵ với hoàng đệ?

Trình Khâm chợt thấy nơi góc chợ có đám người bu đông và nói chuyện ồn ào, chẳng ngần ngại mà bước đến xem. Hoá ra là một người đàn ông đang rao bán, và bất ngờ thay thứ được rao bán là một cô bé tầm mười tuổi, khuôn mặt lem luốc, tóc tai rối bù, đang quỳ ở giữa đám đông.

Nghĩ vương gia để ý chỉ việc con con này, lão Độ nhắc ngài nên hồi phủ kéo Quý phu nhân chờ. Đáng nhẽ, Trình Khâm đã định quay gót thì vô tình thế nào lại bắt gặp cái nhìn của đứa bé gái đang hướng về mình. Cho đến tận sau này, ngài cũng không lý giải nổi vì sao đôi mắt non nớt kia lại cuốn hút mình vào thời khắc đó. Nghĩ lại, phải chăng vì đó chính là mối nhân duyên của ngài? Và nào có ai đoán được, đứa bé bị rao bán năm ấy về sau lại đứng giữa cuộc chiến khi một bên là hoàng thượng Trình Sở và một bên là Viễn Phù Vương Trình Khâm?

2. Chương 2: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 2 (18+)

Đứa bé gái không có gì nổi bật, thậm chí người ta còn bảo nó xấu xí, nhưng vì sao đôi mắt trong veo thuần khiết đó như níu giữ Trình Khâm, đặc biệt là khi cô bé nhìn ngài khá lâu rồi lại giật mình cúi đầu. Một cảm xúc mơ hồ dấy lên trong trái tim lạnh lẽo của vị vương gia, để rồi đôi chân ấy đã bước ra khỏi đám đông.

Ngạc nhiên vì có người cầm lấy cánh tay mình đỡ dậy, đứa bé gái liền ngước lên nhìn, phản chiếu trong đôi mắt tròn xoe rung rinh là khuôn mặt anh tuấn của người nam nhân ngoài đôi mươi khi này. Nó nghe Trình Khâm nhẹ nhàng hỏi:

- Vì sao người lại cúi đầu khi ta nhìn?

- Dạ, ngài là người cao quý, con không được phép nhìn như thế.

- Thế tại sao người lại nhìn ta?

- Vì... ngài rất đẹp.

- Và còn gì nữa? Ta cảm giác không chỉ có như vậy?

- Và vì... trông ngài rất buồn.

Trả lời xong, đứa bé gái nhận ra người nam nhân đẹp dễ đó bất động trong một thoáng, rõ ràng nó thấy đôi mắt ngài rất dịu dàng nhưng sao lại buồn vui vờ đến vậy, nỗi buồn như khiến tim người ta ngưng đọng.

- Ta sẽ mua đứa bé này!

Đó là câu tuyên bố của Trình Khâm sau khi kín đáo nở nụ cười và mau chóng đứng lên nhìn sang lão Độ vẫn còn hết sức kinh ngạc, yêu cầu lấy ngân lượng trả cho người đàn ông. Tuy vô cùng khó hiểu nhưng lão không thể trái lệnh nên đành lấy ngân lượng trong túi vải ra. Lúc cuộc buôn bán kết thúc thì trời đang nắng đẹp bỗng dưng kéo mây đen, mưa bắt đầu lất phất. Thay vì tìm nơi trú mưa hoặc bảo lão Độ mua chiếc ô để che thì Trình Khâm quay qua đứa bé gái, hỏi:

- Người có thích mưa không?

Nó khẽ gật đầu.

- Người có sợ lạnh không?

Nó lại tiếp tục gật đầu.

Trình Khâm tự dưng cười nhẹ, tiếp theo kéo áo khoác lông rộng ra một chút để che một khoảng trống vừa đủ ở bên hông mình, ân cần lên tiếng:

- Nếu lạnh thì vào đây sẽ ấm hơn.

Kỳ lạ! Một người cao quý như thế, đẹp đẽ như thế mà lại đối xử dịu dàng với một đứa bé đói rách thế này ư? Ngài chẳng những mua nó mà còn chẳng ngần ngại để nó nép vào áo khoác mình như thể không bận tâm gì đến sự dơ bẩn, nhếch nhác kia. Ngay cả lão quản gia ở bên cạnh cũng nhắc ngài chuyện này không nên thì ngài vẫn một mực muốn nó đi cùng mình.

Ban đầu đứa bé gái cứ chớp mắt nhìn Trình Khâm, tiếp theo cúi đầu ngượng nghịu bước đến luôn cơ thể nhỏ bé vào bên trong áo khoác lông mềm mại, khẽ khàng nép vào bên cạnh ngài. Ấm áp không tả nổi, không chỉ thân thể run rẩy này mà còn cả trái tim bé nhỏ ở trong lồng ngực nó.

Và cứ thế, Trình Khâm giữ lấy áo khoác che cho đứa bé gái khi cả hai cùng bước ra khỏi phiên chợ dưới màn mưa lất phất.

Về đến phủ vương gia, Trình Khâm sai người tắm rửa sạch sẽ cho đứa bé còn ngài đi ra đình viên sau vườn ngắm mưa.

Một lúc sau có tiếng bước chân, Trình Khâm sức tỉnh mới chậm rãi quay qua, thấy lão Độ dẫn theo đứa bé gái lúc này đã được tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo mới và mái tóc xơ xác đã được búi lại gọn gàng. Nó có vẻ khép nép, lúc bước chân vào đây bấy giờ mới biết là vương phủ và người nam nhân anh tuấn ấy chính là thất vương gia Trình Khâm, chủ quản thành Nghệ Hoàng này.

Nó vốn mang thân phận thấp hèn, với vương tôn công tử đã là kẻ hèn mọn lắm rồi huống hồ đây lại là vương gia, ngay cả việc nhìn ngài cũng thấy như thể có tội.

Trình Khâm có vẻ cũng hiểu điều đó, liền ngồi xuống ghế rồi đưa mắt quan sát đứa bé gái đang cúi đầu rụt rè, liền gọi nó hãy lại gần đây. Chẳng hiểu sao nó vẫn sợ, đôi chân đứng cứng ngắc tại chỗ, thậm chí lão Độ phải đẩy sau lưng một cái thì nó mới chịu tiến đến chỗ vương gia. Nó thấy ngài nhìn mình từ trên xuống dưới với vẻ hài lòng, sau đó ngài cất giọng, nghe trầm ấm giữa tiếng mưa lớn:

- Người không cần phải sợ, ta mua người về thì sẽ không bạc đãi người. Người cứ xem ta là huynh hoặc là thúc thúc cũng được.

Tức thì lão Độ lo lắng: “Vương gia, chuyện này...” nhưng đã bị Trình Khâm giơ tay lên ngăn, ánh mắt dịu dàng vẫn chưa rời khỏi đứa bé gái, mà tiếp:

- Người tên gì?

Nó nói ra tên mình, không rõ khi đó do tiếng mưa quá lớn đã át đi chất giọng nhỏ xú ấy hay vì cái từ kia chẳng may lọt vào tai Trình Khâm, ngài mới bảo:

- Từ giờ, ta đặt cho người cái tên mới. Ta vừa mua người thì cơn mưa trong lành này đổ xuống, thật dễ chịu. Vậy ta gọi người là Tô Khiết, sự thuần khiết trở về.

Tô Khiết lại chớp mắt nhìn Trình Khâm, bản thân không rành chữ nghĩa nhưng nghe cái tên này cũng tự thấy hay hay. Nghe lão Độ nhắc nhở, Tô Khiết liền cảm tạ vương gia. Trình Khâm đặt tay lên mái đầu nhỏ vuốt nhẹ, gọi trêu mếu: “Khiết Khiết”. Chỉ cần nghe vậy thôi là trái tim của đứa trẻ này rung động rồi, thấy ngài tốt bụng lại dịu dàng còn đặt tên cho mình nữa, khiến Tô Khiết không còn thấy sợ hãi, chẳng những thế còn bạo gan ngược mặt lên hỏi:

- Ngài là thất vương gia Trình Khâm ạ?

- Phải, thế nào?

- Ngài bảo Khiết Khiết có thể gọi ngài là huynh hay thúc thúc, vậy Khiết Khiết muốn gọi tên ngài được không?

- Tên ư?

- Là “Khâm”.

- Tại sao?

- Vì Khiết Khiết rất thích tên ngài!

Trình Khâm buồn cười nghĩ, sao đứa bé này lại biết nói lời ngon ngọt như thế.

Cùng lúc, giọng lão Độ vang lên tức giận: “Ai cho phép nhà ngươi gọi thẳng tên vương gia như thế hả? Quá hỗn xược rồi!”

Tô Khiết lại bị lão quản gia mắng, lập tức rụt người. Và lần nữa, Trình Khâm phải lên tiếng bảo lão Độ đừng gây khó dễ cho con bé nữa.

- Được rồi, ngươi cứ gọi ta là Khâm.

Tô Khiết liền mỉm cười, đôi mắt trong veo lấp lánh thật đáng yêu.

- Lão đây chẳng hiểu vì sao ngài lại mua con bé xấu xí như thế nữa, đã vậy chưa gì ngài còn tỏ ý nuông chiều quá mức. - Lão Độ khế lắc đầu.

Trình Khâm vẫn chưa rời mắt khỏi nụ cười tươi tắn của Tô Khiết, lại tự hỏi: Khiết Khiết xấu xí ư? Ngài lại không cho là vậy, liền mỉm cười buông lời lạ lùng:

- Ta nghĩ rằng, sau này lớn lên, Khiết Khiết sẽ xinh đẹp lắm đấy.

Tô Khiết không rõ nụ cười trên môi của vương gia khi đó mang hàm ý gì nhưng đứa bé gái này vào giây phút ấy đã tự hứa rằng: Mình nhất định sẽ trở nên xinh đẹp và phải đẹp nhất thành Nghê Hoàng này! Vì ngài!

Cứ thế, Tô Khiết sống bên cạnh Trình Khâm, leo đèo bám theo ngài như hình với bóng. Nó được vương gia dạy dỗ nghiêm khắc, từ viết chữ, đọc sách, đàn hát cho đến thêu thùa, tất tần tật những gì mà một nữ nhi khuê các đều phải biết qua.

Chữ đầu tiên Tô Khiết viết, cũng chính là tên ngài, một chữ “Khâm”. Tiếng gọi thân thương ấy cứ như người ta ngâm lên một câu thơ.

Và mặc dù Trình Khâm đối với Tô Khiết rất quan tâm, thương yêu chiều chuộng thế nhưng nó vẫn nhận ra ngài thật xa vời. Rất nhiều lần ngài đứng ở ngay trước mặt, chỉ một cái vờ tay đã có thể chạm tới, vậy mà đứa bé gái đó vẫn thấy thật khó khăn. Anh tuấn và dịu dàng, lãnh ngạo và ôn nhu, thâm trầm và buồn bã, Trình Khâm trong mắt Tô Khiết chính là như vậy!

Thật đúng với cái tên “Khâm” của mình, ngài ở trên cao, rất xa rất khó đến gần. Con đường đi đến trái tim ngài cũng hiểm trở khó khăn muôn vàn, tất cả mọi thứ ấy đều hàm chứa hết trong hai từ “Trình Khâm” kia.

Kỷ niệm khiến Tô Khiết nhớ nhất là năm mười hai tuổi, ngày nọ đột nhiên bị đau bụng và phần dưới còn ra máu vậy bắn cả y phục. Đứa bé gái ngây thơ không biết đó chính là lúc tới tháng của nữ nhi lại cứ tưởng mình mắc bệnh, chẳng chịu đi hỏi lão Độ hay vú Dung trong vương phủ, cứ thế chạy đến chỗ Trình Khâm

khóc lóc một trận. Lúc đầu chưa hiểu chuyện gì, sau đó mới thấy vết máu ở sau váy Tô Khiết thì ngài lập tức hiểu ra, nửa buồn cười nửa cảm thông cho đứa trẻ non nớt này, liền vươn tay kéo nó vào lòng nhẹ nhàng bảo:

- Không sao đâu, chỉ là thân thể người bắt đầu thay đổi thôi.
- Tại sao ạ? - Tô Khiết ngược nhìn vương gia, thút thít hỏi.
- Vì người là nữ nhi, nữ nhi phải trải qua điều này để trưởng thành.

Trong lòng vẫn mơ hồ chưa rõ tại sao nữ nhi trưởng thành lại phải chảy máu, chỉ duy có điều Tô Khiết nhớ là nụ cười dịu dàng của vương gia dành cho mình, cứ như thể cảm thấy vui vẻ hài lòng về việc nó đang dần lớn lên.

Sau đó vú Dung được Trình Khâm gọi đến để thay y phục cho Tô Khiết, và bây giờ nó mới nghe bà giải thích cặn kẽ tỉ mỉ về chuyện tới tháng, sau đó còn dặn dò những ngày này của nữ nhi là cấm kỵ nên từ giờ về sau tuyệt đối nó không thể đến chỗ của vương gia khi đang tới tháng. Nghe xong Tô Khiết quay trở về phòng, rồi cứ thế cả ngày chui rúc trong chăn không hề bước chân ra ngoài nửa bước.

Thậm chí đến chiều tối, khi Trình Khâm đứng ngoài cửa phòng gọi thì Tô Khiết cũng tuyệt đối không chịu gặp ngài. Nó nghĩ việc mình ra máu là ô uế sẽ vấy bẩn ngài, ngài sẽ đâm ra ghét bỏ mình như ngày trước nó bị người ta hắt hủi xa lánh khi còn là đứa trẻ ăn mày rách rưới ở chợ phiên. Tô Khiết nằm mãi trong chăn khóc thầm, lòng thấp thỏm chỉ mong vương gia đừng vì chuyện này mà bỏ rơi nó.

Đến tối Tô Khiết mệt nhoài thiếp đi, một lúc sau lại mơ hồ nghe tiếng mở cửa phòng, hình như có ai đó đang tiến đến bên giường và rồi một bàn tay to lớn ấm áp phủ nhẹ lên vầng trán nó, tiếp theo khẽ khàng lau đi nước mắt đã khô từ lâu. Tô Khiết buồn ngủ đến mắt nặng trĩu, chỉ cảm giác người đó đã ngồi xuống đầu giường, hơi thở đều đặn rất nhẹ, cơ hồ khá lâu sau mới rời phòng. Sáng tỉnh dậy, Tô Khiết nhớ về bóng người đêm qua chẳng rõ là mơ hay thật, bất chợt thấy nơi đầu giường có đĩa bánh bao. Chạm rãi cầm bánh lên, bột bên ngoài đã nguội lạnh nhưng tình thương từ người mang đến lại ấm nồng, nó vừa ăn vừa khóc.

Dẫu không ai nói nhưng Tô Khiết luôn luôn biết, đó chính là vương gia...

Đối với Tô Khiết, có lẽ hình ảnh ấn tượng nhất, sâu sắc nhất của Trình Khâm chính là khi ngài khoác chiếc áo lông màu bạc và lặng lẽ đứng ở đình viên ngắm nhìn những trận mưa dai dẳng. Lúc đó, ngài luôn ngẩng mặt lên cao, khẽ nhắm mắt, tự chìm vào nỗi cô đơn bất tận của bản thân, cái nỗi buồn mà bao năm qua Tô Khiết chưa bao giờ biết ra và hiểu được.

Tô Khiết luôn đứng nép mình ở phía xa, hướng mắt về phía Trình Khâm, đôi mắt trong veo phẳng lặng cứ nhìn như thế rất lâu. Bóng dáng ngài cao lớn uy vũ, trong chiếc áo khoác lông bạc càng toả ra thần thái cao sang đẹp đẽ, như cảm nhận được bên trong con người dịu dàng ấy là sự thâm trầm, đa mưu túc trí. Và Tô Khiết cứ mãi quan sát như thế cho đến khi Trình Khâm chậm rãi quay lại, trên môi nở ra một nụ cười êm đềm nhất vào lúc ngài cất tiếng gọi:

- Khiết Khiết, đến đây ngắm mưa với ta...

Tô Khiết nhất định không chần chừ giây phút nào mà chạy đến bên Trình Khâm. Luôn luôn như vậy, dù là bao năm trôi qua thì ngài vẫn sẽ biết Tô Khiết đứng ở đó cũng như nàng biết ngài sẽ luôn chờ mình với nụ cười ấm áp nhất. Rồi hai người lại cùng nhau ngắm nhìn những hạt mưa buông rơi, hay khi Trình Khâm giờ bàn tay ra hứng mưa thì Tô Khiết nhẹ nhàng đặt đôi tay nhỏ nhắn lên lòng bàn tay rộng lớn ấy, để so xem mình đã lớn được bao nhiêu rồi.

- Mọi thứ đều là của thiên tử...

Đó là câu nói băng quơ phát ra từ môi Trình Khâm mà Tô Khiết thường nghe thấy. Lúc còn nhỏ thì chưa hiểu nhưng lớn thêm chút nữa, nó tỉnh ý nhận ra, đằng sau những từ ngữ tưởng như rất đời thường đó lại là một nỗi niềm to lớn bao phủ lên vương gia, thậm chí là cả đời này của ngài.

- Vẫn có một thứ không phải của thiên tử.

Trình Khâm không nghĩ Tô Khiết lại để ý đến tâm tư của mình, liền tò mò hỏi:

- Là thứ gì?

- Là Khiết Khiết! Thiên hạ cần thiên tử, nhưng Khiết Khiết chỉ cần Trình Khâm.

Đây là lần đầu tiên Tô Khiết gọi thẳng cái tên Trình Khâm, xét theo phép tắc là tội mạo phạm, thế nhưng vị vương gia chỉ chăm chú nhìn Tô Khiết.

Năm đó, Tô Khiết mới mười bốn tuổi.

Người nữ nhi nhỏ bé đã biết rõ tâm ý của bản thân mình là gì, và hướng về ai. Tâm ý đó mãi mãi không thay đổi, chỉ dành riêng cho mặt trời ở trước mặt nàng.

Phải chăng vào khoảnh khắc ấy, chính bởi đôi mắt trong veo thuần khiết cùng với tâm ý rõ ràng trong lòng đã giúp Tô Khiết dần dần bước chân vào trái tim đang bị giam hãm của vị vương gia trẻ tuổi đó...?

Cuối cùng, tình yêu tha thiết và tâm ý mãnh liệt của Tô Khiết đã được đáp lại.

Khi đêm nay, nàng cùng Trình Khâm trải qua hương vị ái ân nồng nàn. Ngài ở trên nàng, dịu dàng lần nhẹ nhàng đến mức khiến trái tim, thân thể này tan chảy. Kể từ thời khắc này, nàng vĩnh viễn thuộc về người nam nhân đẹp đẽ lãnh ngạo đó. Trình tiết, tình yêu, kể cả mạng sống này nàng đều dâng hiến hết cho ngài.

Môi Trình Khâm chưa rời khỏi môi Tô Khiết, nụ hôn say đắm vẫn cứ quấn quýt, đem theo cả hơi thở nguyên chất vào nhau. Bàn tay vương gia ân cần vuốt ve khắp cơ thể trinh nguyên, len lỏi theo từng đường cong, mang hơi ấm lẫn khoái cảm phủ lên da thịt non mịn của người nữ nhi. Cho đến khi những ngón tay thô ráp chạm nhẹ vào đoá hoa sâu kín bên dưới thì Tô Khiết run mạnh một chút, theo phản xạ hơi gập người lại, bờ môi không tự chủ liền thốt lên khe khẽ:

- Vương gia... đừng...

- Khiết Khiết, đừng sợ.

Trình Khâm biết rất rõ đây là nơi kín đáo nhất, nhạy cảm nhất đồng thời cũng xinh đẹp nhất trên thân thể nữ nhi. Với sự khao khát chiếm hữu bên trong người đàn ông, vương gia dĩ nhiên rất muốn có được đoá hoa mỹ miều này. Khiết Khiết của ngài hẳn cảm như vậy, ngay cả những ngón tay này chạm vào cũng đủ khiến nàng run khẽ, thì nhất định sẽ rất khó khăn để tiếp nhận ngài.

Nhẹ nhàng kéo hai chân Tô Khiết vòng qua hông mình, Trình Khâm nghiêng người xuống để khuôn ngực rắn rỏi ép chặt lên ngực nàng, hai cánh tay ngài luồn dưới bờ vai mảnh dẻ khẽ nâng cả phần thân trên của nàng lên một chút, sau đó áp hai bàn tay lên khuôn mặt ửng hồng lau đi mồ hôi đang lấm tấm, thì thầm:

- Khiết Khiết, tin ta không?

Dù chẳng rõ sự đau đớn gì sẽ đến với mình nhưng vẫn thật sự mong chờ, Tô Khiết nghe trái tim trong lồng ngực đập mạnh, ánh mắt lấp lánh nhìn khuôn mặt anh tuấn lúc này đang được vẽ nên bởi sự say đắm lẫn ham muốn, trả lời:

- Chỉ cần đó là Trình Khâm, Khiết Khiết đều chấp nhận.

Cười ý nhị, Trình Khâm hôn khẽ lên chóp mũi ửng đỏ rồi xuống hai cánh môi đang cố hóp lấy chút không khí của Tô Khiết, ấn mạnh. Đây có lẽ là nụ hôn sâu nhất, lâu nhất từ lúc họ bắt đầu nằm trên tấm da lông ấm cúng này. Một người thâm trầm như thất vương gia, làm bất cứ chuyện gì cũng có tính toán của mình. Ngài cố ý hôn Tô Khiết sâu như vậy chung quy cũng để cuốn tâm trí nàng đi nơi khác, và đến lúc nàng đắm chìm thì ngài, từ bên dưới, tiến sâu vào!

Một dòng máu tử nữ chảy ra loang đỏ trên màu trắng tinh khôi của tấm da...

Trình Khâm hiểu sự tổn thương cũng như nỗi đau sắp đến với Tô Khiết, khi bất kỳ người nữ nhi nào cũng phải trải qua trong đời. Ngài lần nữa lại ôn nhu, điềm đạm và nhẹ nhàng hết mức có thể khi vuốt ve bên hông nàng. Là an ủi, là xoa dịu.

Cái đau rách toạc ở bên dưới khiến tâm trí Tô Khiết lập tức trở về, những ngón tay thon dài bầu chặt trên bờ vai cứng cáp nọ liền cào nhẹ một đường. Thế ra cảm giác hoà hợp là vậy ư? Đau và khó chịu quá! Dù

không nhìn thấy nhưng nàng cảm nhận rất rõ, như thể đoá hoa bên dưới kia đang dần tách ra những đôi cánh mỏng manh, nhảy cảm để có thể đón nhận một con ong ương ngạnh, thâm nhập vào bên trong nhụy hoa mà chiếm hữu. Đôi chân mày khẽ nhăn lại, nàng cắn nhẹ môi thế nhưng không sao kìm được tiếng nấc trong cổ họng.

3. Chương 3: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 3 (18+)

Cái đau rách toạc ở bên dưới khiến tâm trí Tô Khiết lập tức trở về, những ngón tay thon dài bấu chặt trên bờ vai cứng cáp nọ liền cào nhẹ một đường. Thế ra cảm giác hoà hợp là vậy ư? Đau và khó chịu quá! Dù không nhìn thấy nhưng nàng cảm nhận rất rõ, như thể đoá hoa bên dưới kia đang dần tách ra những đôi cánh mỏng manh, nhảy cảm để có thể đón nhận một con ong ương ngạnh, thâm nhập vào bên trong nhụy hoa mà chiếm hữu. Đôi chân mày khẽ nhăn lại, nàng cắn nhẹ môi thế nhưng không sao kìm được tiếng nấc trong cổ họng.

- Đau lắm sao? - Tiếng Trình Khâm cất khẽ, có hơi trầm đục.

Tô Khiết liền lắc đầu dẩu lệ đã tràn ra từ đuôi mắt. Trông thế, Trình Khâm nửa xót xa nửa lại thấy buồn cười, liền hôn lên mắt nàng mà bảo:

- Đứa bé ngốc, đau thì phải nói chứ.

Tô Khiết vẫn lắc đầu, hai cánh tay vòng qua cổ Trình Khâm mà nín chặt lại.

Đối với Tô Khiết, vị vương gia lãnh ngạo này thương yêu và trân trọng đến dường nào, ngay cả việc chiếm hữu đoá hoa thần bí của nàng mà ngài cũng chậm rãi, từ tốn và kiên nhẫn vô cùng. Ngài sợ nàng đau, sẽ khóc. Điều ngài muốn chính là Tô Khiết sẽ mãi mãi ghi nhớ thời khắc nàng thuộc về ngài. Để nó trở thành ấn ký không phai trọn đời này, trọn kiếp này của nàng.

Được một lúc, Tô Khiết đỡ đau hơn và bắt đầu thấy dễ chịu, hơi thở cũng theo đó mà nhẹ đi. Trình Khâm nhận ra sự chấp nhận của nàng mà tiếp tục chậm rãi từng chút một. Môi ngài đặt lên chiếc cổ trắng nhỏ, tham lam hút hết hương thơm ở đó, để tâm trí này thả lỏng và giúp cho sự thoả mãn nhanh chóng được lấp đầy.

Từ nhỏ được vương gia dạy dỗ bao nhiêu điều thế mà Tô Khiết lại không hề biết cái chuyện, sau khi cơn đau qua đi thì người ta lại bắt đầu nhận thấy sự khoái cảm đến kỳ lạ. Nàng để bản thân hoà tan cùng ngài, tâm trí lẫn nữa lại mơ hồ và đắm chìm vào cõi mơ màng chẳng khác nào con thuyền lênh đênh trên biển, điều ngài đang làm khiến nàng dễ chịu thoải mái đến nỗi chợt nhiên rên khẽ một tiếng. Tức thì, Tô Khiết buông cổ vương gia ra để bật miệng lại.

Trình Khâm thêm lần nữa không khỏi thú vị, thiết nghĩ nữ nhi này đến bây giờ còn cần phải dạy dỗ thêm vài điều, liền dùng một tay cầm lấy hai cổ tay nàng đưa lên qua đầu, ghì giữ xuống tấm nệm da lông. Thình lình bị khoá chặt cổ tay, Tô Khiết bối rối quá chẳng biết làm thế nào, thậm chí trách vương gia sao ức hiếp mình đến vậy. Nàng rõ ràng hưng phấn, nhưng vì sao lại phát ra âm thanh kỳ quặc đó. Xấu hổ quá! Nàng cắn chặt môi, không muốn phải kêu nữa.

- Khiết Khiết, ta muốn nghe âm thanh đó của người.

Trình Khâm vui mặt vào giữa cổ và bờ vai mịn màng, khẽ khàng yêu cầu. Tô Khiết lại khó hiểu bội phần, chẳng phải trước đây vương gia bảo chỉ thích nghe tiếng đàn êm dịu chứ không muốn nghe những loại âm thanh gây phản cảm ư, thế sao bây giờ ngài lại đổi ý thích nghe cái tiếng rên kỳ quặc của nàng?

Mà hình như, trước đây nàng cũng từng nghe qua loại thanh âm kỳ lạ này từ một người, là của Quý phu nhân.

Tô Khiết ở trong phủ vương gia đều được mọi người yêu quý, kể cả lão Độ ban đầu khó tính như thế, cho đến Ân Kiến thuộc hạ thân tín của thất vương gia, mặt mày nghiêm nghị lạnh lùng, lúc nào cũng vác kiếm bên mình. Duy có một người lại đâm ra rất ghét đứa bé gái do vương gia mua về này, là Quý phu nhân.

Thất vương gia Trình Khâm nổi tiếng là không có nhiều thê thiếp, ngài không có chánh thức ngoại trừ một thiếp là Quý phu nhân. Người đàn bà này nhan sắc cũng gọi là có nhưng lòng dạ hay đổ kỵ, tính tình không được tốt. Chẳng hiểu lý do gì mà bao năm qua, vị phu nhân ấy mãi chưa sinh được cho vương gia đứa con nào. Nghe đâu, Quý phu nhân là do hoàng thượng ban hôn cho vương gia, dù khi ấy ngài chưa có ý muốn thành gia lập thất. Đó là nguyên do, vị trí vương phi vẫn để trống, là bởi chưa có người nữ nhi nào khiến ngài thực tâm yêu thương.

Quý phu nhân đối với Tô Khiết, bằng mặt không bằng lòng, dù bản thân thấy ngớ ngẩn khi cứ ganh tị với một đứa trẻ, và cũng biết vương gia giữ nó bên cạnh chẳng qua chỉ để trò chuyện cho đỡ buồn tẻ. Thế nhưng cái cách ngài chăm sóc dạy dỗ, chiều chuộng Tô Khiết quá mức khiến nàng ta không khỏi khó chịu.

Năm mười lăm tuổi, Tô Khiết không hiểu có sao thường nằm mơ thấy ác mộng.

Và những đêm như thế nó đều qua phòng của Trình Khâm, để ngài ở bên cạnh dỗ dành mình ngủ, có vậy mới không thấy sợ hãi.

Đêm đó, Tô Khiết ôm chăn gối lên đi qua phòng ngủ của vương gia, đôi chân nhỏ nhắn đó đi rất khê khàng trên lối hành lang vắng lặng như tờ. Lúc đi ngang qua một căn phòng lập loè ánh nến, Tô Khiết nghe thấy một thứ âm thanh lạ lùng, giọng của một nữ nhân. Nơi phát ra chính là phòng ngủ của Quý phu nhân.

Tô Khiết khê khàng bước đến, đưa đôi mắt hiếu kỳ vào khe hở của cánh cửa, trong phòng khá tối, chỉ có chút ánh sáng từ ngọn nến chập chờn. Nhưng rồi nó trông thấy hai chiếc bóng in hằn trên tấm bình phong, là thân thể của hai người với những cử động uyển chuyển lên xuống rất lạ lùng. Tiếng rên lại ngày một lớn hơn khiến đứa trẻ hồn nhiên này không kìm nổi tò mò mà mở cửa...

Bước đến tấm bình phong, Tô Khiết âm thầm nhìn vào bên trong. Trên chiếc giường ngủ, là thất vương gia với thân thể cao lớn không một mảnh vải cùng với thân thể trần trụi của Quý phu nhân, đang làm điều gì đó rất hoan hỉ. Ngài ở trên người phu nhân, bên dưới lại không nhìn rõ được gì do bóng tối phủ chụp. Tô Khiết thấy Quý phu nhân ngày thường tỏ ra kiêu ngạo, quý phái nhưng giờ đây lại mang gương mặt hưng phấn vô cùng, tóc tai rũ rượi, miệng cứ rên rĩ.

Tuy nhiên, Tô Khiết nhìn qua Trình Khâm thì lại thấy hoàn toàn trái ngược. Khuôn mặt nhìn nghiêng ấy vẫn đẹp đẽ nhưng biểu hiện trên đó lại lạnh như băng. Ngài cùng phu nhân rất nhịp nhàng thể mà ánh mắt vô cảm đến không tưởng, cứ như thể chẳng hứng thú gì với chuyện này. Tô Khiết có thể nhìn ra dáng vẻ ấy là do chút ánh nến xuyên qua tấm bình phong, nó thắt mắt đến độ chân cứ bước tới để rồi vô ý vấp một cái, cả người ngã nhào kéo theo tấm bình phong đổ ầm xuống...

Khi hoàn hồn lại, Tô Khiết ngược lên thì bắt gặp hai phu thê vương gia nhìn mình kinh ngạc. Tiếp theo, Quý phu nhân quơ lấy chân quần ngang người, ánh mắt ngây dại ban nãy biến mất mà trở nên căm phẫn, vằn cả tia máu đỏ, răng môi nghiến chặt. Về phía Trình Khâm lại điềm tĩnh hơn, nhanh chóng mặc áo khoác ngủ vào rồi tiến đến chỗ Tô Khiết, chậm rãi đưa bàn tay lên che mắt nó.

- Khiết Khiết, ra ngoài cửa phòng đợi ta.

Cứ ngỡ vương gia sẽ đánh mình về tội bất kính, nào ngờ ngài chỉ nhẹ nhàng yêu cầu như thế nên dù chân đang lú lú thì Tô Khiết cũng nghe theo, quay lưng chạy đi ngay. Sau đó là những chuỗi âm thanh tranh cãi sau tấm bình phong.

- Sao nó có thể vô phép vô tắc tự ý đi vào phòng ngủ của thiếp chứ?

- Có thể Khiết Khiết tìm ta vì có chuyện gì đó.

- Vương gia, ngài không thể dung túng cho nó mãi!

- Được rồi, đêm nay chúng ta đến đây thôi, phu nhân nghỉ ngơi đi.

- Ngài không thể bỏ thiếp như thế này được, vương gia!

Mặc cho Quý phu nhân gọi khàn cả giọng, Trình Khâm vẫn quay lưng bỏ đi ra cửa, đến nơi ngài thấy Tô Khiết giương mắt nhìn mình với vẻ khép nép.

- Người tìm ta có chuyện gì sao?

- Khiết Khiết mơ thấy ác mộng, không ngủ được nên muốn sang phòng ngài...

Trình Khâm nén tiếng thở dài, cơn ác mộng đêm nay quả thật tai quái, khiến Tô Khiết mất ngủ phải đi tìm ngài để rồi chứng kiến cảnh không nên thấy.

“Đi theo ta”, Trình Khâm vừa nói vừa nắm lấy tay cô bé cùng đi về phòng.

Nằm xuống tấm nệm da lông ấm áp, được vương gia đắp chăn cho, Tô Khiết nhìn ngài chậm rãi đặt lưng xuống ngay bên cạnh đồng thời dùng bàn tay to lớn vỗ vai mình dỗ dành cho mau ngủ. Kỳ lạ, cứ hễ nhắm mắt lại là hình ảnh vương gia cùng Quý phu nhân cùng nhau ở trên giường cứ lớn vồn trong tâm trí khiến Tô Khiết tò mò quá đỗi, chẳng tài nào ngủ được.

- Vương gia, Khiết Khiết có chuyện muốn hỏi...

- Là gì nào?

- Lúc này trong phòng, ngài và Quý phu nhân đang làm gì ạ? Tại sao phu nhân thì rất thích thú mà ngài thì... không thấy như thế?

Trước, Trình Khâm luôn khuyến khích cô bé này có gì không hiểu thì phải hỏi, có như thế mới học hỏi được nhiều thứ. Nhưng lúc này, ngài lại thấy câu hỏi từ Tô Khiết hết sức oái oăm, nhất là khi nhìn vào đôi mắt trong veo hồn nhiên đó, ngài càng thêm khó xử vì không biết giải thích thế nào cho tốt.

- Khiết Khiết, người hãy còn bé nên chuyện đó chưa thể biết ra được. Ta chỉ nói đơn giản, đây là điều mà những đôi phu thê cần phải làm.

- Vậy nghĩa là sau này Khiết Khiết cũng sẽ làm việc đó?

- Nhưng người chỉ có thể làm với người nam nhân mình yêu thương thôi.

Chớp mắt nhìn khuôn mặt ôn nhu ở trước mắt, Tô Khiết bất giác hỏi khẽ rằng:

- Thế... người nam nhân đó có thể là vương gia không?

Tô Khiết cảm nhận rõ cái vỗ vai ân cần từ Trình Khâm chợt nhiên ngừng lại, chẳng những thế ngài còn hướng đôi mắt bỗng chốc đứng yên vào mình. Lúc đó Tô Khiết phát hiện, là lần đầu tiên vị vương gia điềm đạm thâm trầm ấy có chút dao động, nửa như tránh né nửa như khó xử.

- Khuya rồi, ngủ đi.

Mọi lần, Trình Khâm sẽ là người chờ Tô Khiết ngủ trước ấy vậy hôm đó, cũng là lần đầu tiên ngài quay lưng đi ở ngay trước mặt cô bé. Trong thế, Tô Khiết liền vùi mặt vào trong chăn, tự hỏi có phải vương gia giận mình rồi chăng?

Nhưng Tô Khiết đã không biết rằng, cả đêm ấy, ngài thức trắng...

Và kể từ sau cái đêm đó, mọi chuyện dường như đã không còn như trước.

Là khi Tô Khiết bắt đầu nhận ra, thái độ của Trình Khâm đối với mình đã không còn gần gũi nữa. Ngài vẫn mỉm cười, vẫn dịu dàng, vẫn quan tâm hỏi han thế nhưng tuyệt nhiên tránh chạm vào người Tô Khiết cho dù là những va chạm nhỏ nhất hay vô ý nhất. Rất rõ ràng rằng, vị vương gia đang tạo khoảng cách.

Thứ thay đổi nhiều nhất chính là vào những lúc trời đổ mưa. Tô Khiết vẫn luôn đứng ở phía xa quan sát Trình Khâm đang lặng lẽ ngắm mưa, ngài biết nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ. Một lần vô tình quay lại và phát hiện Tô Khiết đứng đó như chờ đợi, ngài nhìn nó bằng đôi mắt tĩnh lặng tiếp theo chỉ mỉm cười bảo:

- Khiết Khiết, về phòng đi kéo cảm lạnh.

Tô Khiết không biết lý do gì khiến ngài thay đổi thái độ với mình như vậy! Và điều tồi tệ hơn nữa là, ngài vẫn giữ cách hành xử xa cách đó cho đến khi cô bé lớn.

Khi Tô Khiết bước sang tuổi mười sáu, nàng dần trở thành một thiếu nữ hơn. Tóc dài mượt mà, khuôn mặt xầu xí lúc bé bỗng bừng hoá thành xinh xắn, dáng dấp cũng bắt đầu cao lên, từng đường cong thân thể từ từ lộ ra sau mảnh vải áo. Tô Khiết nghĩ rằng, nếu bản thân có thể trở thành thiếu nữ xinh đẹp thì vương gia biết đâu sẽ chú ý đến mình hơn, thế nhưng ý nghĩ ấy hoàn toàn sai lầm.

Trong khi Tô Khiết ngày một trưởng thành thì Trình Khâm cũng ngày càng mang dáng vẻ của người đàn ông trầm tĩnh, uy vũ. Gương mặt ngài vẫn đẹp dễ anh tuấn nhưng giờ đây có thêm những đường góc cạnh mạnh mẽ, nam tính, càng tôn lên khí chất cao sang, uy quyền lẫn thâm trầm của một vương gia bậc nhất. Có lẽ giống như Tô Khiết nhận thấy, dường như ngài còn trở nên to lớn hơn, cao và bờ vai ấy thêm rộng, vững chãi khiến cho bất kỳ nữ nhân ở thành Nghê Hoàng này đều muốn dựa dẫm vào đó và vì thế, ngài đối với nàng lại thêm xa cách...

Trình Khâm ít gọi Tô Khiết đến chuyện trò vào đêm khuya.

Trình Khâm mỗi lần gặp mặt Tô Khiết chỉ cười một chút rồi rời đi rất nhanh.

Trình Khâm vẫn thích ngắm mưa, nhưng tiếp tục ngắm một mình.

Trình Khâm không nhìn vào Tô Khiết mỗi khi nói chuyện với nhau vài câu.

Thậm chí ngay cả lần nọ, Trình Khâm trông thấy một bên vai áo của Tô Khiết bị lệch, theo thói quen lại đưa tay nắm lấy viền áo định kéo lên thì đột nhiên khựng lại, trong đôi mắt phẳng lặng đó mang một vết bối rối thoáng qua. Tô Khiết chăm chú quan sát nét mặt vương gia trong khi ánh mắt ngài cứ dán chặt vào bờ vai mảnh mai thấp thoáng đằng sau lớp vải áo mỏng. Để rồi sau cùng, ngài vẫn để nguyên vai áo của Tô Khiết bị lệch như thế rồi hạ tay xuống.

Tô Khiết không thích như vậy, lòng cứ khó chịu bứt rứt, vì nàng thích ngài, hay đúng hơn là cái sự thích đó giờ đây dần chuyển qua tình yêu. Vì yêu nên mới muốn gần gũi người nam nhân ấy, nhưng cơ sao ngài cứ đẩy nàng ra xa?

- Vương gia ghét bỏ Khiết Khiết rồi sao?

Trình Khâm đã ngừng viết khi nghe câu hỏi nhỏ xíu cất lên bên cạnh, đảo mắt trong chốc lát rồi chậm rãi quay qua nhìn gương mặt nhỏ nhắn đó đang buồn bã.

- Sao ngươi lại nghĩ vậy?

- Từ khá lâu rồi, ngài không muốn Khiết Khiết ở gần nữa.

- Có một số chuyện, theo thời gian cần phải thay đổi.

- Tại sao lại như thế ạ?

- Vì ngươi đã lớn rồi...

Rõ ràng vương gia đã cố ý bỏ lửng câu nói đó, có thể là tránh né hoặc không muốn nói tiếp, ngài lại cầm bút viết và hoàn toàn chú tâm vào công việc.

Tô Khiết nhìn bàn tay to lớn của Trình Khâm đặt trên bàn, nhớ ngày nào bàn tay đó vẫn dịu dàng nắm lấy tay nàng thế mà giờ đây lại trở nên cách xa đến vậy.

Thời gian tới, Tô Khiết phải làm sao nếu ngài vẫn tiếp tục như thế...?

Nhưng rồi nỗi lo lắng và thất vọng của Tô Khiết đã thành hoài công khi đến năm nàng mười bảy, giặc ngoại bang có ý xâm lược Bắc Đại, hoàng thượng lệnh cho thất vương gia Trình Khâm dẫn theo đoàn binh lính ra ngoài biên cương.

Vào ngày đưa tiễn, tuyết phủ trắng thành Nghê Hoàng. Trình Khâm mặc chiến bào cùng áo khoác đỏ, dáng vẻ oai phong凛冽 nổi bật trong màn mưa tuyết. Sau khi dặn dò lão Độ và A Kiện coi sóc mọi việc trong ngoài phủ thì ngài đến trước Quý phu nhân, nghe nàng ta chấm nước mắt khóc lóc, liền gật đầu bảo yên tâm.

Cuối cùng, Trình Khâm chuyển dời ánh mắt qua Tô Khiết đang đứng lặng lẽ. Đôi mắt ngài sâu thẳm thẳm, vẫn buồn bã và kiên định, phản chiếu hình ảnh người nữ nhi nhỏ nhắn trong làn tuyết lấp phát. Tô Khiết

thấy đôi môi ngài mấp máy như thể muốn nói gì đó, nàng đã chờ đợi và mong mỏi nhưng rồi ngài chỉ khẽ mỉm cười đồng thời tiến đến gần cầm lấy chiếc áo khoác lông mà vốn dĩ nàng muốn đưa nó cho ngài, nhẹ nhàng khoác lên người nàng.

Xong xuôi và cũng thật nhanh chóng, Trình Khâm xoay gót, leo lên lưng ngựa.

Ngài đi rất nhanh, loáng cái đã cùng đoàn binh lính mất hút trong làn tuyết rơi.

Tô Khiết liền đuổi theo, được một đoạn thì ngừng lại bởi tuyết rơi dày lắm chẳng còn thấy bóng dáng ai nữa. Cái lạnh giá phủ lên gương mặt thần thờ của nàng, đóng băng cả dòng lệ vừa mới chảy xuống. Người ra trận, sống chết khó mà nói trước, nay mai liệu có thể trở về không? Nàng chưa kịp nói gì với vương gia, chưa kịp... Tô Khiết kéo áo khoác lông sát vào, tưởng tượng đây là vòng tay ấm áp của ngài, cùng với nước mắt là lời cầu nguyện bình an gửi đến người vừa đi xa...

May thay một năm sau, thất vương gia Trình Khâm khai hoàn trở về.

Lúc hay tin vương gia hồi phủ, Tô Khiết mừng rỡ chạy vội ra ngoài cổng, đến nơi thì trông thấy ngay một bóng dáng cao lớn thân thuộc trong áo chiến bào. Dường như có linh cảm gì hay sao mà Trình Khâm liền quay qua. Hai ánh mắt chạm nhau trong khoảnh khắc, người này lại nhận ra người kia thay đổi quá nhiều.

4. Chương 4: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 4

Trước mắt Trình Khâm là một Tô Khiết hoàn toàn trưởng thành. Từ mái tóc dài cho đến vóc dáng mềm mại, từng đường nét trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ.

Trong thoáng chốc, ngài chỉ đứng yên và chăm chú quan sát người nữ nhi nửa quen nửa lạ ở trước mặt mình. Tô Khiết mười tám tuổi xinh đẹp như một đoá hoa lan nở rộ. Thuần khiết và tinh khôi. Đến nỗi khiến vị vương gia lãnh ngạo ấy cảm thấy bất ngờ đồng thời mang chút choáng ngợp.

Còn Tô Khiết chậm rãi tiến đến trước mặt Trình Khâm, nếu không có Quý phu nhân và những người hầu khác thì có lẽ nàng đã ôm chầm lấy ngài rồi. Thất vương gia của nàng vẫn vậy, dung mạo anh tuấn đó không thay đổi, duy có nước da đã sạm hơn vì một năm chinh chiến ngoài sa trường. Đôi chân mày rậm rạp, ánh mắt mạnh mẽ thâm trầm, chiếc mũi đến bờ môi, mọi thứ của ngài vẫn đẹp đẽ.

- Mừng ngài trở về, vương gia.

- Khiết Khiết đã lớn thế này rồi ư? Ta không nhận ra...

Một lần nữa, Trình Khâm tiếp tục bỏ lỡ câu nói cùng với biểu hiện có chút khác lạ. Nụ cười trên môi Tô Khiết như đoá hoa héo rũ, bởi hiểu ra cho dù ngài có trở về thì sao chứ? Tất cả vẫn sẽ chẳng có gì thay đổi... Ngài vẫn đứng cách xa nàng, không phải chỉ xa trong vài bước chân mà còn là trong trái tim ngài.

Đêm đó, vương phủ cùng ăn mừng vương gia thắng trận trở về. Trong khi ai nấy ăn uống no say thì Tô Khiết lại một mình buồn bã ở vườn hoa. Đúng lúc có giọng nam nhân cất lên, thì ra là Trương công tử, họ hàng xa của Quý phu nhân.

Hai người đang nói chuyện thì lại nghe thêm một giọng nam nhân trầm thấp: “Khiết Khiết”. Hoá ra là Trình Khâm! Gặp vương gia, Trương công tử cúi đầu hành lễ, cùng lúc thấy ngài chậm rãi bước đến. Hỏi han qua lại vài câu, Trình Khâm liền mời vị công tử lên phòng chính tiếp tục bữa tiệc rượu. Bóng dáng kia đã khuất trong màn đêm, bấy giờ ngài mới nhìn qua Tô Khiết đứng im lặng này giờ, nàng hơi cúi mặt, chiếc cổ trắng ngần thoắt lộ ra sau viền cổ y phục.

- Sao người lại đứng đây một mình? Trong lòng có tâm sự hay sao?

Về như Tô Khiết cố ý im lặng. Nàng từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng kề cận bên vương gia, mỗi một việc vui hay buồn tất cả đều chỉ liên quan đến ngài.

Trong khi Tô Khiết lặng thinh thì Trình Khâm âm thầm quan sát người thiếu nữ chỉ mới xa cách có một năm thôi lại trở nên đổi khác đến vậy. Xinh đẹp hơn, dịu dàng hơn thậm chí quyến rũ hơn khiến người ta không thể rời mắt. Chiều nay khi gặp mặt ở cổng phủ, ngài rất muốn hỏi Khiết Khiết một năm qua sống như thế nào, ăn ngon ngủ ngon không, có vui vẻ không, thế nhưng lại chỉ có thể đứng ngây ra và nói được một lời ngắn ngủi. Phải chăng là do người nữ nhi ở trước mặt kia quá rực rỡ lẫn thuần khiết khiến trái tim ngài trong một chốc lại có chút lay động.

- Người và Trương công tử quen biết từ lúc nào?
- Khiết Khiết và công tử chỉ nói chuyện dăm ba câu chứ chẳng phải quen biết gì.
- Người cũng lớn rồi Khiết Khiết, đừng hễ cứ gặp nam nhân là nói cười vui vẻ.

Bấy giờ Tô Khiết mới chịu ngẩng mặt lên nhìn Trình Khâm, ánh mắt đó cũng đang nhìn nàng đầy tĩnh lặng, trong đêm tối lại không thể đoán ra thâm ý gì. Nàng bất giác buồn cười quá đổi, vương gia thay đổi thái độ trở nên xa cách, sao bây giờ còn nói một câu quan tâm như vậy? Ngài đã đẩy nàng ra xa thì việc nàng gặp gỡ ai hay nói cười với ai, cũng đâu quan trọng gì.

- Khiết Khiết lại không biết rằng, từ lúc nào vương gia trở nên nhỏ nhen đến thế.

Dứt lời, Tô Khiết hành lễ cho lấy lệ rồi mau chóng rời khỏi vườn hoa.

Trình Khâm mang biểu hiện ngạc nhiên khi nghe Tô Khiết nói mình “nhỏ nhen”. Ngài không biết là nàng có giận đối gì chẳng mà bỏ đi nhanh chóng không một lời hỏi han, trong khi hai người đã một năm xa cách.

- Ta nhỏ nhen sao?

Vừa tự hỏi bản thân Trình Khâm vừa thở ra, cảm giác bản thân hành xử cũng có đôi chút kỳ quặc. Chỉ là trong lòng ngài tự dưng không vui khi lúc này tình cờ bắt gặp cảnh Tô Khiết và Trương công tử nói chuyện thật thân mật...

Hôm sau đang ngồi đọc công văn thì Trình Khâm thấy Quý phu nhân bước vào thư phòng. Cứ ngỡ là có chuyện gì liên quan đến vương phủ nào ngờ nàng ta đề cập đến cái vấn đề mà ngài không lường trước:

- Thiếp muốn tìm một phu quân cho Tô Khiết.
- Bàn tay đang cầm tách trà liền khựng lại, Trình Khâm đưa mắt nhìn phu nhân.
- Nữ nhi lớn rồi thì không thể cứ quanh quẩn trong phủ mãi được.
 - Khiết Khiết mới mười tám, đâu cần phải vội gì.
 - Vương gia, thiếp được gả cho ngài cũng là năm mười tám. Ngài yên tâm, thiếp nhất định sẽ tìm một nhà cao sang quyền quý để nó không phải chịu thiệt.

Dù đang khát nước thế mà Trình Khâm không chần chừ đặt tách trà xuống bàn. Phu nhân nói đúng, nữ nhi mười tám tuổi thì đã đến lúc phải gả chồng, hưởng chi tuổi xuân trôi qua chớp mắt, giống như hoa lan trong vườn nở ra xinh đẹp rồi cũng sớm tàn. Ngài biết rất rõ điều đó nhưng tại sao lòng vẫn không nở...?

Quan sát vẻ trầm tư của phu quân, Quý phu nhân tỏ vẻ khó chịu, hỏi:

- Ngài phải chăng có tình ý gì với Tô Khiết?
- Nếu là người khác hẳn phải giật mình rồi, thế nhưng đây lại là Trình Khâm, vị vương gia nổi tiếng thâm trầm nhất Bắc Đại này, không một chút biến sắc khi bảo:
- Ta đối với Khiết Khiết, chỉ như huynh muội.
 - Có câu nói đó của vương gia thì thiếp an tâm rồi. Vậy xem như chuyện này đã bàn bạc xong xuôi, thiếp sẽ sắp xếp chu toàn cho Tô Khiết.

Quý phu nhân rời khỏi thư phòng với vẻ mặt vô cùng thoả mãn.

Bỗng nhiên không còn tâm trạng xem công văn, Trình Khâm đến bên cửa sổ đồng thời đưa mắt nhìn ra vườn hoa vắng lặng. Nếu Tô Khiết có thể lấy được lang quân như ý thì ngài nên vui mừng mới phải, thế

tại sao lòng lại trĩu nặng? Vì ngài quen có Tô Khiết ở bên cạnh suốt tám năm qua nên không nỡ gả nàng đi? Có phải chỉ đơn thuần là tiếc nuối hay còn điều gì nữa, bởi trái tim ngài cứ âm ỉ khiến đôi mắt phẳng lặng đó nhìn mãi về phía những đoá lan trắng muốt.

Cũng không rõ vì sao, hoàng thượng Bắc Đại - Trình Sở với thất vương gia Trình Khâm lại có bề ngoài khá tương đồng, từ vóc dáng cao lớn uy nghiêm cho đến dáng vẻ trầm tĩnh. Tuy nhiên, sự trầm tĩnh nơi Trình Sở rất khác so với Trình Khâm, đó là vị hoàng thượng này mưu mô hơn, lòng dạ cũng thâm hiểm hơn.

Viễn Phù Vương Trình Khâm hải hoàn trở về, xem như lập được đại công nên đích thân hoàng thượng thân chinh đến tận thành Nghê Hoàng để trọng thưởng. Trước đó hay tin hoàng thượng sẽ đến vương phủ nên tất cả hạ nhân trong phủ đều chuẩn bị mọi thứ chu đáo để nghênh tiếp. Nói xong vài câu thì Trình Sở muốn cùng Trình Khâm ra sau vườn tiếp tục hàn huyên.

Trong khi mọi người đều được diện kiến thánh thượng thì riêng Tô Khiết lại ngồi ủ rũ ngoài đình viên. Nguyên nhân là bởi đêm qua, vương gia dặn dò nàng hôm nay tuyệt đối phải ở yên trong phòng và dĩ nhiên càng không thể gặp hoàng thượng. Dù nàng có hỏi thế nào thì ngài cũng không nói rõ nguyên nhân.

Ngồi mãi ở trong phòng lại đâm ra buồn chán nên Tô Khiết lẻn ra vườn dạo chơi. Đang thơ thẩn thì nàng nghe tiếng bước chân, sợ có người phát hiện ra mình nên liền trốn đi. Được một lúc, nàng đưa mắt nhìn ra ngoài thì mới biết là vương gia. Ngài đứng quay lưng, khoác chiếc áo uy nghiêm lắm và đang ngắm hồ cá.

Khó hiểu vì sao vương gia có tâm trạng ra đây ngắm cảnh nên Tô Khiết mau chóng rời khỏi chỗ nấp, bước lại gần. Khi nàng vừa gọi “vương gia” thì cùng lúc người kia liền quay lại. Và đó chính là hoàng thượng!

Phát hiện ra một người nam nhân xa lạ, Tô Khiết giật mình bước lùi, thiếu chút muốn ngã xuống hồ cá nếu không có Trình Sở nắm lấy tay kéo giữ lại. Người kéo nàng áp sát vào mình, nhận ra trước mắt là khuôn mặt xinh đẹp khả ái và còn rất lạ lẫm, tại sao người không biết trong phủ vương gia có người nữ nhi này? Về phần Tô Khiết, cũng lấy làm ngạc nhiên khi người nam nhân kia mang nét hao hao giống vương gia, duy đôi mắt kia lại chẳng hề dịu dàng mà rất tối và thâm sâu.

- Khiết Khiết!

Đó là tiếng gọi của Trình Khâm, nghe ra lại đầy kinh ngạc lẫn lo lắng. Lúc ngài bước vội đến chỗ họ thì Trình Sở mới buông Tô Khiết ra, và Tô Khiết liền chạy lại đứng nép sau lưng vương gia. Thay vì hỏi hoàng thượng trước thì Trình Khâm nhìn khắp người Tô Khiết, xem thử có bị thương gì không. Trong khi ngài lo lắng cho nàng thì Trình Sở chỉ im lặng quan sát.

- Hoàng thượng, Khiết Khiết còn nhỏ nếu có gì mạo phạm, người hãy bỏ qua! -Rời mắt khỏi Tô Khiết, bấy giờ vương gia mới cúi đầu trước hoàng thượng.

Hoàng thượng? Tô Khiết kinh ngạc, thế ra đây chính là Trình Sở, hoàng thượng chí tôn của Bắc Đại ư? Nàng lập tức quỳ xuống hành lễ:

- Hoàng thượng tha tội, dân nữ không biết là người nên đã bất kính!

Trình Sở khoát tay cho phép Tô Khiết đứng lên, bấy giờ mới nhìn qua Trình Khâm mà hỏi: “Người nữ nhi này là ai?”. Trong một thoáng, vị vương gia đó đã khẽ đảo mắt khó xử, vốn dĩ ngài không muốn hoàng thượng gặp mặt Tô Khiết.

- Hồi hoàng thượng, đây là Tô Khiết, họ hàng xa của quân gia Độ trong vương phủ. Vì muội ấy mất phụ mẫu nên thần đệ cho phép mang về đây chăm sóc...

- Tô Khiết? Cái tên nghe hay lắm, là sự thuần khiết sao?

Trình Khâm thấy Trình Sở bước lại gần Tô Khiết, trên môi còn nở một nụ cười ẩn ý, cả ánh mắt đó cũng rất thú vị. Trước cảnh hoàng thượng ngày càng đến gần, Tô Khiết trở nên lúng túng cứ cúi đầu đồng thời bước lùi một chút. Tiếp theo, nàng nghe hoàng thượng yêu cầu mau ngẩng mặt lên nên đành phải vâng mệnh.

Bao nhiêu mỹ nhân, Trình Sở đều thấy qua hết rồi và người nữ nhi ở trước mặt này dù không phải tuyệt sắc giai nhân hay sắc sảo quyền rũ thế nhưng không hiểu vì sao ở nơi nàng ta toát ra một điều gì đấy rất thu hút. Có lẽ Trình Sở cũng như Trình Khâm năm đó, nhận ra sự thanh thuần qua đôi mắt trong veo ấy, vẻ đẹp mới lớn của người nữ nhi không nhuộm chút bụi trần.

Vị hoàng thượng đưa tay lên có ý muốn chạm vào khuôn mặt e lệ của Tô Khiết thì cùng lúc giọng Trình Khâm cất lên rõ ràng, nghe thì vẻ như rất tự nhiên nhưng nhìn sâu vào đó lại thấy là ngài cố ý ngăn hành động đụng chạm kia:

- Hoàng thượng nếu đã mệt thì để thần đệ sai người...
- Viễn Phù Vương, người đối với người nữ nhi này là như thế nào?
- Khiết Khiết chỉ như những nha hoàn trong phủ.
- Trẫm chỉ muốn hỏi, tình cảm người dành cho nàng ta là gì?

Có lẽ vào lúc đó, Trình Khâm không hề biết đã từ khá lâu rồi, bản thân mới mang dáng vẻ bất động như thế trước mặt Trình Sở. Đó không chỉ ngạc nhiên mà còn là một nỗi sợ không nói nên lời. Là lúc ấu thơ, khi Trình Sở luôn đứng trước mặt thất hoàng đệ và đưa ra những yêu cầu lạnh lùng nhấn tâm nhứt. Trình Khâm không quên, không quên được, chỉ là chôn giấu ký ức đó tận sâu trong lòng.

Trình Khâm bất giác nhìn qua Tô Khiết, bất gặp nàng cũng đang nhìn mình chờ đợi, nhưng ngài không thể có câu trả lời nào khác ngoài câu này:

- Thần đệ... với Khiết Khiết chỉ như huynh muội, và cũng có ý gả muội ấy đi.

Tô Khiết sững sờ, không phải việc vương gia xem nàng như muội muội mà chính là chuyện muốn gả nàng cho người khác. Thế nhưng còn một điều nữa kinh khủng hơn khi nàng chợt nghe hoàng thượng cất giọng rành rọt:

- Thế thì người không cần gả nàng ấy đi nữa. Viễn Phù Vương Trình Khâm nghe lệnh, trẫm muốn Tô Khiết nhập cung hầu hạ trẫm, phong làm Tô tần!

Sự điềm tĩnh mà từ này giờ Trình Khâm cố gắng giữ đã bị đánh sụp, ngài đứng lặng đi khi nhìn Trình Sở, ánh mắt tĩnh lặng ôn nhu bao năm qua bấy giờ mới thấy xuất hiện nỗi thần thờ, chẳng những thế còn như thể hụt hẫng mất mát.

Biểu hiện nơi Tô Khiết cũng không khác hơn Trình Khâm. Hết chuyện vương gia muốn gả nàng đi song giờ lại đến chuyện hoàng thượng ban lệnh để nàng nhập cung trở thành phi tần. Không! Tô Khiết không muốn, vạn lần không muốn! Nữ nhân trong thiên hạ đều muốn gần thiên tử nhưng riêng nàng thì không! Trái tim và tình yêu của nàng chỉ hướng về duy nhất một người.

- Vương gia, Khiết Khiết không muốn... - Sợ hãi đến nỗi Tô Khiết buột ra những lời có thể bị gán tội mạo phạm - Khiết Khiết chỉ muốn ở cạnh ngài...

Chất giọng van xin cùng cái níu tay áo từ Tô Khiết, khiến trái tim Trình Khâm không khỏi chùng xuống nặng nề. Thế nhưng rất nhanh, vị vương gia này phát hiện hoàng thượng vẫn đang đứng trước mặt, vì vậy ngài mau chóng lấy lại sự sáng suốt cùng dáng vẻ bình tĩnh mọi khi, giật nhẹ tay áo lại và bảo:

- Khiết Khiết, người còn không mau quỳ xuống cảm tạ long ân!

Tô Khiết cảm giác cõi lòng tan nát khi nhìn vào ánh mắt lãnh đạm từ vương gia, sắc bén lẫn tàn khốc đến nỗi như cửa mạnh vào tim nàng, cái ánh mắt lạnh băng ấy ngài chưa bao giờ dành cho nàng suốt tám năm qua. Mặc cho những dòng lệ rơi lã chã, Tô Khiết thất thần quỳ xuống trước mặt hoàng thượng, giọng nói run rẩy:

- Dân nữ cảm tạ hoàng thượng ân điển!

Vị hoàng thượng nở nụ cười ý nhị, vừa thoả mãn vừa như thể ẩn chứa điều gì.

Trình Khâm sai người hầu đưa hoàng thượng lên phòng chính. Khi chỉ còn hai người, Tô Khiết mau chóng đứng dậy rồi nắm lấy tay vương gia, cầu xin:

- Khiết Khiết không muốn tiến cung, càng không muốn trở thành phi tần!
- Đó là lệnh của hoàng thượng, không thể làm trái...
- Ngài có thể xin hoàng thượng rút lại lệnh này!

Để mặc Tô Khiết vừa nức nở vừa giật mạnh tay mình, Trình Khâm chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ lặng lẽ quay qua nhìn nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ chưa bao giờ đáng thương đến vậy, ngài biết phải làm sao khi chính mình cũng bất lực. Xin hoàng thượng rút lệnh đã ban ư, ngài lấy lý do gì đây? Là vì ngài không muốn mất Tô Khiết sao, nếu như vậy sự việc sẽ càng khủng khiếp hơn nữa.

Trước sự im lặng từ vương gia, Tô Khiết ngừng khóc rồi bất giác hỏi một câu:

- Rốt cuộc, Khiết Khiết ở trong lòng ngài có vị trí gì?

Trình Khâm không thể trả lời, bởi đây là điều mà bao năm qua ngài vẫn luôn tránh né, hay đúng hơn là sợ hãi khi phải đối diện với lòng mình để tìm lời đáp.

- Tóm lại, người hãy chuẩn bị nhập cung.

Cuối cùng, Trình Khâm cũng đã cho Tô Khiết một câu trả lời chính xác nhất. Khẽ khàng, nàng vuốt tay ra khỏi tay vương gia, tự dưng cười cười:

- Khá khen cho một thất vương gia Trình Khâm anh dũng uy phong, thâm trầm lãnh ngạo, ngay cả tâm ý thật sự của mình là gì mà ngài cũng không biết!

Tô Khiết quay lưng bỏ chạy, để lại một mình Trình Khâm đứng lặng đi.

Tâm ý ư? Tâm ý thật sự của ngài là gì? Ngài muốn gì...?

Hình như từ rất lâu rồi, ngài đã không còn hỏi bản thân cái câu đó nữa...

5. Chương 5: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 5

Đêm hôm ấy, Trình Khâm gọi Tô Khiết vào thư phòng. Dẫu biết lúc này gặp nhau chỉ khiến cả hai thêm khó xử nhưng vương gia vẫn phải căn dặn nàng những điều quan trọng vì chỉ vài ngày nữa thôi, nàng sẽ tiến cung. Tô Khiết cũng không trái lệnh, bình thần đến gặp vương gia, kể từ lúc nhận được câu trả lời cuối cùng của ngài thì lòng nàng như đã chết, đành chấp nhận sự an bài của số phận.

- Người phải tận tâm hầu hạ hoàng thượng.

Khi nghe lời dặn dò đó, Tô Khiết ngược nhìn Trình Khâm đang ngồi trên trường kỷ, bên dưới là tấm lót lông màu hung đỏ ấm cúng, cứ dán mắt vào các công văn. Ngài đã muốn Tô Khiết rời khỏi vương phủ thì thôi, cố gì còn nói ra những lời thờ ơ như vậy, chẳng những thế còn không buồn nhìn nàng.

- Khiết Khiết kém cỏi, không dám hứa sẽ hầu hạ hoàng thượng chu đáo.

Bàn tay đang mở công văn liền dừng lại, Trình Khâm dễ dàng nhận ra chất giọng hồ hững của Tô Khiết. Ngài biết tính nàng có phần bướng bỉnh, lại quen sống ở vương phủ được ngài chiều chuộng, trong khi cung cấm là nơi chỉ cần nói sai một lời cũng có thể rơi đầu. Lòng lại không yên tâm với người nữ nhi mang bản tính hồn nhiên, chưa hiểu rõ hoàng cung khắc nghiệt ra sao nên ngài nén một tiếng thở dài, liền đặt công văn xuống bàn, bấy giờ mới nhìn nàng:

- Khiết Khiết, người đến đây ngồi với ta.

Lặng thinh một chốc, Tô Khiết bước đến bên trường kỷ rồi ngồi xuống chỗ trống ở trước mặt mà ngài đã chờ ra, chỗ tấm lót lông được ngài ngồi trước đó vẫn còn hơi ấm. Bàn này mang dáng vẻ hơi hợt, nhưng giờ Tô Khiết lại khép nép hơn. Đối diện, Trình Khâm vừa nhìn nàng vừa nhẹ nhàng bảo:

- Người hãy cứ xem hoàng thượng như là ta, mang cảm xúc thân thiết ấy mà hầu hạ người. Đối với phi tần, người cũng không đòi hỏi quá khắt khe.

- Ngài là ngài, hoàng thượng là hoàng thượng, làm sao có thể xem như một.

- Khiết Khiết đừng bước bình nữa, đây cũng coi như là phúc phận của người.

Phúc phận? Tô Khiết cười nhạt trong lòng, thiết nghĩ phúc phận này bản thân không dám nhận, vốn dĩ nàng chỉ là một đứa bé gái bị đem bán ở chợ thôi. Vương gia ơi là vương gia, ngài không biết hay giả vờ không biết, rằng người nữ nhi này yêu ngài đến dường nào? Thế mà ngài cứ trước một câu, sau một câu, đều bảo nàng hãy xem hoàng thượng như ngài, há chẳng phải nhẫn tâm lắm sao?

- Được rồi, nếu đã như vậy thì Khiết Khiết cũng sẽ tưởng tượng vương gia chính là hoàng thượng mà hầu hạ thử xem đã chu đáo chưa.

Tô Khiết không biết vì sao lúc đó bản thân lại đi đến hành động này, chỉ là khi ấy trong lòng ảm ức quá đỗi và muốn trả thù vương gia một chút khi nàng bạo gan chồm người tới gần rồi đặt môi mình lên môi ngài! Không lường trước được việc làm này từ Tô Khiết nên Trình Khâm kinh ngạc trong một khắc, tiếp theo liền đẩy nhẹ nàng ra, mà hỏi: “Người làm vậy là có ý gì?”. Vấn quyết ngang bước đến cùng, Tô Khiết mỉm cười đáp rằng: Thử hầu hạ cho vương gia xem! Lần nữa, nàng liền vòng hai cánh tay qua cổ ngài kéo lại gần, tiếp tục hôn.

Rõ ràng suy nghĩ khi đó là phải đẩy Tô Khiết ra để chấm dứt chuyện điên rồ này, thế nhưng không hiểu sao thời khắc ấy, trái tim lạnh cảm lại dấy lên thứ cảm xúc khó tả khiến Trình Khâm trở nên mềm lòng, để rồi nụ hôn ấy cứ diễn ra.

Ban đầu Tô Khiết là người làm chủ nhưng do bản thân chưa từng trải qua chuyện gần gũi thân mật nên hôn rất vụng về, vì vậy chưa bao lâu thì Trình Khâm chuyển sang làm người chủ động. Môi ngài cứ miết lấy bờ môi anh đào mềm mại, từ chậm rãi chuyển sang nhanh hơn, từ nhẹ nhàng chuyển sang mạnh mẽ. Vừa hôn ngài vừa khẽ mở mắt quan sát Tô Khiết nhắm nghiền mắt, khuôn mặt chuyển sang ửng hồng bởi đang ngây ngất, điều đó khiến ngài thêm kích thích. Trình Khâm giữ chặt mái đầu nàng, môi càng ấn sâu như thể muốn hút trọn lấy hơi thở thơm ngát từ đôi môi đó. Bàn tay còn lại theo phản xạ liền vòng qua chiếc eo mảnh khảnh, ngài kéo nàng áp sát vào hơn, để bờ ngực mềm mại nép vào bờ ngực rắn rỏi.

Lần thứ nhất, Trình Khâm mất tự chủ là lúc mẫu phi qua đời, lần thứ hai ngài mất tự chủ chính là vào lúc này! Vị vương gia càng hôn Tô Khiết càng không thể dứt ra, rõ ràng ngài chẳng hề đủ tỉnh táo khi đối diện với nàng trong khi lại chưa bao giờ chịu thừa nhận, chỉ có con tim là thành thật nhất. Thứ tình cảm mãnh liệt nhưng dồn nén, kìm chế ở trong lòng bấy giờ bùng phát khiến ngài gần như mất đi sự sáng suốt, mất đi sự điềm tĩnh vốn có. Ngài cùng người nữ nhi này hoàn toàn đắm chìm trong tình yêu và nỗi khao khát cháy bỏng.

Được Trình Khâm ôm chặt đến mức muốn ngộp thở, đầu óc Tô Khiết mơ màng chẳng nhận thức điều gì ngoài bờ môi ấm áp của vương gia, tầng tầng lớp lớp cảm xúc như cơn sóng lớn đổ ập vào nàng, vỡ òa. Rất nhanh, Tô Khiết cảm nhận ngài kéo nhẹ vai áo mình xuống để lộ đôi vai trần mịn màng, tiếp đến môi ngài hôn xuống chiếc cổ thơm ngát rồi di chuyển lên bờ vai trắng ngần. Thân thể bất giác nóng lên, hơi thở Tô Khiết trở nên dồn dập, miệng không tự chủ mà gọi:

- Khâm...

Âm thanh gọi cái tên ấy tuy nhỏ nhưng chẳng khác nào tiếng chuông mạnh mẽ, khiến cho thất vương gia đang chìm trong cơn say tình bỗng chốc sực tỉnh, kéo ý thức nhanh chóng trở về, mang theo một Trình Khâm hoàn toàn tỉnh táo.

Trình Khâm thấy mình đang giữ chặt hai cánh tay Tô Khiết, vai áo bị kéo trễ xuống, từ cổ xuống vai nàng hiện hiện những vết hôn mờ nhạt, bấy giờ bản thân mới kinh ngạc liền buông tay ra. Cả người bị buông hững hờ, Tô Khiết mới bừng tỉnh, lập tức mở mắt. Hai người nhìn nhau chăm chú, tự hỏi chuyện gì vừa xảy ra? Trong khi Tô Khiết kéo vai áo lên, gò má ửng hồng với biểu hiện ngượng ngùng thì Trình Khâm thoáng ngây người trong phút chốc. Có phải ngài vừa định chiếm đoạt Khiết Khiết? Tội tệ! Ngài chỉ nói được ba từ: “Ta xin lỗi...” rồi lập tức xuống giường kỷ, bước vội ra khỏi thư phòng trong khi bên ngoài trời đang đổ mưa lớn.

Bị bỏ lại đột ngột, Tô Khiết thần thờ nhìn cửa phòng mở toang, gió lớn thổi lùa.

Ở giữa khu vườn tĩnh mịch đang chìm trong mưa lớn, bóng dáng Trình Khâm đứng cúi đầu hoàn toàn lặng yên, cứ hể nhớ đến những hình ảnh thân mật ban nãy là ngài càng thêm giận dữ bản thân, giận dữ với chính cảm xúc của mình. Nước mưa đổ ào ạt, trút dữ dội xuống thân thể bất lực lẫn đau khổ.

Đúng lúc lão Độ cầm chiếc ô vội vàng vàng chạy ra che cho vương gia, hỏi ngài có sao lại dầm mưa trong đêm lạnh như thế? Tâm trí lúc này mờ mịt, Trình Khâm đẩy nhẹ chiếc ô ra, cất giọng trầm đục mà nghe buồn vô hạn:

- Cứ để mưa lạnh cuốn trôi đi những thứ không thể giữ lại.

Người nam nhân này liền nhắm mắt, bao nhiêu ký ức đau thương trong một lúc bỗng chốc hiện về, rõ ràng lẫn buốt giá...

Trình Sở, vốn là hoàng tử thứ năm của tiên đế. Mẫu hậu là hoàng hậu uy quyền thế nên thân phận vị hoàng tử này từ nhỏ đã rất cao quý so với các hoàng huynh, hoàng đệ khác. Trong khi đó Trình Khâm, hoàng tử thứ bảy, có mẫu thân là Huệ phi - một phi tần bình thường nhưng rất được hoàng thượng sủng ái. Chính vì lẽ đó Huệ phi trở thành cái gai trong mắt hoàng hậu lúc bấy giờ nên đã nghĩ ra mưu kế hãm hại, khiến bà mất đi sự sủng hạnh chỉ sống trong Diêu cung vắng vẻ.

Bất hạnh không chỉ dừng ở Huệ phi mà còn ở con trai bà, Trình Khâm, vốn được sinh ra là một hoàng tử tài giỏi, thông minh và tốt bụng. Ngài đặc biệt được phụ hoàng để mắt đến, ưu ái hơn các hoàng tử khác.

Nếu hoàng hậu đổ kỵ với Huệ phi, thì Trình Sở cũng đổ kỵ với Trình Khâm.

Sự đổ kỵ đó chính là: Hễ bất kỳ thứ gì Trình Khâm thích hoặc chỉ cần nó ở trong tay ngài thôi thì nhất định bằng mọi cách, Trình Sở cũng sẽ tìm cách đoạt lấy!

“Mau đưa con chim đó cho ta”, đó chính là câu ra lệnh sắc lạnh mà Trình Sở dành cho Trình Khâm khi biết con chim ấy do phụ hoàng ban tặng.

Khi ấy Trình Khâm mười một tuổi, gương mặt nhìn Trình Sở đang mang khuôn mặt lạnh băng đáng sợ, trên tay ngài là chú chim non đang hót líu lo. Phụ hoàng tặng nó cho ngài, ngài rất thích nên ngày đêm đều chăm sóc chu đáo. Trình Khâm không muốn Trình Sở biết, nhưng rồi... Vị hoàng tử nhỏ tuổi đã im lặng khá lâu, sau cùng đành đặt chú chim vào tay hoàng huynh.

Trình Khâm không có sự lựa chọn! Bởi ngay từ nhỏ, ngài đã được mẫu phi dạy dò tỉ mỉ rằng: “Bất cứ thứ gì Trình Sở muốn, con nhất định phải nhường hết! Người đó là trưởng tử của hoàng hậu, nay mai thế nào cũng trở thành thái tử, tốt nhất đừng đắc tội! Nếu không, mẫu tử ta khó bề mà sống yên thân...”. Đó chính là nguyên nhân, hể Trình Sở ra lệnh là Trình Khâm phải nghe theo dù cho trong lòng không muốn đến đường nào đi nữa, dù cho bản thân ảm ức giận dữ ra sao.

Trình Sở cầm chú chim trên tay, đôi môi nở nụ cười thâm hiểm tiếp theo thì tàn nhẫn ném mạnh con vật đáng thương ấy xuống đất, giẫm đạp một cái.

“Tiếng hót của nó nghe thật chướng tai”, Trình Sở buông lời thần nhiên đến cay độc trong khi quan sát biểu hiện thất thần của hoàng đệ, sau đó thoả mãn bỏ đi.

Trình Khâm đứng yên, lặng lẽ cúi đầu nhìn xác chú chim, ánh mắt non nớt khi ấy chẳng những đau xót mà còn đầy cảm phần oán hận.

Điều khiến Trình Khâm thấy phần uất là ở chỗ: Bất cứ thứ gì chiếm đoạt được rồi thì vị hoàng huynh độc ác đó đều sẽ đối xử thật tàn nhẫn!

Suốt quãng thời gian thơ ấu cũng như trưởng thành, Trình Khâm luôn bị tước đoạt, nhưng ngài không có cách gì để phản kháng bởi nghĩ đến mẫu phi của mình. Chống lại Trình Sở nghĩa là chống đối hoàng hậu, không chỉ một mình ngài khổ sở mà còn cả mẫu phi nữa... Vì vậy, ngài đã sống cúi đầu lẫn đau khổ đường nào!

“Ta muốn bài thơ của ta là hay nhất khi trình lên phụ hoàng”, chỉ cần Trình Sở nói bằng giọng như thế thôi là Trình Khâm tự khắc đổ mực lên bài thơ của mình, khiến cho những dòng thơ xuất chúng kia phải bị bôi bẩn dẫu lòng không ngừng gào lên: Ta thích bài thơ ấy! Rất thích!

“Ta không muốn đi săn với phụ hoàng mà có người đi cùng”, Trình Sở cầm những mũi tên vuốt nhọn thỏ dài một tiếng, tức thì Trình Khâm cúi xuống lấy đá đập vào chân mình đến chảy máu, lấy cố bị thương mà không thể đi săn với hoàng thượng, dẫu khi ấy phải để nước mắt chảy ngược vào lòng: Đau! Đau lắm!

“Ta muốn về nhất trong cuộc thi cưỡi ngựa để phụ hoàng ban thưởng”, Trình Sở vừa nói vừa cắt dây yên ngựa trước sự chứng kiến của Trình Khâm, và ngày hôm đó thất hoàng tử vẫn cười trên lưng chú ngựa ấy để rồi hậu quả là ngã đến gãy tay, ngài không khóc dẫu trong lòng bị ai hỏi rằng: Thế này đã đủ chưa?

Giai đoạn cao trào khi đó, hoàng thượng vẫn chưa lập thái tử nên các hoàng tử thi nhau tranh giành trở tài, thậm chí là giở đủ mọi thủ đoạn để có được sự dễ mất từ phụ hoàng. Trong lòng hoàng thượng vốn đã có suy tính, muốn để Trình Khâm thành thái tử vì từ tài mạo, văn võ cho đến đức tâm đều có đủ. Thế nhưng do sự bức ép từ Trình Sở mà Trình Khâm ngày càng thụt lùi, giấu đi khả năng bản thân.

Khi ấy, bất ngờ xảy ra chuyện lớn mà đối với Trình Khâm là biến cố không thể quên. Lần nọ vì không thể nhường nhịn nên Trình Khâm khiến Trình Sở bị thương nặng, và dĩ nhiên hoàng hậu hay tin liền sai người đến đánh Huệ phi một trận đòn thật khủng khiếp. Hoàng hậu không trừng phạt Trình Khâm mà để ngài chứng kiến cảnh mẫu phi mình bị đánh đến thân thể loang máu.

Ngày hôm đó tang thương vô cùng, Huệ phi nằm bất động trên nền tuyết trắng, máu từ miệng không ngừng trào ra còn Trình Khâm thì quỳ lạy trước mặt hoàng hậu, đôi mắt khóc đến sưng đỏ và đau rát trong khi miệng liên tục cầu xin:

- Khâm nhi sai rồi, hoàng hậu nương nương! Xin người tha cho mẫu phi! Xin người để thái y đến cứu mẫu phi! Khâm nhi sai rồi! Nương nương, là Khâm nhi sai!

Vị hoàng hậu quyền uy đứng đấy với vẻ mặt nhẵn tâm đến rợn người, ánh mắt vô cảm thấu tận tâm can chỉ nhìn đứa trẻ đáng thương dập đầu liên tục bật khóc tức tưởi, van xin đến khàn giọng, bất lực tận cùng trước cảnh mẫu phi hấp hối.

Trình Khâm dập đầu xuống nền đất đến tươm cả máu, trán rách da rách thịt.

Huệ phi nằm trên đụn tuyết lạnh, cố dùng sức lực còn sót lại với tay đến chỗ con trai, miệng chẳng thể thốt lên lời nào mà lệ cứ tuôn trào.

“Thứ gì không thuộc về mình thì chớ có tranh giành”, hoàng hậu mỉm cười độc ác đồng thời hất nhẹ chiếc áo khoác, thản nhiên rời khỏi Diêu cung.

Sau đó thái y có đến nhưng quá trễ, Huệ phi đã trút hơi thở cuối cùng. Máu bà vấy lên áo khoác lông màu bạc của con trai, chiếc áo rộng lớn phủ chụp trên thân thể nhỏ bé, cuộn tròn lấy vị hoàng tử trong đau thương mất mát đầu tiên.

Trình Khâm không bao giờ quên, mãi không quên...

Đó là đêm tuyết rơi rất nhiều, rất nhiều, có lẽ lạnh nhất trong cuộc đời ngài.

Cũng cùng thời điểm này, do sức ép từ hoàng hậu cùng với dòng họ của bà ta, hoàng thượng sau cùng đã lập Trình Sở làm đông cung thái tử.

Sau cái chết của Huệ phi, Trình Khâm thay đổi dần trở nên lặng lẽ, trầm tĩnh, ít cười ít nói, đối với Trình Sở càng không muốn phản kháng hay chống đối. Điều quan trọng là ngài bắt đầu ít để ý đến những thứ khác, hay đúng hơn là không muốn phải để tâm hay thích thú đến bất kỳ điều gì. Vì sợ, sẽ lại đánh mất...

Cho đến năm mười sáu, Trình Khâm gặp gỡ Tôn tiểu thư, thứ nữ của một vị quan trong triều đình. Vẻ đẹp thanh tao thoát tục của nàng khiến thất hoàng tử cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên. Dù ban đầu, ngài cũng rất lo lắng không biết nên đối diện với cảm xúc này thế nào nhưng rồi ngài nhận được tâm ý từ Tôn tiểu thư nên hai người trở thành tri âm tri kỷ, sớm tối bầu bạn hân huyên.

Dẫu có che giấu thế nào, chuyện này cũng đến tai Trình Sở.

“Ta muốn nàng ấy trở thành thiếp của ta”, Trình Sở ban một lời dứt khoát như vậy trước mặt Trình Khâm và Tôn tiểu thư. Đã khá lâu rồi, Trình Khâm mới lên tiếng chống lại thái tử vì muốn bảo vệ người nữ nhi của mình:

- Thái tử, đệ và Tôn tiểu thư tình ý rõ ràng, xin ngài để cả hai được ở bên nhau!

- Còn người thì sao? - Vị thái tử liền quay qua Tôn tiểu thư, hỏi.

Dĩ nhiên, nàng ấy đáp rằng: “Thần nữ muốn ở cạnh thất hoàng tử”.

Khi đó, Trình Sở đã quay lưng bỏ đi, chẳng nói thêm lời nào nữa. Cứ ngỡ vị thái tử này đã chịu buông tha nhưng không, hậu quả còn tàn khốc hơn rất nhiều.

6. Chương 6: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 6

Chỉ hai ngày sau, Tôn tiểu thư thất cổ tự vẫn ngay trong vườn hoa của phủ nhà.

Là thái tử ép nàng, hoặc là chết hoặc là cả nhà bị gán tội kháng lệnh!

Trình Khâm ngược nhìn tấm vải trắng bay phất phơ trong gió lạnh mà người nữ nhi mệnh khổ đó dùng để treo cổ, bằng đôi mắt vô hồn. Hình như ngài đã mất đi cảm xúc rồi, và hơn thế nữa trái tim ngài kể từ giờ hoàn toàn bị phủ băng, tâm hồn lại chết thêm lần nữa. Trình Khâm không còn đủ sức để oán hận Trình Sở...

Ngài mệt mỏi rồi, rất mệt.

Trình Sở rồi sẽ trở thành vua, nên “mọi thứ trong thiên hạ đều là của thiên tử”.

Không có bất cứ thứ gì thuộc về Trình Khâm cả! Tuyệt đối không!

Trình Khâm đã đứng ở dưới mảnh vải trắng ấy thật lâu trước khi quay gót. Cũng vào thời khắc đó, người nam nhân bất hạnh này thật sự khép chặt cánh cửa trong trái tim chỉ có tổn thương và mất mát.

Ngài không muốn yêu thương ai nữa. Vì càng yêu thương lại càng bị đoạt mất.

Ngài không muốn kiếm tìm ai nữa. Vì có được rồi lại càng không thể giữ lại.

Kể từ giờ, mọi tâm ý của chính mình ngài đều sẽ chôn chặt, thật chặt trong lòng.

Nhờ có tài thao lược lại đa mưu túc trí, Trình Khâm giúp hoàng thượng dẹp loạn phản tặc đồng thời chinh chiến ngoài sa trường, bên cạnh đó ngài cũng sống đúng với vị trí và bổn phận của mình, để cho Trình Sở thấy rõ ngài không muốn chống đối, càng không có tham vọng với ngôi vị thiên tử.

Năm mươi chín, Trình Khâm được hoàng thượng ban cho thành Nghệ Hoàng - là thành nắm giữ một nửa binh lực của Bắc Đại, sắc phong làm Viễn Phù Vương.

Một năm sau, hoàng thượng băng hà, thái tử Trình Sở lên kế vị.

Còn Trình Khâm tiếp tục làm chủ quân thành Nghệ Hoàng, hằng năm đem quân dẹp loạn biên cương, trở thành vương gia uy quyền và thâm trầm bậc nhất.

Cứ ngỡ mọi thứ vẫn sẽ lặng lẽ trôi qua như thế, cho đến khi Trình Khâm gặp gỡ Tô Khiết, đứa bé gái được ngài mua trong chợ phiên rồi mang về vương phủ, cho một cái tên, chăm sóc dạy dỗ. Khi đó đối với ngài, đứa trẻ này đơn thuần chỉ ở bên cạnh để mang lại cảm giác an ủi một điều gì đó ở trong lòng ngài.

Có lẽ cảm xúc thuần túy ấy bắt đầu thay đổi là vào ngày hôm đó khi hai người cùng ngắm mưa, Trình Khâm đã nghe Tô Khiết nói một câu: “Thiên hạ cần thiên tử nhưng Khiết Khiết chỉ cần Trình Khâm”, ngài đã kinh ngạc đến dường nào.

Lúc đó, Trình Khâm cứ bất động nhìn Tô Khiết, thiết nghĩ cũng thật lạ lùng, từng lời từng lời phát ra từ đôi môi nhỏ xinh đó đều như thể chạm vào tim ngài, an ủi và xoa dịu như thế. Cứ như đứa trẻ ấy nhìn thấu ngài, và lần đầu tiên khiến trong lòng vị vương gia lãnh ngạo này như được lấp đầy trong khoảnh khắc.

Liệu ngài sẽ tìm thấy một thứ chỉ thuộc về riêng mình?

Có lẽ ngài tìm thấy rồi chăng?

Lúc Tô Khiết mười lăm tuổi, vào cái đêm nó tình cờ trông thấy vương gia cùng Quý phu nhân ở trên giường, sau đó lại ngây ngô hỏi ngài chuyện đó là thế nào, tiếp theo mang dáng vẻ sâu lắng mà tiếp rằng: “Người nam nhân ấy có thể là vương gia không”, một lần nữa làm ngài dao động.

Trình Khâm nhận ra, trong lòng mang một mong muốn thầm kín cùng với sự chờ đợi từng ngày từng ngày, nhưng là gì thì ngài vẫn chưa tường tận.

Cũng kể từ lúc ấy, Trình Khâm phát hiện bản thân cứ luôn âm thầm quan sát Tô Khiết, không phải như cái cách dõi theo của một huynh lớn đối với muội muội trước đây mà là sự rung động xao xuyến đến lạ lùng. Ngài thích nhìn nụ cười hồn nhiên của nàng, thích việc nàng vẫn luôn âm thầm ngắm mình từ xa vào những ngày trời đổ mưa, thích trông thấy vóc dáng ngày một lớn hơn của nàng.

Vẻ đẹp mong manh trưởng thành đó, không chỉ muốn ngắm nhìn mà ngài còn muốn giữ lấy, bảo vệ nâng niu.

Thế nhưng khi những cảm xúc sâu đậm kia lớn dần thì trong trái tim Trình Khâm đồng thời xuất hiện nỗi sợ hãi không dừng lại được.

Ngài trở nên cách xa, không muốn quá gần gũi nàng.

Ngài bối rối khi chạm vào nàng cho dù những va chạm ấy rất nhỏ nhút.

Lúc nghe Tô Khiết hỏi có phải vương gia ghét bỏ nàng hay không, thì Trình Khâm chẳng thể giải thích rõ ràng cho nàng hiểu. Ngài rất muốn nói rằng, ngài chưa bao giờ ghét Khiết Khiết, chưa bao giờ và mãi mãi sẽ không ghét bỏ nàng!

Hay khi Trình Khâm đem theo đoàn quân ra biên cương chống giặc, trước lúc lên đường, vị vương gia đó đã định nói với Tô Khiết: “Bảo trọng và chờ ta trở về...” nhưng ngài hiểu rõ mình phải dừng lại. Giặc ngoại bang xâm lược mạnh mẽ, ngài không biết lần ra trận này còn có thể trở về, và nếu ngài dặn dò nàng chờ mình thì nhất định nàng sẽ chờ đến tận cùng, và giả như ngài chết trên sa trường rồi người nữ nhi mới lớn ấy phải làm sao? Nếu đã không thể mang đến cho Tô Khiết một cuộc đời viên mãn thì tốt nhất ngài đừng nên hứa...

Suốt một năm dài chinh chiến, trong trái tim Trình Khâm luôn mang theo bóng hình người nữ nhi nhỏ bé đứng trong làn tuyết năm đó, nó sưởi ấm ngài, giữ vững mong muốn được thắng trận trở về ở trong lòng ngài.

Cuối cùng, Trình Khâm cũng khải hoàn trở về và hiển nhiên người đầu tiên ngài muốn gặp lại chính là Tô Khiết. Đến khi nàng xuất hiện ở trước mặt, trái tim ngài rung động thật nhiều, Khiết Khiết trưởng thành rồi và còn là đoá lan xinh đẹp nhất mà ngài tận tay chăm sóc suốt bao năm qua. Ngài rất muốn chạm vào nàng...

Nhưng một lần nữa, Trình Khâm buộc phải đứng cách xa người nữ nhi đó.

Ngài sợ Tô Khiết sẽ nhận ra thứ tình cảm mãnh liệt mà mình đang chôn chặt, sợ rằng một khi ngài muốn giữ lấy thì nàng sẽ lập tức bị đoạt mất.

Ngài đành quay lưng với tâm ý của chính mình, muốn gả Tô Khiết đi, muốn nàng có thể tìm thấy lang quân như ý nhưng vì sao tim ngài lại cồn cào đến vậy?

Đến rồi đến ngày kia, Trình Khâm cười cay đắng bởi số mệnh nghiệt ngã lần nữa lại đeo bám mình vào cái lúc, hoàng thượng trông thấy Tô Khiết và ban lệnh muốn nàng nhập cung trở thành phi tần. Nhìn dáng vẻ đau đớn của Tô Khiết, ngài thật muốn ôm chặt lấy nàng thế nhưng hình ảnh mẫu phi chết tang thương trong đêm tuyết lạnh và cả cái chết oan ức của Tôn tiểu thư, hiển hiện trong tâm trí khiến vị vương gia

luôn chinh chiến bao nhiêu năm dài lại trở nên sợ hãi đến run rẩy. Ngài tuyệt nhiên không muốn Tô Khiết có kết cục như vậy!

Đôi mắt đầm lệ của người mẹ, tấm lụa dài màu trắng bay phất phơ lạnh lẽo trên cành đào, mọi thứ đó đều như cửa vào trái tim ngài, rỉ máu.

Với Trình Khâm, càng phản kháng thì chỉ càng mất mát nhiều hơn...

Trình Khâm đã không thể ở trước mặt hoàng thượng mà bảo vệ Tô Khiết, bản thân đành trở nên hèn nhát đến nỗi chính ngài cũng không thể tha thứ.

Và đêm hôm ấy ngài gọi Tô Khiết đến để dặn dò, chỉ trong một khắc mềm lòng và không thể tự chủ, ngài đã để tìm cảm lẫn át lý trí để rồi suýt chút nữa đã chiếm đoạt nàng - người sắp trở thành hoàng tẩu của ngài. Khi con tim thoát khỏi cơn say tình mụ mị, ngài đã bỏ nàng ở lại trong thư phòng, bỏ chạy trong khổ tâm.

Sau đó những ngày tiếp theo, Trình Khâm và Tô Khiết không hề gặp mặt.

Cuối cùng, Trình Khâm chỉ biết chôn lấp nỗi đau, để cõi lòng này tan nát khi nhìn thấy Tô Khiết khoác lên người bộ giá y màu đỏ rực rỡ nhất, lộng lẫy nhất rời khỏi vương phủ. Ngài không thể quên khuôn mặt khả ái xinh đẹp kia toát lên nỗi buồn ngưng đọng qua đôi mắt ngấn lệ, bờ môi anh đào mềm mọng mấp máy hệt muốn gọi tên ngài, cả thân thể nàng trong từng lớp dải lụa đỏ bay phất lên trong cơn gió lạnh trở nên mảnh mai, kiều diễm.

Tô Khiết là đoá hoa đẹp nhất thành Nghê Hoàng, nở đẹp nhất trong tim ngài.

Cái khoảnh khắc Trình Khâm cảm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Khiết chậm rãi tiến nàng rời khỏi vương phủ, ngài đã cảm nhận cái nắm giữ thật chặt của người nữ nhi đó. Tô Khiết quay qua nhìn vương gia, hàng mi dài quét nhẹ một nỗi buồn man mác khiến ngài phải tránh né. Đôi mắt trong veo đó từng là điều ngài thích nhất, nhưng tại sao bây giờ nó trở thành thứ tàn nhẫn đến vậy, cũng bởi nó chứa đựng tình yêu sâu đậm mà nàng dành cho ngài.

Và lúc Trình Khâm nhẹ nhàng đỡ nàng bước lên kiệu hoa sang trọng thì...

“Khiết Khiết!”

Một tiếng gọi tha thiết cất lên, không phải từ đôi môi mà là từ chính trái tim Trình Khâm, vào thời khắc ấy thì vị vương gia quyền uy bậc nhất đó đã muốn nắm lấy tay Tô Khiết, cùng nàng bỏ chạy khỏi thành Nghê Hoàng. Cái nú tay đã vượt khỏi nhau, ngài vẫn đứng lặng đi với đôi tay từ từ nắm chặt lại.

Bước vào thư phòng, Trình Khâm đưa đôi mắt tĩnh lặng nhìn khắp nơi, bỗng chốc như thấy hình bóng Tô Khiết cùng nụ cười hồn nhiên, miệng gọi: “Vương gia...” thì trong lòng dâng lên nỗi đau đớn khôn tả, tưởng chừng như thế gian rộng lớn ngoài kia đều không đủ khoả lấp đi sự mất mát này. Cùng nỗi cảm phần không thể kìm chế, ngài quơ tay hất đổ mọi thứ trên bàn, đáng vẻ diễm đam hoàn toàn mất đi khi ngài nghĩ đến đêm nay hoàng thượng sẽ thị tẩm Tô Khiết.

Lão Độ và cả Ân Kiện đều chạy vào khi nghe tiếng gọi của vương gia. Đến nơi, hai người bắt gặp dáng vẻ yên lặng của ngài, thân thể to lớn chứa đầy u uất.

- Ân Kiện, người hãy vào cung âm thầm bảo vệ Khiết Khiết.

- Nhưng còn vương gia?

- Với võ nghệ của ta, trong thành Nghê Hoàng này chẳng có ai là đối thủ cả. Ngoài việc bảo vệ, người cũng phải báo tình hình của Khiết Khiết cho ta biết.

Sau khi Ân Kiện chấp tay tuân lệnh, Trình Khâm lại nhìn sang lão Độ, dặn dò:

- Người lập tức vào cung gặp Thái công công, nói với hắn rằng bằng mọi giá không được để hoàng thượng thị tẩm Khiết Khiết!

Lão Độ lấy làm kinh ngạc lắm, để Tô Khiết không được hoàng thượng sủng hạnh thì chỉ có một cách là mua chuộc Thái công công. Nhưng như vậy chẳng phải đối với Tô Khiết là bất hạnh ư, còn điều gì kinh khủng

hơn khi một phi tần sống trong hậu cung mà không được hoàng thượng để mắt đến? Chẳng có lý nào vương gia lại không hiểu điều này, rốt cuộc ngài làm vậy là có ý gì?

Nhưng rồi lão Độ phải nghe theo khi bắt gặp ánh mắt hết sức lạnh đậm kia, thiết nghĩ từ trước đến nay vương gia làm gì cũng có suy tính riêng, thế là lão rời đi.

Bấy giờ còn lại một mình, Trình Khâm liền ngồi phịch xuống đất giữa những vật dụng bề bộn, lực bất tòng tâm chỉ có thể lặng lẽ cúi mái đầu. Dẫu hiểu những chuyện này đối với Tô Khiết là bất công nhưng ngài vẫn muốn làm.

Không thể giữ lại thế nhưng cũng không muốn đánh mất...

Và sự tính toán của Trình Khâm đã thành khi buổi tối đó, Trình Sở ở trong chánh điện phê duyệt tấu chương cuối cùng xong, quay qua Thái công công hỏi:

- Đêm nay trăm sẽ đến tẩm cung của phi tần nào?

Thái công công liền dâng lên hoàng thượng ba bản đề tên, trong đó lần lượt là tên ba vị phi tần mới nhập cung hôm nay. Xem qua một lượt, Trình Sở bảo:

- Sao trăm lại nhớ còn có một vị phi tần nữa, rất đặc biệt...

Dĩ nhiên Thái công công biết đấy là Tô Khiết, nhưng do nhận được sự sắp xếp từ thất vương gia nên mới tâu rằng, “hoàng thượng nhớ lầm rồi ạ, chỉ có ba vị chủ tử này thôi”. Cả ngày lo việc triều chính bận rộn, Trình Sở cũng như bao vị vua chúa khác, làm sao nhớ nổi các phi tần trong hậu cung cũng như một ngày bao nhiêu người nhập cung, vì vậy chỉ gạt đầu rồi đứng dậy.

Dõi theo bóng dáng mặc áo long bào kia rời khỏi chánh điện, Thái công công không khỏi trầm tư, vốn chẳng hiểu nổi thất vương gia có ý gì mà lại không muốn Tô Khiết được sủng hạnh. Trước, khi ngài còn ở trong cung thì hẳn đã từng theo hầu hạ nên cũng xem như là thuộc hạ lâu năm. Nay, lão Độ vào tẩm trong cung rồi đưa cả ngân lượng thì hẳn cứ y lệnh làm theo ý ngài thôi. Đó là, không bao giờ đưa tên “Tô Khiết” vào trong những bản tên các phi tần chờ thị tẩm vào mỗi đêm, để hoàng thượng không phải thấy tên nàng mà nhớ đến. Thái công công bước theo hoàng thượng, lòng nghĩ đêm nay Tô tần sẽ phải ở một mình...

Dĩ nhiên đúng là như vậy, ngay lúc này đây ở trong Tuỳ cung, nơi căn phòng tân hôn thơm mùi mới, Tô Khiết ngồi một mình trên giường ngủ, tâm trí cứ mông lung cũng chẳng để ý đến việc tối nay hoàng thượng có đến tẩm cung này không. Thật nhạt nhẽo làm sao, bởi ngay lúc này khi sắp thuộc về người khác mà nàng vẫn cứ nhớ đến vương gia. Dù cho ngài đã lạnh đậm, tàn nhẫn chối bỏ mình thì trái tim nàng cũng chỉ có bóng hình ngài.

Lúc Tô Khiết ngồi vào kiệu hoa đã ngoái đầu nhìn lại rất lâu, nàng thấy vương gia vẫn đứng yên lặng trước cổng phủ dõi theo mình, trong ánh mắt có nỗi buồn ngưng đọng và một chút bất lực. Nàng cảm nhận ngài có tình cảm với mình, đó không phải tình thương huynh muội mà là yêu! Dù ngài chưa bao giờ thừa nhận nhưng Tô Khiết biết, duy có điều nàng vẫn không hiểu được tâm tư cũng như mong muốn thật sự trong lòng ngài là gì.

Hoá ra kẻ cận bên nhau suốt tám năm, dù là khoảng thời gian đủ lâu thế nhưng rốt cuộc, vương gia chưa bao giờ để nàng thấu hiểu trái tim ngài.

Nhìn căn phòng vắng vẻ cô tịch, Tô Khiết hiểu đêm nay hoàng thượng sẽ không đến. Số kiếp phi tần trong hậu cung chỉ được mô tả bằng hai từ “khổ hạnh”.

Quãng đời còn lại của mình sẽ ra sao Tô Khiết không biết được, nhưng có một điều chắc rằng, nàng đã không thể tìm thấy hạnh phúc thật sự cho bản thân nữa rồi.

Còn người thứ ba cũng đang chìm trong nỗi buồn bất tận, chính là Trình Khâm.

Đêm khuya thanh vắng, vị vương gia này không đến phòng Quý phu nhân mà chỉ ngồi trong đình viên uống rượu một mình.

Dù đã uống hết bao nhiêu ly, từ bình rượu này sang bình rượu khác, vậy mà lạ lùng thay ngài vẫn tỉnh táo, chẳng có chút say hay buồn ngủ gì cả. Có phải nguyên nhân là vì, hễ nhìn vào thứ nước trắng sóng sánh

trong ly là lập tức ngài nhớ đến đôi mắt trong veo thuần khiết của Tô Khiết? Và cả ánh mắt hôm nay trước khi lên kiệu hoa mà nàng đã nhìn ngài, ám ảnh đến thế lương, còn nhớ cái núm tay mạnh mẽ và thật mong manh kia thế nhưng ngài đã nhấn tâm không giữ lại.

Đặt ly rượu xuống bàn, Trình Khâm bất giác tự hỏi lúc này Tô Khiết đang làm gì, phải chăng nàng đang một mình cô đơn khi có một kẻ đón hèn đã gỡ thủ đoạn để nàng không được thị tẩm. Kể ấy, thiếu dũng cảm để ôm lấy nàng đồng thời cũng thiếu dũng cảm để buông nàng ra... Bất giác một cơn gió lạnh ập vào, vương gia tiện tay kéo áo khoác lông thê nào lại trông thấy đường chỉ may nghèo nàn nhìn chẳng thuận mắt. Tiếp theo ngài mới nhớ, chiếc áo này từng bị rách và Tô Khiết đã khâu lại, về khoản thù thừa nàng hơi kém chỉ giỏi chuyện nấu nướng.

Nhìn vết khâu xiêu vẹo đó rồi tự dưng Trình Khâm cười cười, mỉa mai và cay đắng làm sao? Ngay cả những điều rất nhỏ nhặt như vậy cũng khiến ngài nhớ đến Khiết Khiết. Đâu rồi một Viễn Phù Vương lãnh ngạo thâm trầm uy quyền dũng mãnh, giờ đây chỉ như kẻ say lạc lối giữa yêu thương và sợ hãi, giữa thành thật và trốn tránh, giữa việc giữ lấy và từ bỏ, giữa tâm ý và số phận.

Trình Khâm gục mặt xuống bàn đá, bên ngoài mưa bắt đầu buông hạt, gió lạnh thổi lùa vào đình viên mang theo những nỗi nhớ quay quắt, liệu chiếc áo khoác lông đang mặc trên người kia có đủ sưởi ấm cho trái tim ngài?

7. Chương 7: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 7

Kể từ lúc Tô Khiết nhập cung tính đến nay cũng đã qua mười ngày, Trình Khâm cũng nghe Ân Kiện báo lại tình hình của nàng rằng, “Tô tần cả ngày ở trong Tuý cung chẳng làm gì ngoài việc cứ ngồi một mình ngắm hoa, về mặt lúc nào cũng buồn bã và hoàng thượng cũng chưa đến tẩm cung của người lần nào cả”. Ngài biết nàng không thể nào vui vẻ được khi bản tính thích chạy nhảy, ngày trước ở vương phủ có bao giờ nàng chịu ngồi yên nay vào cung lại phải giữ gìn phép tắc, huống hồ còn không được sủng ái, thử hỏi nàng làm sao chịu nổi.

Dù biết rõ đừng nên gặp gỡ nhưng Trình Khâm chẳng nỡ để Tô Khiết buồn bã như vậy, vả lại ngài muốn tận mắt trông thấy nàng thì mới an tâm. Chính vì nguyên do đó mà hôm nay sau buổi chiều, ngài đã đến Tuý cung. Khi đến nơi, ngài trông thấy Tô Khiết đang đứng lặng yên bên cây liễu, ánh mắt mong ngóng ấy cơ hồ nhìn về nơi nào đấy thật xa xăm. Nàng không nhận ra sự xuất hiện của ngài, chỉ mãi cho đến lúc cung nữ theo hầu cúi đầu hành lễ, gọi một tiếng “Viễn Phù Vương” thì bấy giờ nàng mới lấy lại tâm trí, tức khắc quay qua nhìn.

Ra dấu cho đám cung nữ lui ra ngoài, Trình Khâm chậm rãi bước đến trước mặt Tô Khiết, thấy rõ đôi mắt đó ánh lên niềm vui mừng thế nhưng tiếp theo lại chuyển qua thờ ơ, ngay cả bờ môi xinh xắn kia rõ ràng đã mấp máy toan gọi ngài thì cũng mau chóng ngừng lại. Về như Tô Khiết rất vui khi gặp ngài, dù vậy nàng không muốn phải bộc lộ điều ấy sau khi chính ngài đã từ bỏ nàng.

Trình Khâm âm thầm quan sát khắp người Tô Khiết, ánh mắt vẫn điềm tĩnh nhưng sự thật lại phản chiếu sự nhung nhở thâm kín, xót xa tự hỏi có phải Khiết Khiết đã gầy đi rồi không, là do nàng buồn bã không chịu ăn uống hay do sự lo lắng ở trong lòng mà ngài tự huyền hoặc mình?

- Viễn Phù Vương hạ cố đến Tuý cung là có chuyện gì? - Tô Khiết lạnh nhạt hỏi.
- Người trở nên xa cách với ta rồi sao?
- Vương gia, Tô Khiết bây giờ là hoàng tẩu của ngài...
- Khiết Khiết, người có khỏe không?

Đang cố tình mang dáng vẻ lãnh đạm thì Tô Khiết ngừng lại, bởi cái tên Khiết Khiết phát ra từ môi vương gia nghe sao mà êm đềm, triu mến đến thế? Cả cái nhìn ngài dành cho nàng cũng dịu dàng ân cần quá đổi,

khiến trái tim đau đớn này bỗng chốc thổn thức. Tại sao vậy? Ngài nhẩn tâm đẩy nàng đi như thế, để nàng thuộc về người khác mà ngay lúc này đứng ở trước mặt, ngài lại tỏ ra quan tâm lo lắng chứ?

- Thế ra, vương gia cũng còn để tâm đến Khiết Khiết ư?

- Người nói gì kỳ lạ vậy? Ta cũng phải lo lắng cho người...

- Vì điều gì?

- Ta chăm sóc dạy dỗ người tám năm làm sao không có tình cảm thân thiết. Người sống trong cung có vui vẻ hay không, ta dĩ nhiên để tâm.

Tô Khiết ngược nhìn Trình Khâm, quả nhiên đúng là thất vương gia điềm đạm thâm trầm, dù miệng nói những lời đó mà dáng vẻ vẫn bình tĩnh lạ lùng.

- Tình cảm của ngài thật khiến Khiết Khiết cảm động nhưng ngài có biết thế này là tàn nhẫn không? Ngài hiểu rất rõ tình cảm của Khiết Khiết dành cho ngài ra sao nhưng ngài vẫn trốn tránh, hiểu rõ Khiết Khiết đau khổ thế nào khi nhập cung nhưng ngài cứ thản nhiên, nếu đã không cần Khiết Khiết nữa thì ngài còn đến đây làm gì và còn dùng những lời lẽ ân cần đến vậy?

“Vì ta nhớ người, Khiết Khiết... Rất nhớ!”, Trình Khâm đã muốn nói như thế trước dáng vẻ chất vấn từ Tô Khiết, bản thân biết rõ chứ rằng cả hai đừng nên gặp gỡ nữa, đối với nàng điều này là quá tàn nhẫn. Nhưng ngài không sao ngăn được sự nhung nhớ mà ngày ngày cứ cào xé tim mình, không sao ngăn được đôi chân thiếu vắng lời dừng đến Tuý cung. Ngài biết phải làm sao đây ngoài việc cứ giầy vò nàng cũng như chính bản thân mình?

- Khá khen cho tình cảm thân thiết, việc ngài mua chuộc Thái công công là ý gì?

Trình Khâm tự khắc đưa mắt nhìn Tô Khiết, ngạc nhiên vì sao nàng lại biết.

- Tình cờ, Khiết Khiết phát hiện việc vương gia mua chuộc Thái công công để ngài ấy không bao giờ dâng bản tên “Tô Khiết” lên cho hoàng thượng thị tẩm. Thất vương gia à, ngài làm thế rốt cuộc là có ý gì? Không muốn thừa nhận Khiết Khiết nhưng cũng không muốn Khiết Khiết được sung hạnh, ngài nhẩn tâm vậy à?

Trình Khâm hoàn toàn im lặng, chính xác hơn là không biết nói gì khi kế hoạch xấu xa kia đã bị Tô Khiết vạch trần. Có phải bây giờ trong mắt nàng, ngài đã trở thành kẻ hèn hạ bỉ ổi? Còn gì bất hạnh hơn khi một phi tần không được sung hạnh, nhưng ngài vẫn làm vậy với nàng, ngài đối với nàng chẳng phải nhẩn tâm mà là độc ác! Ngay lúc này ngài nên nói gì, giải thích ra làm sao? Là vì ngài ích kỷ, ngài sợ hãi với chính cảm xúc của mình nhưng không muốn để nàng thuộc về bất kỳ ai.

- Ta... Khiết Khiết... Thật ra ta...

Trình Khâm chưa kịp nói thì Tô Khiết đưa tay đánh mạnh vào ngực áo ngài, hành động mạo phạm này là lần đầu tiên nàng làm với người đó. Môi mím chặt cùng đôi mắt ngấn lệ, nàng nửa ảm ức nửa đau khổ cứ vùng tay đánh vị vương gia khiến ngài kinh ngạc, chẳng thể làm gì khác ngoài việc đứng trân mình mà chịu.

- Ở ngay đây này! - Cuối cùng, Tô Khiết đánh mạnh vào ngực trái vương gia rồi áp bàn tay lên nơi đó - Ngài cho đến lúc này vẫn chưa chịu nhìn nhận mong muốn của chính mình! Ngay cả trái tim mình mà ngài cũng không hiểu nổi thì ngài đừng xuất hiện ở trước mặt Khiết Khiết nữa!

Trình Khâm thất thần nhìn Tô Khiết, bàn tay đưa lên có ý chạm vào dung nhan diễm lệ đau khổ đó nhưng nàng đã lạnh lùng gạt tay ngài ra. Để mặc nước mắt tuôn rơi, Tô Khiết lập tức quay lưng chạy về phòng.

Cũng giống hệt lần ở trong vườn hoa vương phủ, lúc hoàng thượng ban lệnh Tô Khiết nhập cung, Trình Khâm đã đứng lặng đi khi dõi theo bóng dáng bỏ chạy của nàng. Hình như ngài đã định níu giữ lại nhưng nàng đi quá nhanh...

Trước lời trách cứ đó, tâm trí vị vương gia này trở nên mông lung, điều duy nhất ngài nhớ cũng như nhìn thấy chính là những giọt lệ trong suốt chảy dài trên đôi gò má mất thần sắc của Tô Khiết, cả hai lần ngài đều làm nàng khóc.

Bất hạnh làm sao khi người ta không biết làm thế nào để thành toàn.

Và những ngày sau đó, Trình Khâm ở vương phủ mà trong lòng chẳng thể nguôi ngoai được chuyện của Tô Khiết. Tâm trạng bồng chốc trở nên bất ổn, thậm chí ngài nhìn ở đâu cũng đều bắt gặp bóng dáng nàng ở đó. Dù có cố nhắm mắt lại thì chỉ như lừa gạt bản thân, bởi thứ nhìn thấy hình ảnh nàng không phải đôi mắt mà là trái tim ngài, liệu có thể dùng vải che đậy được lòng mình?

Sau mỗi buổi chiều, vương gia vẫn âm thầm đến Tuỳ cung, duy chỉ là đứng từ xa nhìn Tô Khiết thôi, biết nàng vẫn sống yên ổn, mỗi ngày vẫn ra vườn ngắm hoa thì với ngài đã đủ rồi. Tiếp theo, ngài lại lặng lẽ quay trở về.

Cứ như vậy ngày nối tiếp ngày chậm rãi trôi qua, chớp mắt một cái đã hơn một tháng, và vào buổi chiều hôm đó, Trình Khâm đang ở trong thư phòng xem công văn thì lão Độ đi vào thưa: “Tô tần vừa đến vương phủ, bảo là có việc quan trọng muốn gặp ngài”. Vương gia không khỏi ngạc nhiên, liền đứng dậy rời phòng.

Tô Khiết đến vương phủ chỉ mang theo ít cung nữ, lúc nghe Trình Khâm hỏi có chuyện gì mà lại đến tận đây thì nàng trả lời rằng sáng nay nàng vừa lên chùa lễ Phật, nhân tiện đến vương phủ để thăm hỏi sức khoẻ Quý phu nhân. Trình Khâm liền nói, phu nhân ngài vốn rất khoẻ mạnh đâu hề có bệnh tật, vả lại hôm qua nàng ấy cũng về nhà thăm phụ mẫu. Vừa đáp xong, ngài nhận ra biểu hiện có chút khó xử của Tô Khiết, người sâu sắc như ngài hiển nhiên phải hiểu, tức thì bảo tất cả người hầu rời khỏi vườn hoa, tiếp theo mới nhìn nàng:

- Khiết Khiết, người có chuyện gì sao?

Tô Khiết đưa mắt nhìn vương gia, đã bao nhiêu ngày trôi qua không được gặp ngài, nàng thấy trong lòng cứ khắc khoải. Dù ngày hôm ấy chính nàng đã bảo ngài đừng nên xuất hiện trước mặt mình nữa thì nàng cũng không thể chối bỏ sự nhớ nhung này. Nàng nhìn vương gia khá lâu, dần biết ngài vẫn chẳng có gì thay đổi. Hôm nay ngài mặc chiếc áo khoác lông màu đen, những sợi tóc dài đen nhánh xoã hờ trên bờ vai rộng, hai thứ màu đen gần như tếp nhau tạo nên cảm giác ấm áp.

- Khiết Khiết nhớ ngài... Thật sự rất nhớ ngài.

Những từ ngữ nhẹ hẫng phát ra từ môi Tô Khiết, phút chốc khiến Trình Khâm bất động một thoáng. Thế ra nàng viện cớ lễ Phật, viện cớ thăm Quý phu nhân, tất cả chỉ vì muốn được gặp ngài. Lòng vị vương gia này bất giác bồi hồi, lại trông dáng vẻ buồn bã kiêu diễm kia thì không khỏi dâng lên sự thương mến, liền chậm rãi đưa tay lên nắm nhẹ lấy đầu vai mảnh dẻ đó, nói khẽ:

- Ta có lỗi với người, Khiết Khiết. Trước sau, đều là lỗi tại ta!

Chỉ một cái siết vai thật nhẹ từ Trình Khâm cũng đủ để Tô Khiết thấy ấm áp hơn. Nàng hiểu, người nam nhân ở trước mặt đây đang có nỗi khổ tâm, ngài che giấu và cố gắng chịu đựng, phải chăng cũng là vì lo lắng cho nàng? Lệnh vua khó chống, đó là điều tất nhiên! Ngài không thể vì nàng mà đẩy vương phủ vào chỗ chết khi dám kháng lệnh. Tất cả đều là số phận, Tô Khiết giờ đây mang danh nghĩa là phi tần của hoàng thượng, đối với vương gia mà nói đã không còn cơ hội nào nữa. Thôi thì hãy để mọi thứ chấm dứt tại đây, để giải thoát cho nàng và cả ngài. Ngoài chuyện được gặp ngài, nàng thật sự có điều quan trọng phải nói:

- Vương gia đối với Khiết Khiết ơn trọng như núi, nếu không có ngài nuôi dưỡng thì đã không có Khiết Khiết ngày hôm nay.

Trình Khâm khó hiểu trước mấy lời nghiêm túc đến kỳ lạ này, tiếp theo ngài thấy người nữ nhi ấy mỉm cười với mình bằng đôi mắt trong veo:

- Từ giờ, Khiết Khiết sẽ không làm phi tần vương gia nữa, càng không đòi hỏi ngài phải lựa chọn, cũng không muốn oán trách ngài. Xem như đây là số mệnh của Khiết Khiết, vì vậy xin vương gia hãy buông tay... Khiết Khiết muốn diện kiến hoàng thượng, sẽ nghe theo ngài mà toàn tâm toàn ý hầu hạ người, nên ngài hãy để Thái công công đưa bản tên của Khiết Khiết cho hoàng thượng.

Trình Khâm không hiểu vì sao trái tim lại trở nên hẫng đi, dường như vừa có một cảm giác mất mát lướt qua lòng mình khi ngài nghe Tô Khiết nói rõ ràng rằng sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ hoàng thượng. Điều đó có nghĩa, kể từ bây giờ nàng muốn quên ngài đi, muốn từ bỏ mối dây liên hệ với ngài? Trớ trêu thật, chẳng phải chính ngài bảo Tô Khiết phải tận tâm với hoàng thượng ư, thế sao bây giờ khi nàng đã sẵn sàng đối

diện với số phận của mình thì ngài lại không thể chấp nhận? Những ngón tay từ từ thả lỏng, ngài buông bờ vai ấy ra, thần thờ kỳ lạ.

- Có thể sẽ rất lâu nữa Khiết Khiết mới gặp lại vương gia nên đêm nay Khiết Khiết muốn được ăn bữa cơm với ngài... - Tô Khiết hành lễ xong, chậm rãi rời đi.

Vẫn chưa hết thất thần, Trình Khâm từ từ bước vào đình viên rồi ngồi xuống. Tâm trí bây giờ trở nên mông lung lắm, kể từ lúc nào mà lòng ngài lại dễ dao động đến vậy? Ngài biết Khiết Khiết yêu mình, biết rất rõ, dù nàng trách cứ ngài thì chí ít ngài cũng tin rằng trái tim nàng luôn hướng về ai. Thế nhưng vị vương gia này lại không biết rằng, trong khi bản thân cứ mãi loay hoay và lạc lối thì người nữ nhi ấy đã chẳng thể chờ đợi thêm được nữa... Ngài quá bất công với nàng rồi!

Trình Khâm lại đưa mắt nhìn những đoá lan, cứ như thế ngồi rất lâu đến nỗi hoàng hôn đã qua đi và màn đêm dần buông mà ngài vẫn không hề biết.

Trình Khâm rót một ly rượu, đưa lên môi uống cạn. Vừa uống ngài bắt đầu nhớ về mọi thứ, về những tháng ngày trước đây có Tô Khiết kề bên, đặc biệt là buổi chiều mưa năm nàng mười bốn tuổi, ngài vẫn còn nhớ như in câu nói “thiên hạ cần thiên tử, Khiết Khiết chỉ cần Trình Khâm”, rõ ràng từng lời đó đã đi vào trái tim khiến ngài sau bao năm dài lần đầu tiên biết rung động.

Và một sự thật là, kể từ giây phút ấy ngài đã bắt đầu chờ đợi.

Là đợi Tô Khiết trưởng thành, để được ôm lấy nàng, giữ nàng cho riêng mình!

Trình Khâm tự dối lòng rằng, không biết cảm xúc của bản thân là gì, đang đợi chờ điều gì... Không! Không phải như vậy! Ngài biết rõ lắm chứ...

Vị vương gia muốn được yêu Tô Khiết! Đúng, không phải nàng đợi ngài mà chính là ngài đang đợi nàng lớn lên, chờ nàng suốt bốn năm qua!

Mẫu phi từng bảo, bất kỳ điều gì Trình Sở muốn thì ngài đều phải nhường, thế nhưng bà chưa từng dạy ngài rằng, tình yêu là thứ duy nhất không thể nhường!

Trình Khâm luôn nghĩ nếu chống lại Trình Sở thì ngài sẽ bị đoạt mất nhiều thứ, nhưng cho đến tận bây giờ thì người nam nhân này mới hiểu: Chà đạp lên mong muốn của chính mình, quay lưng với tâm ý thật sự để rồi khiến người quan trọng nhất từ từ rời xa, thì sự rời xa đó còn đau đớn gấp bội so với bị đoạt mất!

Cùng lúc lão Độ xuất hiện, thưa: “Tô tần đang chờ vương gia dùng cơm tối nhưng không thấy ngài đến nên người sẽ trở về cung để diện kiến hoàng thượng”.

Trình Khâm im lặng, đôi mắt trong đêm tối trở nên sáng rực đầy kiên định, liền nhanh chóng đứng dậy rồi yêu cầu: “Nói với cung nữ và thị vệ, đêm nay trở về nên Tô tần sẽ ở lại vương phủ nghỉ ngơi, đợi đến sáng hôm sau mới hồi cung”. Tiếp theo chẳng để lão Độ biểu hiện sự ngạc nhiên là ngài đã lập tức rời khỏi đây.

Ta không muốn phải sợ hãi nữa! Ta càng không muốn phải nhường nữa!

Ta muốn một lần được đối diện với cảm xúc trong lòng mình, thành thật với tâm ý của mình, cho dù sau đó sẽ phải gánh lấy hậu quả gì đi chăng nữa thì quan trọng là trái tim này không phải hối hận.

Với những suy nghĩ mãnh liệt như thế, Trình Khâm bước vội qua những dãy hành lang cùng ánh mắt mãi miết kiếm tìm, chiếc áo khoác lông màu đen rộng lớn tung bay, đôi chân ngài cứ chạy mãi chạy mãi như thể đang đến gần với những mong muốn chân thành nhất, đến gần với tình yêu duy nhất của đời ngài.

Và cho đến khi ngài trông thấy một bóng dáng áo trắng thân thương ở phía xa đang bước xuống những bậc tam cấp dẫn ra vườn hoa, cùng lúc trời đêm bắt đầu buông những hạt mưa lất phất thì Trình Khâm chạy vội đến chỗ người nữ nhi đó, vươn tay ra nắm chặt lấy cánh tay nàng rồi kéo nàng đi về phòng ngủ...

Cuối cùng, Trình Khâm cũng dũng cảm bộc lộ tâm ý thật sự cho Tô Khiết biết.

Hai người đã cùng trải qua đêm ân ái hạnh phúc nhất.

Kể từ thời khắc này, ngài sẽ giữ chặt lấy nàng, bảo vệ nàng và để nàng mãi mãi là đoá lan của riêng mình!

Trình Khâm không bao giờ nghĩ rằng, sẽ có ngày tìm thấy thứ thuộc về mình!

Chính là người nữ nhi mong manh nằm trong lòng ngài, vào đêm mưa này.

Vương gia ngắm nhìn Tô Khiết đang ngây ngất chìm đắm trong thời khắc ân ái hạnh phúc, ánh mắt bao năm qua vốn luôn tĩnh lặng giờ đây lấp lánh nỗi khao khát lẫn yêu thương tràn đầy, ngài muốn bảo bọc nâng niu nàng thật nhiều. Bởi, Tô Khiết là người đầu tiên chạm đến nỗi cô đơn sâu kín trong lòng Trình Khâm, xoa dịu trái tim rỉ máu đỏ bằng sự mạnh mẽ và kiên tâm, nàng lặng lẽ ở bên cạnh ngài năm này qua năm khác cùng với nỗi buồn chẳng thể gọi thành tên.

8. Chương 8: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 8 (18+)

Tô Khiết cũng từng nói “không cần thiên tử, chỉ cần Trình Khâm”, và vị vương gia này hiểu, cho dù cả thế gian ngoài kia có quay lưng với ngài thì duy nhất một mình nàng vẫn mãi mãi nắm lấy tay ngài không buông.

Chính người nữ nhi đó đã giúp cho một Trình Khâm luôn đóng kín con tim suốt bao năm dài, có thể đủ can đảm đối diện với tâm ý thật sự của bản thân.

Để ngài một lần nữa tiếp tục yêu thương, tiếp tục kiếm tìm và được chấp nhận.

Cầm nhận bàn tay đang âu yếm thân thể mình dần chậm lại, Tô Khiết mơ màng mở mắt ra bắt gặp ánh mắt Trình Khâm lặng lẽ ngắm nhìn, nghĩ này giờ bản thân mang biểu hiện kỳ quặc nên nàng không khỏi ngại ngùng, chẳng dám hỏi ngài điều gì mà chỉ khẽ rụt cổ lại, con ngươi màu đen chậm rãi phản chiếu rõ ý nghĩ mông lung. Trông thế, Trình Khâm mau chóng cúi mặt xuống gần, để chóp mũi chạm khẽ vào gò má nàng, hỏi lại đang suy nghĩ gì? Hơi thở trầm ấm kia khiến gò má thêm nóng nên càng ửng hồng, Tô Khiết nói khẽ:

- Khiết Khiết bây giờ thấy xấu hổ lắm...

Trình Khâm cười bằng mắt, lại không biết hành động ngắm nhìn này giờ làm Tô Khiết ngượng ngập đến thế. Nàng vốn đã nhạy cảm, làn da non mịn nhẵn nhụi trắng ngần mang theo loại hương thơm ngọt ngào khiến ngài không kìm lòng được, cứ muốn chiếm hữu lại muốn ngắm mãi, chỉ một ánh mắt mãi miết rong ruổi của ngài thôi cũng đủ làm thân thể nàng ửng hồng hết mức. Vương gia nổi tiếng thâm trầm ôn nhu, nhưng nào ngờ đâu đối với người nữ nhi của mình lại cũng có ý muốn trêu đùa, nghĩ đến việc đem nàng ra ức hiếp một chút xem sao.

- Ta còn muốn người xấu hổ hơn nữa, Khiết Khiết.

Còn chưa kịp hiểu câu nói đó nghĩa là gì thì bất ngờ, Tô Khiết bị Trình Khâm lật sấp người lại, hai khuỷu tay và đầu gối đều chống xuống tấm nệm da lông, với nàng mà nói tư thế này thật quá đối lạ lùng lẫn kỳ quặc. Nàng muốn hỏi vương gia, nào ngờ lại bị ngài giữ chặt lấy hai bên eo sau đó thì mạnh mẽ xâm chiếm từ bên dưới. Một lực mạnh đẩy cả thân nàng nhích lên một chút, kèm theo sự khoái cảm tê dại khiến nàng muốn say sẩm. Vương gia ơi là vương gia, ngài thật sự muốn làm nàng xấu hổ đến chết mất sao?

Thấy Tô Khiết vùi mặt vào hai lòng bàn tay biết là ngượng lắm rồi, Trình Khâm trong lòng buồn cười vô cùng, chậm rãi đặt đôi môi lên tấm lưng trần trụi của nàng. Ngài hôn nhẹ nhàng, từ dưới thắt lưng kéo dài lên bờ vai, không khỏi làm Tô Khiết rung mình. Lưng cũng là nơi mẫn cảm của nàng, từng nụ hôn dịu dàng ướt át từ môi ngài cũng đủ kéo theo bao nhiêu hưng phấn, đầu óc nàng rối tinh rối mù cả lên. Đến khi Trình Khâm hôn khẽ vào gáy thì Tô Khiết chịu thua, khuỷu tay và đầu gối chống này giờ đều run rẩy. Ngài cắn nhẹ lên vành tai đang đỏ bừng kia, hỏi nhỏ:

- Khiết Khiết, người hết xấu hổ chưa?

- Vương gia tha cho Khiết Khiết... Khiết Khiết biết lỗi rồi.

Trông thấy Tô Khiết chịu không nổi, như muốn khóc đến nơi là ngài mềm lòng, nghĩ cũng nên buông tha cho nàng thôi, sau cùng lật nàng xoay lại.

Cứ ngỡ thoát khỏi tư thế khổ sở đó là xong, nào ngờ thêm lần nữa, vị vương gia lãnh ngạo ấy đẩy Tô Khiết vào tình cảnh oái oăm chẳng kém. Đó là ngài để nàng ngồi lên trên mình, hai người mặt đối mặt. Ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa sổ toả lên khuôn mặt khả ái và cả thân thể nàng, phản chiếu rõ mọi thứ của nàng trong đôi mắt ngài, giờ thì người nữ nhi này ngài đến nỗi phải lấy tay che mặt. Từ lúc chuyện này bắt đầu, Tô Khiết luôn nhắm mắt mơ màng, phần vì phản ứng tự nhiên và phần vì thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào vương gia. Thế mà bây giờ...

Trình Khâm liền nắm tay Tô Khiết kéo ra, để ngài có thể trông thấy vẻ mặt kiều diễm đó và ngược lại, để nàng nhìn rõ người nam nhân ở ngay trước mắt:

- Khiết Khiết, hôn ta...

Từ nhỏ đến lớn, Tô Khiết toàn thấy một vương gia điềm đạm ân cần với mình, thế ra giờ đây mới hiểu, ngài cũng thích làm khó dễ người khác lắm. Nhưng lời ngài nói, nàng không thể không nghe theo, bấy giờ liền thu hết can đảm mở mắt nhìn ngài thật kỹ. Một gương mặt thân thuộc của người nam nhân mà nàng đem lòng thương yêu suốt ngần ấy năm, rất đẹp đẽ, rất nam tính, rõ ràng là vẫn rất dịu dàng nhưng lại mang chút lạnh lẽo cơ hồ.

Tô Khiết chậm rãi đưa tay lên vuốt qua vầng trán rộng, đôi chân mày rậm xuống đuôi mắt phượng luôn vương vấn nỗi buồn, đến sống mũi cao rồi bờ môi ấm áp, nàng nhận ra dù sống kề bên suốt tám năm nhưng từng đường nét này đối với nàng vẫn còn lạ lẫm, vì nàng chỉ ở xa nhìn Trình Khâm mà chưa khi nào được ở gần như vậy. Hình ảnh thật sự của ngài sẽ khắc sâu trong tim nàng kể từ bây giờ. Tô Khiết đặt một nụ hôn rất khẽ lên môi vương gia, và nàng cảm nhận khoé môi ngài cong lên ngạo nghễ hết như đang mỉm cười.

Trình Khâm phát hiện, vẻ như Tô Khiết hôn khá hơn rồi, chỉ trong vài canh giờ thôi mà người nữ nhi này đã học hỏi thành thạo như vậy ư? Một tay đưa lên ôm lấy chiếc gáy nhỏ nhắn của nàng để đôi môi hai người quện chặt say đắm, tay còn lại nắm lấy một bên eo nàng, ngài giữ cho sự chuyển động của hai thân thể thêm nhịp nhàng và uyển chuyển. Với Tô Khiết, Trình Khâm đủ ôn nhu, đủ nhẹ nhàng, đủ âu yếm và đủ trân trọng.

Nụ hôn thấm đượm ngừng lại, Trình Khâm lần nữa vùi mặt vào cặp đôi đầy đặn, tiếp tục tìm kiếm nụ hoa và cả mùi hương thơm ngát đã làm ngài ngây ngất. Vòng tay ngài cứ ôm siết lấy một khối mềm mại, mịn màng và nóng rẫy. Tô Khiết nhắm mắt lại tận hưởng, âm thanh phát ra từ môi nàng rất khẽ nghe ma mị. Hai cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ vương gia, những ngón tay thon dài luồn vào tận chân tóc xoa nhẹ, như cố ý kéo sát mái đầu ngài đến gần hơn để chôn sâu vào trong ngực mình, nàng muốn chở che cho ngài.

Đêm nay thật dài, bên ngoài mưa rơi buốt giá, ướt át nhưng cũng nóng bỏng.

Để tình yêu kề cận tình yêu, đem da thịt ôm ấp lấy da thịt, khắc cốt ghi tâm.

Một đêm gần gũi, cả đời không quên...

Mưa bên ngoài đã dần tạnh, tiếng mưa rơi lộp độp trên mái ngói và trên những cánh hoa lan trắng vẫn còn thoang thoảng mùi hương đêm qua, trời hừng sáng.

Bên trong phòng ngủ, Trình Khâm cứ ngẩng nhìn gương mặt say giấc của Tô Khiết, trông thật êm đềm lẫn thư thái. Sau cuộc hoan ái mặn nồng, nàng đã mau chóng thiếp đi, mái đầu kê trên cánh tay ngài, vùi mặt vào khuôn ngực rắn rỏi kia mà ngủ say sưa. CƠng gió lạnh buổi sớm tràn vào ô cửa sổ đã quên khép bất giác làm nàng thoáng rùng mình, thấy vậy vương gia khẽ khàng kéo tấm chăn lông ấm áp đắp ngang thân thể mềm như nhung đó, lắng nghe nhịp thở đều đều.

Dù việc làm của Trình Khâm rất nhẹ nhàng thế mà Tô Khiết cũng chợt tỉnh, có lẽ một phần do cái lạnh thấm vào da thịt. Nghe tiếng chim hót riu rít bên ngoài, nàng khẽ dụi mắt rồi từ từ mở mắt ra. Hình ảnh đầu tiên phản chiếu trong con ngươi rung rinh ấy không gì khác ngoài khuôn mặt anh tuấn với cái nhìn rất đôi dịu dàng của vương gia, nàng tự khắc nhớ lại đêm qua đã cùng ngài ân ái say đắm nên đâm ra thẹn thùng, gò má dẫu đang bị cái lạnh mơn trớn cũng phải ửng hồng. Muốn vùi mặt vào trong chăn nhưng nàng phát hiện mình đang nằm gọn trong lòng ngài, hai thân thể trần trụi khề cạ sát tạo nên hơi ấm khó cưỡng.

- Cả đêm qua như vậy mà bây giờ người còn ngượng ngùng với ta sao? Có lẽ ta phải dạy dỗ thân thể người thêm vài lần nữa.

Vừa nói, Trình Khâm vừa luồn tay vào trong chăn, vỗ nhẹ tấm thân nóng hổi vẫn còn ngập ngừng kia. Tô Khiết giương mắt nhìn ngài, hàng mi lại chớp chớp, không nghĩ rằng thất vương gia điềm đạm có thể buông những lời xấu xa đến vậy.

- Cả người Khiết Khiết rất mới...

- Đứa bé ngọc này, đây là điều dĩ nhiên sau khi nam nữ ân ái.

Cứ tưởng đề cập sang vấn đề khác thì sẽ đỡ xấu hổ nào ngờ Tô Khiết lại khiến cho sự việc càng thêm trầm trọng, há chẳng khác gì tự chui đầu vào rọ. Nàng liền cười ngượng ngịu đồng thời hơi rụt cổ lại, nhưng không hề biết hành động vụng về ấy càng khiến người nam nhân bên cạnh thêm dao động, không kìm lòng mà cúi xuống cắn nhẹ lên bờ vai trần nhẵn mịn đang nhấp nhô sau tấm chăn.

Để Tô Khiết thoải mái hơn, bấy giờ Trình Khâm mới nắm lấy bàn tay nàng, nói:

- Khiết Khiết, ta không muốn để ngươi sống trong hoàng cung nữa mà sẽ đưa ngươi trở về vương phủ.

- Nhưng Khiết Khiết bây giờ đang trên danh nghĩa là phi tần của hoàng thượng.

- Ta biết vì vậy sẽ xin hoàng thượng ban phi. Bắc Đại ta từ trước đến nay cũng có thông lệ: Những thần tử nào lập nhiều công lao thì có thể xin hoàng thượng ban cho một vị phi tần bậc tam phẩm ở trong hậu cung! Với chiến công của ta bao nhiêu năm qua thì tin rằng hoàng thượng sẽ đồng ý ban ngươi cho ta.

Tô Khiết bây giờ mới biết, hoá ra vương triều cũng có quy chế này. Nếu được như vương gia nói thì điều đó còn gì hạnh phúc hơn. Nàng không muốn tiếp tục ở trong hậu cung buồn bã, càng không ham thích chuyện được hầu hạ hoàng thượng, nàng chỉ muốn sống cùng vương gia, cả đời này chỉ ở cạnh duy nhất ngài thôi.

Trình Khâm đã suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi đi đến quyết định này, bởi bản thân không biết được hoàng thượng có dễ dàng chấp thuận. Đối với người mà nói, Tô Khiết chỉ như bao phi tần nhỏ bé khác trong hậu cung rộng lớn trăm ngàn mỹ nữ, xét theo lẽ thông thường thì người sẽ vì chiến công của ngài mà đồng ý thôi. Thế nhưng vì đó là Trình Sở, kẻ luôn muốn đoạt lấy thứ mà ngài yêu thương...

- Vương gia, dù ngài quyết định thế nào thì Khiết Khiết cũng nghe theo.

- Khiết Khiết, ta không hiểu rõ tâm tư hoàng thượng và việc xin ban phi này có thể mạo hiểm, giả như người nổi giận trách phạt thì ngươi cũng sẽ không sợ ư?

- Khiết Khiết chỉ sợ duy một điều, đó là rời xa vương gia, những thứ khác Khiết Khiết không màng đến, thậm chí chết cùng ngài thì cũng cam tâm tình nguyện.

Trông rõ sự kiên quyết nơi đáy mắt trong veo của người nữ nhi thuần khiết này, Trình Khâm nhẹ nhàng đưa bàn tay của nàng lên môi, hôn khẽ.

- Khiết Khiết, ta muốn ngươi trở thành vương phi của ta!

Hàng mi chớp nhẹ vài cái, Tô Khiết lập tức gạt đầu: “Chỉ duy nhất có ngài, Trình Khâm, mới là vương của Khiết Khiết”.

Trình Khâm kéo Tô Khiết lại gần hơn, hôn lên vàng trán nàng, một cách trân trọng. Tô Khiết nhắm mắt lại, khoé mắt vẽ lên một sự mãn nguyện khôn tả.

Lát sau mở mắt ra, Tô Khiết thấy ánh mắt Trình Khâm lấp lánh yêu thương, khoé môi bao năm qua rất ít khi mỉm cười giờ đây lại cong lên thật đẹp, tạo thành nụ cười ngạo nghễ đầy cuốn hút. Gương mặt thâm trầm buồn bã của ngài lúc này bỗng bừng sáng bừng, rất vui, rất thoải nguyện. Đây là lần đầu tiên nàng bắt gặp dáng vẻ hạnh phúc này của vương gia, liền chạm tay lên khoé môi ngài.

- Đêm qua cho đến sáng nay, Khiết Khiết thấy ngài hay cười lắm.

- Chẳng phải là vì người sao, Khiết Khiết?

Lần nữa lại đỏ mặt, Tô Khiết cười bên lên, nhận ra Trình Khâm ngài đây rất biết cách dỗ ngọt nữ nhi. Hơn hết ở trong lòng lại dâng lên niềm vui lớn lao, bởi nàng đã có thể bước chân vào trong trái tim lạnh cảm của thất vương gia uy quyền thâm trầm nhất Bắc Đại, khiến ngài mỉm cười hạnh phúc đến thế.

Thấy Tô Khiết cứ vùi mặt vào ngực mình, Trình Khâm đưa tay vuốt nhẹ chiếc cằm xinh xinh rồi khẽ nâng khuôn mặt nàng lên, không chần chừ liền kề môi đến gần môi nàng miết nhẹ nhẹ. Dù cả đêm qua đã hôn rất nhiều nhưng với ngài vẫn là chưa đủ, cứ muốn chiếm hữu bờ môi anh đào thơm ngát đó nhiều hơn nữa. Nhất là khi Tô Khiết vòng cánh tay thon dài qua cổ ngài, nhắm mắt đón nhận thì ngài càng để cho nụ hôn buổi sớm mai này thêm sâu đậm.

Vừa bước ra khỏi phòng, Trình Khâm và Tô Khiết bất ngờ chạm mặt Quý phu nhân, chẳng rõ nàng ta vừa đi đến hay đã đứng chờ bên ngoài từ trước. Ban đầu có hơi ngạc nhiên vì phu nhân về sớm như vậy nhưng rồi vương gia vẫn giữ dáng vẻ điềm nhiên hỏi han vài lời. Riêng Tô Khiết đứng bên cạnh ngài lại mang chút bối rối, dù gì nàng với vương gia cũng là vai vế hoàng tẩu - thất hoàng đệ, nếu để chuyện ái ân đêm qua lộ ra thì sẽ tồi tệ lắm.

Về phần Quý phu nhân, vừa về đến nơi đã nghe báo chiều qua có Tô tần ghé qua vương phủ nên cũng muốn đến chào một tiếng, nào ngờ lại bắt gặp nàng cùng vương gia từ trong phòng ngủ đi ra, trong lòng không khỏi kinh ngạc lẫn ghen tuông. Lẽ nào cả đêm qua, hai người đã...? Nàng ta nghe Trình Khâm nói sáng sớm Tô tần qua phòng ngài để báo rằng sẽ hồi cung, tuy nhiên trong lòng chẳng mấy tin. Bao năm qua Quý phu nhân hiểu rõ tình cảm ngài dành cho người nữ nhi mà mình tận tay chăm sóc dạy dỗ, thế nhưng bây giờ Tô Khiết đã trở thành phi tần của hoàng thượng, dầu thân thiết đến mấy thì cũng nên giữ khoảng cách.

Vương gia ơi vương gia, lý nào ngài hồ đồ đến nỗi muốn chiếm đoạt nữ nhân của hoàng thượng ư? Đó là suy nghĩ của nàng ta khi dõi theo bóng dáng phu quân.

Được Trình Khâm nắm tay đỡ lên xe kiệu, Tô Khiết cứ nhìn ngài không rời mắt và cũng thấy ngài nhìn mình gật khẽ, như một lời trấn an. Thậm chí đến khi xe kiệu đã chạy đi khá xa, nàng vẫn vén màn lên đồng thời ngoái nhìn về vương phủ.

Hình ảnh chiếc xe kiệu khuất dần trong sương sớm phản chiếu trong đáy mắt kiên định của Trình Khâm, ngài sẽ vào cung diện kiến hoàng thượng để nói về việc ban phi. Ngài bây giờ đã hiểu rõ lòng mình muốn gì vì vậy sẽ không nao núng nữa.

Tâm ý này tuyệt đối không thay đổi!

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, ý định của Trình Khâm phải dời lại khi hoàng thượng đột ngột lệnh cho ngài đến phía tây kinh thành dẹp trừ phản tặc.

Và chuyến đi ấy kéo dài hai tháng.

9. Chương 9: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 9

Trình Sở khoát tay cho thất vương gia đứng dậy sau khi quỳ gối hành lễ, ngài đã trở về sau hai tháng diệt trừ đám phản tặc ô hợp. Người, trước thì khen ngợi ngài, sau thì hỏi ngài muốn ban thưởng gì. Hiển nhiên vẫn luôn nhớ đến chuyện mà mình rất muốn làm nên Trình Khâm liền tâu rằng:

- Thần đệ chẳng cần thêm vàng bạc châu báu hay đất đai, chỉ mong hoàng thượng ân chuẩn cho một việc. Thần đệ muốn được ban phi!

Vốn biết con người Trình Khâm bao năm qua không màng đến chuyện thê thiếp, bỗng dưng hôm nay lại có ý muốn được ban phi khiến Trình Sở tò mò vô cùng:

- Chẳng lẽ trong lòng ngươi đã có để ý đến vị phi tần nào rồi ư?

Trước khi trả lời, Trình Khâm đã rất lưỡng lự tuy nhiên đã đến nước này thì ngài phải dũng cảm nói rõ lòng mình cũng như đưa ra quyết định mạo hiểm:

- Bẩm, đó là Tô tần ở Tuỳ cung! Nàng ấy tên là Tô Khiết, ba tháng trước hoàng thượng đến vương phủ của thần đã ban lệnh để nàng thành phi tần.

Vùng da ở hai đầu chân mày nhăn lại và rồi thật nhanh liền dãn ra, hình ảnh người nữ nhi nhỏ nhắn thanh thuần suýt chút đã trượt chân xuống hồ nước và được mình kéo lại, dần hiện ra trong tâm trí của Trình Sở. Phải rồi, chính là nàng ta! Vị hoàng thượng này nhớ đã yêu cầu Tô Khiết nhập cung sớm nhưng vì sao hai tháng qua người chẳng hề nhìn thấy tên nàng trong những bản lật tên thị tẩm mỗi đêm, và cả Thái công công cũng không báo gì về nàng cho người biết cả...

- Chẳng phải người đồng ý để Tô Khiết nhập cung ư?

- Hồi hoàng thượng, Khiết Khiết từ nhỏ đến lớn là do thần đệ nuôi dưỡng dạy dỗ, cũng sớm tối kề cận nên lòng không nỡ để nàng ấy đi như vậy. Lúc hoàng thượng ban lệnh, thần đệ suy nghĩ chưa thấu đáo nên đã chấp nhận. Và lại Khiết Khiết sức khoẻ yếu ớt, sống trong hậu cung không hợp nên e là sẽ sớm ngã bệnh.

Trình Sở chăm chú nhìn Trình Khâm cúi đầu, rõ ràng lúc ở vương phủ vị hoàng thượng này mơ hồ nhận ra tình cảm khác lạ mà thất vương gia dành cho Tô Khiết thế nhưng lại che giấu đi, để rồi bây giờ đột nhiên ngài xin được ban nàng ta thì càng chứng tỏ ngài đối với người nữ nhi đó không hề đơn giản.

- Tại sao lúc đó người không xin tẩm rút lệnh đã ban?

Chậm rãi, Trình Khâm ngẩng mặt lên nhìn trực diện hoàng thượng:

- Là vì từ nhỏ đến lớn, thần đệ không bao giờ giữ được những gì mình muốn...

Hoàn toàn im lặng khi nghe lời đáp rõ ràng ấy, Trình Sở hiểu Trình Khâm đang đề cập đến quãng thời gian trước đây về việc người luôn đoạt lấy mọi thứ có trong tay vị hoàng đệ của mình. Và còn về cái chết của Huệ phi, cả Tôn tiểu thư.

- Người hãy trở về phủ, còn chuyện ban phi thì tẩm sẽ sớm có câu trả lời.

Bất ngờ trước thái độ nhẹ nhàng ấy, Trình Khâm nhanh chóng đứng dậy, miệng cảm tạ hoàng thượng rồi rời khỏi chánh điện.

Trình Sở dõi theo bóng dáng vị vương gia, cái nhìn từ điềm nhiên dần chuyển sang thâm sâu, thể hiện một dòng suy nghĩ ngấm ngấm nào đấy.

Vừa về đến vương phủ, Trình Khâm đã đến phòng Quý phu nhân. Rất hiếm khi phu quân đi xa trở về mà đến gặp mình đầu tiên nên nàng ta vui mừng lắm. Quan sát phu nhân rót trà rồi ngồi xuống phía đối diện, Trình Khâm từ tốn lên tiếng:

- Ta đã đến diện kiến hoàng thượng và xin người ban phi cho ta.

Nụ cười trên môi lập tức nhạt đi, Quý phu nhân thoáng đảo mắt, hoá ra không phải do vương gia nhớ nàng ta mà đến đây.

- Thiết nghĩ ngài cũng nên nạp thêm thiếp. Chẳng hay vị phi tần kia là ai?

- Là Khiết Khiết! Và ta muốn để nàng ấy trở thành vương phi!

Đến lúc này thì môi của phu nhân đã gần như lệch đi, đôi mắt chẳng giấu nổi sự sửng sốt, nàng ta nghe nhầm chẳng? Vương gia muốn hoàng thượng ban Tô Khiết, không những thế còn để nàng làm vương phi? Chuyện oái oăm gì đây chứ, một tiểu thư cao sang nhưng Quý phu nhân mà danh phận lại không bằng một đứa bé gái được mua ở chợ à? Rõ ràng, vương gia vẫn chưa chịu từ bỏ con ả đó!

- Hoàng thượng đã đồng ý ư?

- Người bảo sẽ sớm trả lời nhưng ta thấy thái độ của người không có gì là khó chịu nên đoán rằng chuyện ban phi này sẽ được thôi.

- Vương gia để Tô Khiết làm phi tần của hoàng thượng chẳng phải tốt hơn sao?

- Khiết Khiết không thích hợp trở thành phi tần như vậy.

- Ngài đừng hồ đồ...

- Ta chỉ muốn Khiết Khiết trở thành vương phi của ta!

Câu nói cắt ngang lẫn dứt khoát của Trình Khâm khiến Quý phu nhân ngưng bật, bất động trong phút chốc thì nàng ta khẽ khàng hỏi:

- Rốt cuộc thiếp ở bên cạnh ngài bao năm qua cũng không là gì cả sao?

Nhìn phu nhân đang ầm ỨC, Trình Khâm nghĩ nên nói gì đó để xoa dịu nàng ta:

- Phu nhân, ta biết rõ những gì nàng đã làm cho ta và vương phủ cũng như chưa bao giờ chê bai gì nàng, nhưng ta đối với Khiết Khiết là tình cảm thật lòng, càng không muốn mất nàng ấy. Ta để Khiết Khiết làm vương phi, phu nhân vẫn là phu nhân, vương phủ ta tiếp tục sống hoà thuận yên ổn như xưa.

- Làm sao có thể giống như xưa được chứ, vương gia? Thiếp biết vì mình chưa sinh con cho ngài nên ngài muốn có vương phi, thiếp không dám có ý kiến. Thế nhưng, người đó tuyệt đối không thể là Tô Khiết!

Quý phu nhân tuyên bố một câu rành rọt như vậy, Trình Khâm im lặng, lại nghĩ từ trước đến nay phu nhân luôn tỏ rõ thái độ ghét bỏ Tô Khiết mặc dù đứa bé đó vẫn kính trọng và ngoan ngoãn nghe lời nàng ta, chưa bao giờ có ý chống đối. Liệu thế này thì hai người nữ nhân ấy khó chung sống hoà thuận với nhau.

- Ta cũng nói rõ, vị trí vương phi chỉ có thể là của Khiết Khiết! Nếu phu nhân chấp nhận thì mọi thứ vẫn sẽ yên ổn tiếp tục, còn ngược lại thì nàng đừng trách ta không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đưa hưu thư!

Buông lời kiên quyết xong, Trình Khâm mau chóng rời khỏi phòng để lại Quý phu nhân ngồi chết lặng trên ghế. Vương gia vì Tô Khiết mà đưa cho nàng ta hưu thư sao, phu thê hơn mười năm nhưng ngài vẫn sẵn sàng từ bỏ người vợ đầu ấp tay gối ư? Vị phu nhân này mím môi, nước mắt lưng tròng, trong lòng mang bao uất hận. Quả nhiên linh cảm không sai, kể từ lúc nhìn thấy Tô Khiết ở cạnh vương gia thì nàng ta sớm đã cảm giác rằng đứa bé gái này rồi sẽ cướp đi ngài ấy...

Bất giác, Quý phu nhân nhớ lại hai tháng trước, vào buổi sáng đó đã thấy Tô Khiết bước ra từ phòng ngủ của Trình Khâm, nhất định cả hai người đã... Thật đáng khinh bỉ! Được rồi vương gia, nếu ngài đã tuyệt tình thì đừng trách thiếp đây tuyệt nghĩa! Quý phu nhân cười độc địa, sau đó gọi một nô tỳ vào phòng dặn dò:

- Chuẩn bị bộ y phục thật sang trọng, ta sẽ vào cung diện kiến hoàng thượng!

Màn đêm buông xuống ở Tuỳ cung, sau khi cung nữ dọn thức ăn lên bàn thì Tô Khiết yêu cầu tất cả lui ra ngoài, chỉ muốn một mình yên tĩnh. Đưa mắt nhìn thức ăn bốc khói nghi ngút, nàng nén tiếng thở dài, lại chẳng muốn đụng đũa. Mấy ngày qua nàng cứ thấy trong người không khoẻ, thỉnh thoảng còn buồn nôn, thấy món này thì chán ghét nhưng cứ thèm thuồng một món khác đến kỳ lạ. Phải chăng nàng mắc bệnh gì rồi, nghĩ hôm nào cũng nên gọi thái y đến chuẩn bệnh xem sao.

Tô Khiết nhớ vương gia, nhớ đến quay quắt. Kể từ sau cái đêm đáng nhớ đó đến nay cũng đã hai tháng trôi qua nàng không được gặp ngài. Nghe đâu ngài nhận lệnh hoàng thượng đến phía tây Yên Kinh để dẹp đám phản tặc nào đấy, chẳng rõ khi nào thì trở về. Nàng mong ngài nhanh chóng hồi cung, diện kiến thánh thượng xin người ban phi, nếu tiếp tục ở lại tẩm cung vắng vẻ lạnh lẽo này thì khéo nàng đổ bệnh mất thôi. Quan trọng là nàng rất muốn gặp vương gia...

Đang ngồi buồn bã thì bất ngờ Tô Khiết nghe tiếng Thái công công ở bên ngoài cất lên thật to: “Hoàng thượng giá đáo!”, liền giật mình đứng dậy. Nàng lo lắng tự hỏi, tại sao hoàng thượng lại đến Tuỳ cung này? Chẳng phải người quên nàng rồi ư, hay Thái công công lỡ tay dâng bản tên nàng lên? Mọi suy nghĩ đều lập tức biến mất khi cửa phòng bật mở, Trình Sở bước vào phòng, tức thì Tô Khiết hành lễ:

- Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!

Trình Sở nhẹ nhàng đỡ lấy vị phi tần kiều diễm, miệng nói hai từ “miễn lễ”. Đưa mắt nhìn thức ăn trên bàn, hoàng thượng hỏi nàng đang dùng cơm sao? Tô Khiết liền đáp mình dùng xong rồi và gọi cung nữ vào dọn đi mặc dù mấy phút trước chúng chỉ vừa mới được dọn lên. Trình Sở yêu cầu tất cả lui ra ngoài, Thái công công vâng lệnh và trước lúc rời đi còn thấy Tô Khiết nhìn về phía mình.

Bất gặp cảnh Tô Khiết cứ hướng mắt về phía cửa phòng đã đóng, vị hoàng thượng này liền cất tiếng, thanh âm nhỏ và nhẹ:

- Tô tần nhập cung đã hai tháng, thế mà bây giờ trẫm mới đến tẩm cung này.
- Hoàng thượng bận chuyện quốc gia đại sự, thần thiếp không dám trách cứ.
- Do Thái công công sơ sót, ngày nàng nhập cung lại không báo trẫm biết, thêm thời gian qua lo việc dẹp loạn phản tặc nên trẫm không nhớ tới nàng.
- Được hoàng thượng chu đáo nghĩ đến, thật là vinh hạnh của Tô tần.

Trình Sở kín đáo mỉm cười khi nghe những lời đáp ý nhị biết trước biết sau đó. Thiết nghĩ, thất vương gia cũng đã dạy dỗ người nữ nhi này chu đáo. Hoàng thượng âm thầm quan sát Tô Khiết đang cúi mặt, trước đó thấy nàng đã xinh đẹp thuần khiết nay khoác lên người áo lụa thướt tha sang trọng thì càng điểm lệ thanh tao hơn. Dưới ánh nến, trông thân thể nàng mềm mại như một mảnh lụa pháp phối. Chả trách Trình Khâm thâm trầm như vậy cũng phải xiêu lòng.

- Để bù đắp cho Tô tần, đêm nay trẫm sẽ ở lại Tuỳ cung của nàng. - Dứt lời, Trình Sở đặt tay lên bờ vai mảnh mai đó, siết nhẹ.

Kỳ lạ! Người nam nhân cao cao tại thượng ở trước mặt này có nét hao hao giống Trình Khâm nhưng vì sao cái siết vai ấy lại chẳng hề ấm áp như ngài mà rất lạnh lẽo khiến Tô Khiết thoáng giật mình, lập tức ngước mắt lên. Nàng thấy hoàng thượng đang nhìn mình ân cần, tiếp theo thì từ từ kề mặt đến gần, tức thì phản xạ nhanh chóng nàng khéo léo quay mặt đi đồng thời rời khỏi vòng tay kia.

- Để thần thiếp rót trà cho hoàng thượng uống...

Thật tự nhiên, Tô Khiết đến bên bàn trà, cầm lấy ấm trà lên rót. Nhìn bề ngoài thì bình thường thế nhưng trong lòng nàng vô cùng rối bời, không biết phải làm gì trước tình huống trở trêu này. Đêm nay hoàng thượng sẽ thị tẩm nàng sao? Lý do gì ngài lại nhớ đến phi tần bị lãng quên suốt hai tháng qua? Bây giờ nàng phải làm sao, kháng cự lại để rồi mắc tội khi quân ư, còn nếu thuận theo thì không thể, bản thân không muốn người nam nhân nào khác ngoài vương gia chạm vào mình!

Người thâm sâu như Trình Sở dĩ nhiên biết vị phi tần này đang tránh né mình, ánh mắt thẳng thốt ban nãy nàng nhìn người đã nói lên tất cả, trong khi các phi tần khác đều muốn được sủng hạnh thì nàng lại quay lưng đi. Trình Sở nhìn rõ bàn tay đang cầm ấm trà đó run nhẹ, liền chậm rãi bước đến gần, tiếp theo bắt ngờ ôm chầm lấy nàng từ phía sau khiến nàng suýt đánh rơi cái ấm quý.

- Hoàng thượng... đừng...!
- Nàng ngượng sao? Đáng yêu quá! Trẫm không muốn trà, chỉ muốn nàng!

Chẳng để Tô Khiết kịp phản ứng là nhanh như cắt, Trình Sở cúi xuống bế nàng lên rồi tiến về phía giường ngủ. Nàng bỗng chốc sợ hãi, tay và chân không tự chủ được liền giãy nhẹ. Không! Không được! Nàng không thể có lỗi với vương gia, nàng sẽ không thuộc về ai khác ngoài ngài! Cho dù đó là hoàng thượng, cho dù phải gánh tội khi quân thì nàng cũng không sợ! Với lòng quyết tâm mạnh mẽ ấy, Tô Khiết lập tức vùng dậy khi hoàng thượng vừa đặt nàng xuống giường.

- Tô tần làm vậy là có ý gì? - Trình Sở sau một lúc bất ngờ trước sự phản kháng kia, liền ngồi xuống giường đồng thời phủ nhẹ vật áo long bào, hỏi nhạt.

Biết mình vừa làm một chuyện vô cùng bất kính, Tô Khiết lập tức quỳ xuống:

- Hoàng thượng tha tội, Tô Khiết không thể...!
- Nàng sợ trẫm sao?
- Không phải thưa hoàng thượng, chỉ là thần thiếp...
- Nàng muốn nói gì thì cứ nói rõ!

Tô Khiết đảo mắt phân vân, việc đã đến nước này nàng không thể che giấu nữa, chưa kể vương gia rồi sẽ đề cập đến chuyện ban phi với hoàng thượng, nay ở trước mặt người nàng cứ nên nói rõ ràng may ra còn thoát khỏi chuyện thị tẩm này.

- Bởi vì trong lòng thần thiếp đã có người khác...

- Là Viễn Phù Vương đúng không?

Chậm rãi ngược mặt lên, Tô Khiết bắt gặp cái nhìn thản nhiên không cảm xúc của hoàng thượng. Thế ra người cũng đã biết rồi, có phải vương gia đã nói không?

- Hôm đó ở vương phủ, trẫm đã sớm nhìn ra nàng có tình ý với thất vương gia.

- Tô Khiết có tội khi lòng luôn nhớ về vương gia trong khi đã nhập cung trở thành phi tần của hoàng thượng, nhưng thần thiếp từ nhỏ đến lớn vẫn kề cận bên ngài ấy, mỗi ngày đều nhìn thấy ngài ấy nên trái tim này không thể yêu ai khác.

- Nàng và Trình Khâm đều nói y hết nhau! Sáng nay, thất vương gia hồi cung sau khi dẹp gọn phản tặc, ngài ấy xin trẫm ban phi, chính là nàng đây Tô Khiết!

Vương gia về rồi và còn xin hoàng thượng ban phi? Tô Khiết mừng rỡ dập đầu:

- Xin hoàng thượng khai ân chấp thuận cho vương gia và thần thiếp!

Quan sát người nữ nhi đang dập đầu ở ngay trước mặt bằng dáng vẻ vui mừng không giấu giếm, Trình Sở hoàn toàn im lặng. Chấp thuận ư? Nghe thật dễ dàng!

Tô Khiết không hề biết rằng nhìn bề ngoài vị hoàng thượng này đang điềm tĩnh tuy nhiên trong lòng lại đang bùng phát cơn giận dữ khôn lường. Không hẳn là do tình cảm giữa nàng với Trình Khâm, bởi con người này cũng đã đoán biết từ sớm, mà bởi vì những lời mà Quý phu nhân đã bắt lại! Vị phu nhân ấy vừa đến gặp hoàng thượng, đề cập đến mối quan hệ “bất chính” giữa thất vương gia và Tô tần. Và cái chuyện nàng ta đem ra kể lại chính là buổi tối đó khi Tô tần không hồi cung mà qua đêm ở vương phủ, chẳng những vậy sáng sớm hôm sau còn bước ra từ phòng ngủ của vương gia, thử hỏi người khác có thể nghĩ gì đây?

Dĩ nhiên Trình Sở cũng như Quý phu nhân, nghĩ về việc đêm hôm ấy hai người họ đã làm gì! Và đây là nguyên nhân tối nay người đến Tuý cung với ý muốn thị tẩm Tô Khiết. Vị hoàng thượng ghê gớm này muốn kiểm chứng xem nàng còn trinh tiết không? Có thật là Trình Khâm dám cả gan cướp đoạt nữ nhân của người?

Rời giường, Trình Sở bước vài bước đến chỗ Tô Khiết còn đang quỳ, chậm rãi ngồi xuống đồng thời nâng nhẹ khuôn mặt xinh đẹp ấy lên, nói khẽ:

- Trẫm là hoàng thượng nên rất độ lượng, cho dù trong lòng Tô tần có người khác thì cũng không sao, chỉ cần từ giờ nàng toàn tâm toàn ý hầu hạ trẫm là được.

- Hoàng thượng, chẳng phải thất vương gia đã xin người ban phi...?

- Trẫm chưa hề nói sẽ đồng ý! Trẫm là thiên tử, có thứ gì không phải của trẫm?

Tô Khiết bất động nhìn nụ cười mỉa mai nở trên môi người đang ngồi trên ngôi vị chí tôn kia, không khỏi rung mình sợ hãi. Bất giác nàng nhớ về câu nói của vương gia ngày trước “mọi thứ đều là của thiên tử”, về như ngay lúc này nàng đã hiểu một phần nào đó về nỗi cô đơn, buồn bã và sự nặng trĩu ở trong lòng ngài. Phải chăng sự bất hạnh mà ngài đang gánh lấy là do vị hoàng thượng này mà ra?

- Đêm nay nàng phải thuộc về trẫm, Tô Khiết!

Nhấn mạnh cái tên đẹp dễ đó xong, Trình Sở nắm lấy bờ vai Tô Khiết kéo vực dậy với ý định đẩy nàng vào trong giường. Nửa hoang mang nửa hoảng sợ, Tô Khiết nhìn về phía cửa phòng với mong muốn ai đó hãy cứu mình! Nhưng chẳng có ai hết, kể cả Trình Khâm cũng không thể đến cứu, vậy thì chỉ có nàng tự cứu bản thân thôi! Nhanh chóng đảo mắt về phía ngọn nến lập lòe, nàng lập tức với tay kéo mạnh miếng vải trải bàn khiến cho mọi thứ trên ấy rơi xuống đất.

Lửa cháy bùng lên do bắt cháy miếng vải, Trình Sở giật mình buông tay nàng.

Cùng lúc cửa phòng bật mở, Thái công công và thị vệ mau chóng ập vào.

- Mau mau dập lửa! Bảo vệ hoàng thượng!

Thái công công sốt sáng hô hào trong khi thị vệ nhanh chóng đưa hoàng thượng rời khỏi phòng. Về phần Tô Khiết, trông thấy ngọn lửa bốc lên ở trước mắt mình, nàng cảm giác sợ hãi và khó thở để rồi ngất lịm đi. Trước khi chìm vào mê man, nàng kịp thời nhìn thấy một bóng áo đen lao vút qua cửa sổ, đỡ lấy mình...

10. Chương 10: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 10

Bước vào chánh điện, Trình Sở giận dữ đập tay lên bàn khiến cho những tấu chương lần lượt rơi xuống đất, tên thái giám bên cạnh cũng giật mình theo: “Xin hoàng thượng bớt giận”. Vị hoàng thượng liền nghiêng rằng, bớt giận ư? Có thể người được cơn giận này sao, khi mà ban này Tô Khiết chỉ vì không muốn thị tẩm mà làm đổ cả giá nên khiến ngài suýt nữa thì chết cháy trong phòng rồi! Nàng ta bất chấp cả mạng sống để bảo vệ lấy thứ tình yêu son sắt đối với Trình Khâm!

Chưa bao giờ Trình Sở thấy cuồng giận đến vậy, kể cả cái cảm giác đổ kỵ mà đã khá lâu rồi bây giờ mới trở dậy. Kể từ khi người lên ngôi vị chí tôn, Trình Khâm vẫn sống yên phận với cương vị vương gia, bao năm chinh chiến sa trường bảo vệ biên cương Bắc Đại. Ấy vậy mà bây giờ vị hoàng đệ đó lần nữa lại tìm được người nữ nhi mình yêu thương sâu đậm, và chính Trình Sở cũng thấy nàng ta đặc biệt, thế nhưng trong mắt nàng chỉ có Trình Khâm, thử hỏi làm sao người chịu được?

Nếu như là trước đây thì Trình Sở dĩ nhiên sẽ khiến cho Tô Khiết thuộc về mình, thậm chí có thể gây tổn hại cho nàng ta ra sao nhưng rồi người nam nhân ích kỷ độc ác này bỗng nhiên mưu tính về một chuyện nào đó, và tiếp theo quyết định ngồi chờ thử xem Trình Khâm sẽ làm gì, biết đâu lại có vở tuồng thú vị diễn ra!

Khi đó ở Tuỳ cung, Tô Khiết từ từ mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy là Thái công công. Hắn chậm rãi đỡ Tô tần ngồi dậy, hỏi han tình trạng hiện tại của nàng xong thì liền ra dấu cho đám cung nữ lui ra ngoài, bấy giờ mới hạ giọng:

- Hoàng thượng bị một phen kinh tâm nên đã rời khỏi Tuỳ cung rồi.

Đối diện, Tô Khiết lấy làm nhẹ nhõm, thế ra chuyện mạo hiểm làm ngã giá nên không phải vô ích. Dẫu đây chỉ là kế sách tạm thời trước mắt nhưng thoát khỏi hoàng thượng được lúc nào thì hay lúc ấy.

- Tô tần, ban này thái y có đến xem mạch cho người.

- Phải rồi, thái y có nói gì không? Mấy ngày qua ta thấy không khỏe...

- Người có hỉ mạch rồi, Tô tần.

Tô Khiết tức thì chớp mắt nhìn Thái công công, vị thái giám đó mang gương mặt vô cùng nghiêm túc lẫn căng thẳng, chứng tỏ lời vừa nói kia không phải đùa! Hỉ mạch, có nghĩa nàng mang thai rồi sao? Thảo nào thời gian qua cơ thể nàng lại đột nhiên biến đổi như vậy, hoá ra là do mang thai. Khẽ khàng đặt tay lên bụng mình, nàng chợt mỉm cười, đứa trẻ này là giọt máu của vương gia! Đang lăng lăng hạnh phúc thì nàng liền nghe Thái công công cất tiếng:

- Đây là lần đầu tiên hoàng thượng đến Tuỳ cung, vậy đứa trẻ đó...

- Công công, chuyện này tuyệt đối không được để hoàng thượng biết!

- Thế nghĩa là đứa trẻ trong bụng người có liên quan đến Viễn Phù Vương?

Nhận được cái gật đầu thật khế từ Tô Khiết, Thái công công lắc đầu thở dài. Quả nhiên chẳng sai! Trước, hắn thắc mắc có sao thất vương gia lại không muốn người nữ nhi này được sung hạnh, nếu nàng ta trở thành ái phi thì đây là việc tốt cho vương phủ, bây giờ thì hắn đã hiểu là do ngài yêu Tô Khiết! Cũng chẳng hiểu ra làm sao nàng lại mang thai với vương gia, chuyện này xem ra rắc rối đây!

- Tô tần yên tâm, Viễn Phù Vương đối với nô tài không bạc nên sẽ không phản trắc lại ngài ấy, nô tài cũng cần dặn thái y tuyệt đối giữ kín chuyện này với hoàng thượng. Điều bây giờ chỉ còn chờ xem, vương gia sẽ tính toán như thế nào...

Tô Khiết cảm giác ngực như có gì đè nặng, nửa thấy vui mừng nửa lại vô cùng lo lắng. Trong bụng nàng là đứa con của Trình Khâm, cho dù Thái công công bịt kín việc tày trời này thì cũng không kéo dài được bao lâu. Giả như hoàng thượng biết được, nàng và cả con nhất định không thoát khỏi cái chết! Áp hai bàn tay lên bụng mình, nàng hi vọng vương gia sẽ sớm đưa mẹ con nàng rời khỏi cung...

Tất nhiên, Trình Khâm không thể không biết cái chuyện đêm nay hoàng thượng đã đến Tuỳ cung và muốn thị tẩm Tô Khiết, kể cả việc lửa đột nhiên bốc cháy ở trong phòng làm kinh động hoàng thượng, còn Tô Khiết thì may mắn được cứu thoát. Người báo lại cho ngài hay tất cả sự tình, là Ân Kiện! Và cũng chính hắn đã nhảy vào cửa sổ để cứu Tô tần vừa ngã đi lúc đó.

Từ nãy đến giờ, Trình Khâm cứ đi qua đi lại trong thư phòng, dáng vẻ sốt ruột khó tả. Ngài liên tục tự hỏi, tại sao hoàng thượng lại muốn thị tẩm Tô Khiết sau khi ngài đã xin được ban phi? Lý nào hoàng thượng lần nữa lại muốn đoạt lấy người nữ nhi mà ngài yêu thương? Nhớ lại sáng nay, vẻ mặt cùng lời nói từ người đều nhỏ nhẹ khiến ngài cứ ngỡ rằng sự việc sẽ không đến nỗi tồi tệ, nào ngờ... Rốt cuộc, trong lòng hoàng huynh đó sự dố kỵ vẫn chẳng hề thay đổi!

- Vương gia có dự tính gì không?

- Đến nước này, ta không thể tiếp tục để Khiết Khiết ở trong cung nữa. Sáng sớm ngày mai ta phải vào cung gặp hoàng thượng để nói rõ!

- Liệu hoàng thượng có đồng ý ban phi?

- Ta sẽ cố gắng thuyết phục người, hi vọng người sẽ nể tình.

- Vương gia phải cứu Tô Khiết, vì Tô Khiết đã mang thai...

Vị vương gia thâm trầm này lập tức nhìn thuộc hạ, như thể chưa kịp nghe rõ những điều vừa rồi. Bước lên phía trước một chút, Ân Kiện nói rõ ràng hơn:

- Thái công công đã báo lại cho thuộc hạ biết, thái y chuẩn mạch cho Tô tần và khẳng định là hỉ mạch. Vương gia, đứa trẻ ấy có phải là của ngài?

Không đáp lời thuộc hạ, Trình Khâm chậm rãi ngồi xuống ghế, đôi mắt đứng yên lúc này vẫn còn hiện rõ sự bất ngờ và tiếp theo liền nhen nhúm một niềm vui không thể nói thành lời. Khiết Khiết đã mang thai, đứa trẻ đó chính là giọt máu của ngài, là kết tinh tình yêu của đêm đáng nhớ ấy. Bỗng nhiên ngài thấy mơ hồ lắm, khi những điều hạnh phúc cứ lần lượt kéo đến.

- Ngày mai cho dù thế nào đi nữa, ta cũng bằng mọi giá đưa Khiết Khiết trở về!

Đôi mắt trở nên sâu thẳm, Trình Khâm đang nghĩ đến cái giá phải đánh đổi.

Trình Sở biết rõ Trình Khâm sẽ đến diện kiến nên có ý bắn cung ở vườn thượng uyển cốt để chờ, vì vậy lúc vị vương gia xuất hiện thì hoàng thượng vẫn điềm nhiên lấp tên vào cung rồi bắn, bên tai nghe rõ câu hành lễ quen thuộc. Đưa cung cho tên thị vệ, Trình Sở thấy Trình Khâm đứng yên lặng trong chiếc áo khoác lông chồn cao sang, liền khoát tay cho miến lễ.

- Người đến đây vì chuyện của Tô tần đêm qua?

- Đúng vậy thưa hoàng thượng, thần đệ cúi mong người hãy ban phi!

- Người biết tranh đoạt nữ nhi với thiên tử thì sẽ ra sao không, thất vương gia?

Mau chóng và chẳng hề nghĩ ngợi, Trình Khâm quỳ xuống đồng thời nói rõ:

- Từ nhỏ đến lớn, bất kỳ điều gì hoàng thượng muốn thì thần đệ đều nhường hết, từ thứ nhỏ nhất cho đến lớn nhất, từ không quan trọng cho đến rất quan trọng. Vì người, thần đệ đã tự biến mình thành kẻ thụt lùi

ở trước mặt tiên đế, thậm chí không dám có ý định tranh đoạt ngôi vị thái tử, kể cả cái chết của mẫu phi và cả Tôn tiểu thư cũng không muốn oán trách người.

- Trình Khâm, người hận trầm lắm đúng không?

- Phải, thần đệ từng rất oán hận hoàng thượng, nhưng cũng từ lâu rồi thần đã không còn sức lực để hận người nữa! Thần đệ hiểu rõ cương vị và bổn phận cũng như số mệnh của mình, vì vậy chưa bao giờ làm trái bất kỳ điều gì hoàng thượng muốn! Thần đệ bao nhiêu năm chinh chiến, chẳng màng hư vinh chức tước, một lòng phục vụ người. Giờ đây, Trình Khâm này chỉ mong muốn được cùng nữ nhi mình yêu thương sống bên nhau, chỉ cần nàng ấy thôi là đủ.

- Tô Khiết đối với người quan trọng đến vậy sao?

- Khiết Khiết là người duy nhất trong kiếp này, thần đệ không muốn từ bỏ!

Trình Sở chăm chú nhìn Trình Khâm với vẻ hoàn toàn tĩnh lặng, bởi đây là lần đầu tiên vị hoàng thượng nhận ra ánh mắt buồn bã ấy kiên tâm đến như vậy, là lần đầu tiên người có chút dao động khi hiểu thế nào là yêu ai đó đến sâu đậm và cũng là lần đầu người biết rằng, cuối cùng hoàng đệ này cũng đã tìm thấy tâm ý thật sự!

- Với chiến công của người, việc được ban một phi tần nhỏ bé là chuyện không khó, tuy nhiên trầm vẫn muốn đổi lấy từ người một thứ khác.

- Có phải hoàng thượng ám chỉ thành Nghê Hoàng?

Trình Sở hài lòng trước sự nhanh nhạy từ Trình Khâm, liền bảo ngài đứng dậy.

- Hoá ra người cũng đã chuẩn bị cả rồi.

- Thành Nghê Hoàng chủ lực về quân sự do nắm giữ một nửa binh lực của Bắc Đại. Vì cùng tiên đế Nam chinh Bắc chiến nên thần đệ được người giao phó chủ quản thành Nghê Hoàng. Ngoài Yên Kinh - kinh thành nơi thiên tử tại trị, còn có bốn thế lực lớn của bốn vương gia vây quanh. Nếu không tính thần đệ thì còn lại là nhị vương gia, lục vương gia và thập vương gia. Giả như bây giờ người nắm giữ thành Nghê Hoàng thì việc thu tóm các thế lực kia đã không còn khó khăn nữa.

- Trình Khâm à, người chưa bao giờ làm trầm thất vọng. Nếu đã biết rõ ràng như vậy thì người quyết định thế nào?

- Thần đệ chinh chiến nhiều năm, công lao tước vị đều đã đủ, cho dù bây giờ chỉ làm một vương gia không binh quyền thì cũng chẳng có gì oán trách. Huống hồ, thần đệ giao binh lực lại cho hoàng thượng, âu cũng là lẽ đương nhiên.

- Khá khen cho thất vương gia anh dũng uy phong, chấp nhận vì một nữ nhi mà từ bỏ binh quyền bao năm qua.

Một kẻ luôn có mọi thứ như Trình Sở mãi mãi không thể hiểu được cảm giác của người chưa bao giờ nắm giữ được điều gì mình muốn như Trình Khâm. Là đơn độc, là trống rỗng, là khổ đau và không hiểu thế nào là hạnh phúc, vì thế chỉ cần được giữ lấy thứ quan trọng nhất thì ngài cam tâm từ bỏ tước vị lẫn danh quyền. Chưa kể, Trình Sở đâu biết rằng ngoài Tô Khiết ra thì giờ đây Trình Khâm còn phải bảo vệ đứa con ở trong bụng nàng...

- Được rồi, trầm sẽ ban Tô tần cho người, đổi lại sẽ lấy toàn bộ binh quyền của thành Nghê Hoàng, người hãy đưa binh phù cho trầm.

- Thần đệ muốn chắc chắn rằng Khiết Khiết đã về đến vương phủ.

Dù gì Trình Khâm cũng là người mưu tính kỹ càng nên việc đòi hỏi này chẳng có gì phải ngạc nhiên. Tâm tư Trình Sở khó lường vì vậy cẩn thận vẫn hơn!

Thiết nghĩ thất hoàng đệ còn chưa bị ái tình làm cho mu muội đầu óc, vị hoàng thượng cười nhạt một tiếng, tiếp theo lệnh cho người đưa Tô Khiết về vương phủ.

Độ hai canh giờ sau, vệ quân trở về bẩm báo Tô tần đã về đến vương phủ an toàn, bấy giờ Trình Sở liền nhìn sang Trình Khâm hết muốn hỏi, đã được chưa?

- Thần đệ cảm tạ long ân của hoàng thượng!

Dâng binh phù xong, Trình Khâm quỳ xuống hành lễ rồi đứng dậy rời đi.

Mãn mê tấm binh phù mà bao năm qua luôn muốn nắm trong tay, vành môi Trình Sở cong lên đầy thỏa mãn đồng thời trong đôi mắt ấy phản chiếu rõ ràng sự thâm độc, chẳng hề chần chừ ra lệnh cho tên công công hầu bên cạnh: “Cho gọi Quý phu nhân của thất vương gia đến gặp trẫm! Nhớ, tuyệt đối phải bí mật!”.

Vừa bước chân vào cổng vương phủ, Trình Khâm đã nghe tiếng gọi thật lớn của Tô Khiết, cùng lúc bóng dáng nàng chạy vội đến chỗ ngài. Bắc Đai đang lúc trở trời, mọi thứ trở nên ẩm ướt hơn với những trận mưa rào rích ngày đêm, lúc ở trong cung ngài thấy trời còn hanh nắng thế mà về đến đây trời đã mưa to rồi. Và Tô Khiết chẳng màng đến chuyện mưa gió, cứ hối hả chạy ra ngoài đón ngài.

- Khiết Khiết, sao người lại chạy ra ngoài đây?

- Thấy vương gia, Khiết Khiết rất vui!

- Người thật là, chẳng biết quý sức khỏe gì cả, lại còn đang mang thai nữa.

- Vương gia biết rồi sao?

- Bất cứ chuyện gì của người, ta đều biết hết.

Lúc cả hai đã chạy vào hành lang trú mưa, Trình Khâm quan sát khắp người Tô Khiết, thân thể nàng đều ướt từ trên xuống dưới. Thật không biết nói gì với nàng, cứ y hệt một đứa trẻ quen được ngài chăm sóc chở che. Vương gia cởi áo khoác lông ra phủ lên người Tô Khiết, rồi bảo mau về phòng thay y phục! Nói xong, ngài lập tức bế lấy nàng, bước vội về phòng ngủ khi ngoài kia mưa tuôn trắng xoá.

Mặc Tô Khiết nói mình có thể tự thay y phục nhưng Trình Khâm vẫn chẳng hề bận tâm, nhanh chóng trút bỏ từng lớp vải lụa đầm nước ra khỏi người nàng. Thân thể trắng ngần ướt đầm cứ run rẩy, vì lạnh và vì ngượng ngùng. Dù cho đêm đó ngài và nàng đã cùng nhau ân ái, tấm thân trần trụi này đều phô bày ra hết trong mắt ngài thế nhưng bây giờ nàng vẫn rất xấu hổ. Thấy Tô Khiết bắt chéo hai tay ở trước ngực như muốn che giấu, vương gia điềm nhiên bảo:

- Nếu người biết thẹn như vậy thì lần sau đừng để bản thân bị ướt nữa.

Tô Khiết nhận ra, lời vương gia nói quả nhiên đúng đắn. Đã trưởng thành thế này rồi mà sao nàng vẫn luôn làm những chuyện khiến ngài khiển trách.

Trình Khâm chậm rãi lau hết lớp nước trên người Tô Khiết, làn da nàng mỏng manh quá, trắng muốt như hoa lan, chạm đến đâu là sẽ thấy ửng hồng ngay, vì vậy ngài phải thật nhẹ nhàng. Sự mềm mại của chiếc khăn cọ nhẹ nhẹ vào người cộng thêm bàn tay dịu dàng chậm rãi kia, dường như tay ngài đang vuốt ve âu yếm thân thể mình bất giác khiến nàng bứt rứt kỳ lạ. Từ cổ, vai, ngực, eo, hông và cả tay chân nàng đều được ngài lau chùi cẩn thận kỹ lưỡng, cả ánh mắt ngài cũng men theo từng đường nét mỹ miều đó. Ôi, nàng sắp chết vì ngượng!

Trình Khâm đem cả thân thể trần trụi của Tô Khiết quấn vào trong chăn ấm, tiếp theo bế nàng đến bên trường kỷ đặt xuống, mang nàng ôm chặt vào trong lòng. Bên ngoài mưa vẫn rơi, trong phòng được ủ ấm bởi vòng tay to lớn của vương gia, Tô Khiết chưa bao giờ cảm giác êm ấm và hạnh phúc đến thế. Cúi xuống nhìn nàng đang áp mặt lên ngực mình, mắt nhắm lim dim, cổ và bờ vai lộ ra khỏi tấm chăn dày quấn ngang, Trình Khâm hôn nhẹ lên mái tóc mượt mà.

- Chuyện đêm qua ở Tuý cung, ta đã biết cả rồi. Có phải chính người làm đổ giá nên không? Việc liêu lĩnh như vậy cũng dám làm à? May là có Ân Kien cứu người.

Nghe trách, Tô Khiết chậm rãi mở mắt ra rồi lại chậm rãi ngược mặt lên nhìn:

- Khiết Khiết làm vậy để thoát khỏi hoàng thượng.

- Được rồi, chuyện cũng đã qua, thật tốt khi người vẫn bình an. Kể từ giờ người cứ an tâm ở lại vương phủ, đã có ta ở bên cạnh rồi.

- Khiết Khiết không tin được hoàng thượng chấp nhận ban phi cho ngài.

- Trên đời này chẳng có chuyện gì dễ dàng, để có được người thì ta phải dùng thứ khác đánh đổi. Đó là giao binh quyền thành Nghệ Hoàng cho hoàng thượng.

- Nếu vậy thì từ giờ, vương gia sẽ thế nào?

- Ta sẽ là một vương gia bình thường sống bên cạnh vương phi của mình.

- Nhưng liệu hoàng thượng có còn gây khó dễ gì cho ngài?

- Ta đã cho thứ mà hoàng thượng muốn nhất, vả lại ta bây giờ không còn là thế lực khiến người lo ngại nữa. Dù gì ta và người cũng là huynh đệ ruột, có căm ghét đến mấy cũng sẽ không đến mức tuyệt đường sống của ta. Điều ta muốn lúc này là sống bình yên bên cạnh người, Khiết Khiết và cả đứa bé này nữa.

Dứt lời, Trình Khâm đưa tay vào trong chăn, xoa nhẹ lên chiếc bụng nhẵn nhụi đang khê co lại do giật mình trước sự va chạm nóng hổi kia. Từ này đến giờ thì không sao, nhưng chỉ vừa được vuốt ve một chút thì Tô Khiết đã bối rối rồi. Kể từ lúc nào, thân thể này đã nhạy cảm như vậy? Hay vì người đang chạm vào nàng chính là vương gia nên nàng mới mẫn cảm đến thế? Như hiểu Tô Khiết đang nghĩ gì khi gò má đỏ bừng lên, Trình Khâm ý nhị càng xoa nắn chiếc bụng nhẵn mịn, chòm người dậy một chút để kẻ môi cắn nhẹ vành tai nàng, thì thầm:

- Cơ thể người thích ta chạm vào sao, lần nào cũng đều phản ứng như vậy.

Tô Khiết then thùng đổ cả tai, liền chống chế bằng một câu thừa thãi:

- Khiết Khiết khát nước ạ...

Kín đáo mỉm cười, Trình Khâm quay qua chiếc bàn bên cạnh, rót rượu vào trong ly rồi cầm lên, nhưng thay vì đưa nó cho Tô Khiết thì ngài liền uống cạn. Trong khi nàng vẫn còn khó hiểu thì vị vương gia lãnh ngạo đó liền buông tay làm rơi chiếc ly xuống đất, âm thanh va chạm vừa vang lên thì cũng là lúc ngài nắm giữ chiếc gáy nhỏ nhắn đồng thời đặt môi lên bờ môi hé mở vì chờ nước kia. Dầu đang hôn ấy thế Tô Khiết thấy đôi mắt ngài vẫn nhìn mình như đang cười, dòng rượu trắng từ môi ngài chảy truyền qua môi nàng, mùi thơm dâng lên thấm đượm. Ngài cứ làm như thế khá nhiều lần, uống rượu rồi hôn nàng.

- Người hết khát chưa?

- Vương gia... Khiết Khiết sẽ say...

- Thì người cứ say.

11. Chương 11: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần 11

Buông một lời xấu xa, Trình Khâm tiếp tục hôn Tô Khiết, có dòng rượu từ khoé môi nàng chảy ngoằn ngoèo xuống chiếc cổ nhỏ và ngài chậm rãi áp mặt vào đó, dùng đôi môi ấm áp của mình hút lấy giọt rượu bám trên da thịt trắng mịn. Vị nồng của rượu, hương thơm của làn da nữ, không nghĩ rằng khi quện vào nhau lại tạo ra thứ mùi hương mê hoặc khiến người ta say đắm đến vậy. Một tay vòng qua người nàng siết chặt, tay còn lại ve vuốt thân thể nóng rẫy ở bên trong chăn ấm, ngài như thể muốn trêu đùa nàng.

Tâm trí Tô Khiết lại trở nên mù mịt, chẳng hiểu sao mới uống chút rượu mà cảm thấy váng vất, có phải do rượu không hay là do những ngón tay của vương gia? Được một lúc, nàng cảm giác tấm chăn lông tuột nhẹ xuống khỏi người, chẳng hiểu sao lại thấy buồn ngủ đến kỳ lạ liền ngã vào lòng ngài, từ từ thiếp đi.

- Vương gia... Khiết Khiết buồn ngủ.

Trình Khâm quên mất mình thích uống rượu mạnh, với người tửu lượng kém như Tô Khiết thì vài ly thôi cũng đủ say rồi. Nhìn nàng chìm vào giấc ngủ, ngài không khỏi buồn cười lại nhẹ nhàng mở rộng chiếc áo khoác lông choàng qua người nàng, đem tấm thân nóng hổi kia chôn sâu vào lòng mình.

- Ngủ đi, Khiết Khiết.

Hôn khẽ lên đôi mắt đã khép của nàng, Trình Khâm mỉm cười rồi cũng chìm vào giấc ngủ ấm nồng được tạo nên bởi cơn mưa lạnh lẽo.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, Tô Khiết bước ra ngoài vườn ngắm nhìn cảnh sắc tươi mát sau trận mưa dai dẳng. Đang quan sát những giọt nước đọng trên cánh hoa lan thì bất ngờ có vòng tay mạnh mẽ ôm chầm lấy nàng. Bấy giờ mới biết là vương gia, ngài hôn phớt lên vành tai nàng và hỏi:

- Người ngủ ngon không?

- Khiết Khiết ngủ rất ngon nhưng lúc tỉnh dậy đã không thấy ngài đâu nữa.

Buông vòng tay ra, Trình Khâm đẩy nhẹ Tô Khiết quay qua đối diện với mình, chậm rãi cầm lấy bàn tay mềm của nàng đồng thời lấy ra một vật:

- Ta sai thợ giỏi nhất trong thành Nghê Hoàng làm vật này cho ngươi.

Tô Khiết nhìn xuống và bất ngờ khi thấy một chiếc nhẫn bạc điêu khắc tinh xảo đang tròng vào ngón tay thon dài của mình. Nàng liền giơ bàn tay lên cao, thích thú ngắm nhìn chiếc nhẫn sáng lấp lánh dưới ánh tà dương.

Trình Khâm giơ tay lên đồng thời luồn những ngón tay mình vào kẽ hở của những ngón tay kia, nắm chặt lại. Tô Khiết thấy trong đáy mắt ngài có những vết sáng lung linh nhảy múa, cái nhìn lấp lánh niềm yêu thương vô hạn.

- Người mãi mãi là vương phi của ta, Khiết Khiết!

Nói xong, vương gia hôn lên trán Tô Khiết, thật dịu dàng, thật trân trọng.

Nụ cười trên môi Tô Khiết nở ra hạnh phúc, tức thì Trình Khâm liền ôm lấy người nữ nhi ấy. Nàng áp mặt vào cổ áo lông mềm và ấm của ngài, nhắm mắt lại tưởng chừng như thời khắc này hoàn toàn ngưng đọng, chỉ mong thời gian dừng trôi nữa. Có phải nàng đã tìm thấy chân tình và hạnh phúc dành cho mình? Người nam nhân đang ủ ấm nàng chính là thất vương gia Trình Khâm, người mà nàng luôn dõi theo suốt ngần ấy năm. Thân thể to lớn của ngài trong chiếc áo khoác lông chồn càng thêm uy quyền cao quý, mái tóc đen nhánh xoã dài phía sau, tấm lưng vững chãi sẽ chở che cả đời nàng, đó chính là hình ảnh đẹp đẽ nhất, lung linh nhất của vương gia mà kể từ giờ nàng luôn khắc sâu trong tâm trí không quên...

Đêm đó, Trình Khâm đang ở trong thư phòng thì nghe tiếng gõ cửa, tiếp theo mới biết là Quý phu nhân. Nàng ta bước vào, phía sau có nô tỳ mang theo rượu. Lúc nàng ta ra dấu cho nô tỳ lui ra thì Trình Khâm đã rời chỗ, bước đến trước mặt.

- Phu nhân đến tìm ta có chuyện gì?

Quý phu nhân nhìn vương gia, khuôn mặt sắc sảo mọi khi trở nên dịu dàng.

- Vương gia, ngài cũng đã đón Tô Khiết về vương phủ, chẳng bao lâu nữa hai người sẽ thành thân. Thiếp suy nghĩ rất kỹ và quyết định nhận hưu thư của ngài.

- Phu nhân nhất định phải như vậy ư?

- Xin ngài hãy hiểu cho tâm tư của một người nữ nhân. Cho dù thế nào đi nữa, thiếp cũng xin chúc phúc ngài và Tô Khiết.

Trình Khâm vốn trước giờ không thích ép uống một ai, nhất là với thê thiếp, vì vậy chỉ khẽ gật đầu như một lời chấp thuận. Bấy giờ Quý phu nhân liền rót rượu vào hai chiếc ly, xong xuôi đưa một ly rượu ra trước mặt vương gia, mà nói:

- Thiếp ở vương phủ nhận được ân đãi của vương gia, xem như kiếp này không hối hận, chỉ mong trước khi ra đi có thể cùng ngài uống cạn ly rượu này.

Dĩ nhiên Trình Khâm chẳng hề từ chối, vị phu nhân này mọi ngày kiêng kỳ khó chịu thể mà bây giờ lại trở nên hiền dịu hiểu lý lẽ đến vậy khiến ngài không thể không chiều lòng. Vị vương gia đưa ly rượu lên môi rồi uống cạn, đối diện Quý phu nhân trong một khắc âm thầm nhìn ngài, đôi mắt điềm nhiên ban nãy trở nên sắc bén hơn và tiếp theo nàng ta tức khắc hất nước rượu qua vai mình.

Trình Khâm vừa đặt ly rượu xuống thì cùng lúc cửa phòng mở, lão Độ đi vào thừa nước tắm đã chuẩn bị xong. Nghĩ phu nhân cũng sắp rời vương phủ nên ngài gọi lão đi đến, chậm rãi rót rượu vào ly xong đưa cho lão, bảo hãy uống cạn nó xem như là chào từ biệt phu nhân. Trong khi lão Độ vâng lệnh đón lấy ly rượu thì Quý phu nhân khẽ đảo mắt, miệng định ngăn lại nhưng không kịp.

Uống xong, lão Độ toan lên tiếng thì đột nhiên hộc máu, thứ chất lỏng sẫm sệt chảy đầm đìa xuống cằm và cổ khiến cả người chói với ngã xuống đất. Trình Khâm vô cùng bất ngờ lập tức cúi xuống đỡ lấy lão Độ, miệng liên tục gọi. Lấy chút sức lực cuối cùng, lão níu lấy tay áo ngài, miệng mấp máy nói rõ từng từ:

- Rượu... có... độc... vương gia...

Lão Độ tắt thở. Kinh ngạc trong một khắc, mau chóng Trình Khâm đứng dậy cầm bình rượu lên mũi ngửi kỹ, đúng là có mùi hăng nhẹ khá lạ, tức thì ngài nhìn chăm chăm về phía Quý phu nhân với dáng vẻ thần nhiên. Ngực đột nhiên nhói lên, vị vương gia phải dùng nội lực để áp chế luồng khí nóng đang xuất hiện trong cơ thể, sau đó liền tiến tới nắm chặt lấy cánh tay phu nhân, cất giọng trầm đục hỏi:

- Phu nhân đầu độc ta sao?

- Đúng thế, vương gia! Đây là chất độc khó nhận biết gần như không màu không mùi, đối với kẻ có võ nghệ cao thì độc sẽ phát tác sau một canh giờ, còn kẻ già nua như lão Độ thì chết ngay tức khắc. Độc này tuyệt nhiên không có thuốc giải!

Không còn mang dáng vẻ hiền lành nữa, bấy giờ Quý phu nhân đã bộc lộ một bộ mặt nham hiểm, độc ác lẫn mĩa mai sau khi chính tay mình đầu độc phu quân. Bị trúng độc khiến Trình Khâm không kìm được nóng giận, liền vung tay tát mạnh vào mặt nàng ta. Phu nhân ngã xuống đất, tiếp theo vừa sờ mặt vừa nhìn ngài, cười:

- Có trách thì trách vương gia đã đắc tội với hoàng thượng!

- Đầu độc ta là chủ ý của hoàng thượng ư?

- Chính hoàng thượng đã lệnh cho thiếp bỏ độc vào rượu để ngài uống, và một canh giờ sau vệ quân triều đình sẽ ập đến vương phủ giết chết ngài và Tô Khiết!

Nghe rõ từng lời của Quý phu nhân, Trình Khâm trong lòng mang một chút thất thần nhưng bề ngoài vẫn im lặng hoàn toàn. Cứ ngỡ người nữ nhân này vì cảm phần oán hận mà đầu độc ngài, nào ngờ tất cả đều là mưu kế của hoàng thượng! Vị vương gia thâm trầm này không ngừng tự hỏi, vì sao lại như vậy? Chẳng phải người đã chấp nhận để ngài và Tô Khiết ở bên cạnh sau khi nắm trong tay binh quyền thành Nghệ Hoàng ư, hà cớ gì còn muốn ra tay giết ngài? Có thật, cái kẻ đang ngồi trên ngôi vị chí tôn ấy tán tận lương tâm đến dường này?

Nhân lúc Trình Khâm không để ý đến, Quý phu nhân nhanh chóng đứng dậy chạy vội ra cửa phòng, nhưng chưa kịp thoát thân thì “xoẹt”, một âm thanh chém mạnh kèm theo ánh sáng sắc bén từ thanh kiếm loé lên, tấm thân lụa là của ả nữ nhân thâm độc ngã nhẹ nhàng xuống đất. Trình Khâm nhìn thấy kẻ vừa ra tay, hỏi:

- Ân Kiện, sao ngươi lại...?

- Đối với ả tiện nhân xấu xa này thì ngài còn nhân từ làm gì?

Dứt lời, Ân Kiện lập tức chạy vào phòng đỡ lấy vương gia đang dựa hờ lưng vào bên bàn, lo lắng hỏi ngài thấy thế nào? Tuy chất độc vẫn chưa phát tác nhưng Trình Khâm cảm nhận nó đang từ từ ngấm vào người mình, loại độc này lại không có thuốc giải và có lẽ bây giờ cũng chẳng còn kịp để tổng nó ra ngoài...

Bất giác, Trình Khâm cười nhạt nhẽo.

Số mệnh quả thật trêu ngươi, đối với ngài lại tàn nhẫn quá đối!

Cứ ngỡ mọi chuyện đã yên ổn, ngài có thể đón nhận hạnh phúc cùng sự mãn nguyện bên cạnh nữ nhân của đời mình, thế mà... Một lần nữa, bất hạnh lại đổ ập xuống khiến ngài phải buông tay! Ngài muốn ngẩng mặt lên trời oán than rằng: Tại sao lại là lúc này? Tại sao không cho ngài thêm thời gian mà phải là thời khắc này? Âm thanh chua xót chẳng tài nào bật ra nổi, trái tim đau đớn như ai cào xé! Để rồi ngài bất lực nhận ra, mình mãi mãi không thoát khỏi số phận đã an bài này...

- Một mặt bảo ta đưa binh quyền thành Nghê Hoàng, mặt khác muốn diệt trừ ta! Sai khiến phu nhân đầu độc ta, một canh giờ sau vệ quân đến cũng là lúc độc được phát tán, lúc đó ta và Tô Khiết đành chịu chết. Nhưng không ngờ lão Độ lại uống rượu, để ta phát hiện ra kế hoạch thâm độc này kịp thời... Bây giờ lính trong vương phủ không đủ chống lại vệ quân, còn quân trong thành đã không nghe mệnh lệnh của ta nữa rồi... Trình Sở! Hắn đối với ta, cạm tình cạm nghĩa đến thế này!

Cuối cùng Trình Khâm hiểu rằng, nguồn cơn của sự bất hạnh cũng như kẻ gây ra bao nhiêu thống khổ cho mình chính là vị hoàng huynh ác độc đó! Dẫu ngài đã từ bỏ tất cả, dẫu ngài đã không thể ngáng đường được nữa thì tên hoàng thượng bất nhân kia vẫn sẽ dẫn ngài đến con đường cùng, vĩnh viễn không buông tha! Ánh mắt từ căm phẫn oán hận từ từ chuyển qua kiên định và bình thản, thất vương gia đứng thẳng người dậy rồi gạt nhẹ tay Ân Kiện ra, trong lòng như thể vừa đưa ra quyết định sau cùng cũng như chấp nhận cái kết đã được định sẵn.

Trình Khâm tuyệt đối không để Trình Sở đạt được ý muốn!

Ngài sẽ không để thứ quý giá nhất đời mình bị đoạt mất lần nữa. Phải bảo vệ!

Trong chánh điện, Trình Sở đặt tấu chương cuối cùng lên bàn xong lại nghe Thái công công hỏi đêm nay hoàng thượng có muốn đến tắm cung của phi tần nào không, liền khoát tay bảo đêm nay một chuyện quan trọng sẽ kết thúc nên sẽ ở lại đây chờ đợi. Hoàng thượng bước xuống bậc tam cấp, đi ra giữa chánh điện, tự nhiên nói những lời kỳ lạ như thể kể lại một câu chuyện:

- Từ nhỏ, trẫm luôn đổ kị với Trình Khâm. Không phải vì mẫu phi hắn được sủng hạnh, cũng không phải hắn được phụ hoàng coi trọng, chỉ bởi mỗi lần nhìn vào đôi mắt sáng rực mạnh mẽ ấy thì trẫm thấy sợ, như thể sẽ không bao giờ vượt qua được hắn...

Thái công công lấy làm khó hiểu khi hoàng thượng đề cập đến chuyện này.

- Cuối cùng trẫm cũng trở thành thiên tử, số mệnh đã định trẫm phải làm vua. Còn Trình Khâm dù được tiên đế ban cho thành Nghê Hoàng thì sao, hắn vẫn ở dưới chân trẫm, cúi đầu và phục tùng. Đáng lý hắn nên biết sống an phận như lúc mẫu phi hắn qua đời, tiếp tục sống im lặng dưới ngôi thiên tử! Vậy mà qua bao nhiêu năm cho đến bây giờ, hắn một lần nữa muốn chống lại trẫm!

Trình Sở đột nhiên quay qua với vẻ giận dữ khiến Thái công công hơi giật mình.

- Trẫm càng không thể chịu nổi khi Trình Khâm có một người nữ nhi yêu thương hắn nhiều đến dường ấy! Tô Khiết rất khác với Tôn tiểu thư, nàng ta thuần khiết đẹp đẽ và cả trái tim cũng rất mạnh mẽ, trong lần gặp đầu tiên ấy ánh mắt nàng ta chỉ hướng vào duy nhất Trình Khâm, chẳng màng gì đến trẫm! Đôi mắt của yêu, hi sinh lẫn dâng hiến. Trẫm chưa từng có được ai như vậy, nhưng nếu trẫm không có thì bất kỳ ai cũng không thể có!

Giờ Thái công công lại chau mày khi Trình Sở chuyển qua cười thật vui thú.

- Trẫm dùng Tô Khiết để lấy binh quyền thành Nghê Hoàng, nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc! Trẫm sẽ khiến hắn phải hối hận, trả giá khi dám cướp đoạt lấy những thứ mà trẫm muốn! Hắn dám chống đối trẫm, thì phải lãnh lấy hậu quả thê thảm! Nếu hắn yên phận, trẫm sẽ để hắn tiếp tục làm vương gia, nhưng đến nước này thì quá muộn rồi... Trình Khâm lúc đưa Tô Khiết nhập cung đã dám tính toán qua mặt trẫm, hắn mua chuộc người để trẫm không thị tẩm nàng ta! Để rồi cuối cùng, từng bước từng bước hắn đạt được thứ mình muốn!

Thái công công thất kinh liên tục xuống dập đầu xin hoàng thượng tha tội! Trình Sở hướng đôi mắt lạnh băng về phía tên nô tài phản chủ, hắn nghĩ bản thân là ai mà qua mặt được Trình Sở này? Lúc nghe Trình Khâm xin ban phi, vị hoàng thượng đáng sợ ấy nhớ ra Tô Khiết và cũng đã hiểu ra sự sắp xếp trước đó...

Mặc cho Thái công công cầu xin thế nào, Trình Sở cũng ra lệnh chém đầu. Khi tên thái giám bị lôi ra ngoài, Trình Sở ngược mặt lên cao, vành môi kéo nhẹ tạo thành nụ cười đầy thoả mãn hả hê. Trình Khâm ơi là Trình Khâm! Người luôn tính toán với trăm nhưng cả đời này đều thua trăm!

Nghe Ân Kiện nói vương gia đang ở đình viên chờ mình nên Tô Khiết liền đi ra sau vườn hoa. Đến nơi nàng thấy Trình Khâm đứng yên lặng, ngẩng mặt lên cao như đang ngắm trăng, lòng lấy làm lạ không hiểu vì sao đêm khuya rồi mà ngài không về phòng ngủ lại hẹn gặp mình ở đây. Kỳ lạ là nàng cảm giác bóng dáng trong chiếc áo khoác lông màu bạc đó có gì đấy rất buồn bã, rất lạnh lẽo và cả sự đơn độc chẳng thể nói nên lời. Vừa đặt chân vào đình viên, dù Tô Khiết chưa kịp lên tiếng thế mà ngài vẫn nhận ra sự xuất hiện ấy, liền quay qua mỉm cười:

- Khiết Khiết, đến đây ngắm trăng với ta...

Có phải Tô Khiết nghĩ ngợi nhiều quá chẳng, vì sao nghe giọng vương gia lại đượm buồn đến vậy? Thấy nàng định ngồi xuống thì ngài liền bảo nàng đến ngồi ngay bên cạnh mình. Tô Khiết ngoan ngoãn nghe theo, vừa ngồi xuống cạnh Trình Khâm thì ngài đã quàng tay qua bờ vai mảnh mai kia, đẩy nhẹ nàng tựa vào lòng. Ngài nắm tay nàng và im lặng khá lâu, cứ như thể mọi cử động đều ngừng lại, khiến nàng thắc mắc rất muốn hỏi ngài có tâm sự gì sao?

- Khiết Khiết còn nhớ lần đầu tiên ta mang người về đây, khi đó trời đổ mưa và cũng ở trong đình viên này... Người thích mưa nhưng sợ lạnh, vậy mà lúc nào cũng ngắm mưa cùng ta, suốt bao nhiêu năm vẫn luôn như thế.

Tô Khiết khẽ chớp hàng mi đồng thời ngược mắt nhìn vương gia, hỏi khẽ:

- Đêm nay ngài sao vậy vương gia, có chuyện gì ư?

- Chỉ là ta bỗng nhiên nhớ về những ngày trước nên có hơi tâm trạng.

- Đang yên đang lành, ngài nhớ đến làm gì, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian để ôn lại những điều đó, chẳng những thế sẽ tạo ra thêm kỷ niệm nữa... Như là chúng ta sẽ thành thân, có con, cùng nhau ngồi dưới đình viên ngắm mưa.

Lặng nghe từng lời hồn nhiên đó mà Trình Khâm cố kìm nỗi khổ tâm ở trong lòng. Khiết Khiết của ngài đang mơ về một viễn cảnh hạnh phúc, một lễ thành hôn, những đứa con đáng yêu, ở cạnh nhau vào những ngày mưa rả rích để sưởi ấm, có thể cùng nhau bạc đầu... tất cả mọi thứ đều đẹp đẽ, đều viên mãn, nhưng đáng tiếc thay ngài đã không còn có thể ở trong viễn cảnh tươi đẹp đó nữa cho dù bản thân rất, rất muốn trải qua những điều này với nàng.

Tô Khiết rời khỏi lòng Trình Khâm, nghiêng đầu chăm chú nhìn ngài, hỏi:

- Như vậy có được không, vương gia?

Nhìn người nữ nhi thuần khiết hồn nhiên ở trước mặt, đôi mắt trong veo mà ngài luôn thích nhất, khoả lấp nỗi đau đớn bằng một nụ cười dịu dàng nhất. Khiết Khiết, ta không thể...! Ta không còn nhiều thời gian nữa! Xin lỗi khi ta không thể cho người đời này kiếp này viên mãn, vì thế ta sẽ không hứa...

- Khiết Khiết, ta muốn người hứa với ta: Dù sau này có thế nào đi nữa cũng phải sống thật hạnh phúc và nhớ bảo trọng.

- Vương gia thật là, này giờ toàn nói những lời buồn thôi. Chỉ cần sống bên cạnh ngài thì dĩ nhiên Khiết Khiết sẽ hạnh phúc, sẽ khoẻ mạnh.

Khẽ đưa tay lên chạm vào bờ môi anh đào đang mỉm cười hạnh phúc đó, Trình Khâm nhìn Tô Khiết thật lâu, đôi mắt ngài như biết cười và trở nên sáng rực hết gom hết bao yêu thương một đời một kiếp của ngài, nhẹ nhàng nói năm từ:

- Ta yêu người, Khiết Khiết!

- Khiết Khiết cũng yêu vương gia!

Tô Khiết cười rạng rỡ ôm lấy ngài, tiếp tục tựa đầu vào bờ ngực rắn rỏi, cảm nhận sự chở che lớn lao ấy. Trình Khâm cũng siết chặt vai nàng, khẽ tựa cằm lên mái đầu nhỏ nhắn linh động của nàng.

- Khiết Khiết, gọi tên ta được không?

Tô Khiết gật đầu, mau chóng cất tiếng gọi: “Khâm!”, là tiếng gọi thân thương nhất, trù mền nhất mà Trình Khâm từng được nghe. Rồi đây, tiếng gọi yêu thương đó sẽ đi theo suốt đời này suốt kiếp này của nàng cũng như hình ảnh ngài luôn luôn bên cạnh bảo bọc cho nàng. Đủ rồi! Vậy là đủ rồi, Khiết Khiết!

Mí mắt đột nhiên nặng trĩu, Tô Khiết chẳng hiểu vì sao lại thấy buồn ngủ kỳ lạ. Từ lúc bước vào đình viên, người nữ nhi này đã không để ý đến cái lư hương trầm đặt trên bàn đá, nó tỏa ra mùi hương thoang thoảng mà kỳ thực chính là hương mẹ!

- Vương gia à, Khiết Khiết thấy buồn ngủ quá...

- Thế thì mau ngủ đi.

Không chút nghĩ ngợi, Tô Khiết mỉm cười an tâm rồi nhắm mắt lại, bản thân tin rằng sớm mai khi mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy sẽ lại là vương gia.

Một cơn gió lạnh thổi vào đình viên khiến Tô Khiết đang dần chìm vào giấc ngủ chợt thoáng rùng mình, cả người nép sát vào lòng Trình Khâm, nói khẽ:

- Khâm, thiệp lạnh...

- Ta sẽ sưởi ấm ngươi, Khiết Khiết! Cả đời này, mãi mãi sưởi ấm cho ngươi.

Khi nói ra lời đó thì Trình Khâm khẽ nhắm mắt lại, lòng mơ về một viễn cảnh tươi đẹp xa xôi, được cùng nàng trải qua những năm tháng bình yên đến cuối đời, chứng kiến đứa con trai đầu lòng chào đời, nuôi dưỡng khôn lớn và nghe nó gọi một tiếng “phụ thân”. Dòng lệ trong suốt chảy ra từ đuôi mắt mà bao nhiêu năm luôn vấn vương nỗi buồn, thấm dần vào mái tóc đen mượt của Tô Khiết, ngài cứ ôm chặt lấy người nữ nhi đó, là lần cuối cùng.

12. Chương 12: Trình Khâm X Tô Khiết - Phần Cuối

Ân Kien đã chuẩn bị xong xe ngựa, kể cả hành trang và những thứ quý giá vì sẽ có một chuyến đi dài, thật dài. Hắn quay qua thì trông thấy cảnh vương gia đang kéo chăn đắp cho Tô Khiết khỏi lạnh, nàng nằm ngủ bên trong xe. Ngài nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy, đôi mắt phẳng lặng phản chiếu yêu thương cùng nỗi bi thương.

- Ngài làm như vậy với vương phi, liệu có bất công không?

Trình Khâm hiểu Ân Kien đang đề cập đến chuyện giấu Tô Khiết việc ngài bị trúng độc và không cho nàng ở cạnh ngài vào giây phút cuối cùng.

- Sự việc xảy ra quá cấp bách, ta không còn lựa chọn. Nếu biết chuyện, Khiết Khiết nhất định không muốn rời khỏi vương phủ, và nếu vệ quân triều đình ập đến thì đã quá trễ, có thể ta và cả nàng ấy đều sẽ chết! Ta không muốn Trình Sở đạt được mong muốn, cả đời này hắn đã tước đoạt của ta quá nhiều rồi. Đây là lần đầu tiên và sẽ là lần cuối cùng ta quyết giữ lấy thứ quan trọng nhất đời mình! Còn Khiết Khiết, nỗi đau theo năm tháng sẽ dần nguôi ngoai, ta đối với nàng ấy rồi cũng sẽ như một giấc mộng...

Dứt lời, Trình Khâm cúi xuống hôn lên trán Tô Khiết, nụ hôn đủ lâu và đủ sâu.

- Dù không còn ta ở bên cạnh thì Khiết Khiết, nhất định phải sống thật tốt.

Ân Kien có lẽ hiểu những gì vương gia nói, càng hiểu rằng nếu ngài không chết thì oan nghiệt giữa ngài với Trình Sở không thể chấm dứt.

Nhìn Tô Khiết lần cuối xong, Trình Khâm khẽ hạ tấm màn xuống.

Đến trước vị vương gia, Ân Kiện chấp tay hành lễ đồng thời quyết tâm hứa:

- Thuộc hạ sẽ dùng cả đời này bảo vệ vương phi và thiếu chủ!

Chỉ cần nghe được câu nói đó từ người thuộc hạ thân tín nhất là lòng Trình Khâm bỗng chốc nhẹ đi, hoàn toàn an tâm mà siết chặt bờ vai đã kề cận bên mình nhiều năm qua. Dõi theo chiếc xe ngựa khuất dần trong màn đêm tĩnh mịch, ngài bình thần quay gót trở vào trong phòng, ngực lại nhói lên từng cơn vì độc đã ngấm.

Vào thời khắc đó, ba sự việc đều đồng loạt diễn ra...

Chiếc xe ngựa đưa Tô Khiết rời khỏi thành Ngê Hoàng.

Đoàn quân vệ triều đình mau chóng tiến vào vương phủ.

Thất vương gia Trình Khâm mặc áo chiến bào cùng áo khoác đỏ, tay cầm theo thanh kiếm đã cùng ngài chinh chiến bao nhiêu năm, bước ra ngoài.

Dẫn đầu đoàn vệ quân là tướng quân Du Sát, liền xuống ngựa khi thấy Trình Khâm đứng trong sân vườn vương phủ, tay cầm đuốc lửa đang đốt một đồng rơm mà trên đó dường như có người vừa chết. Vẫn giữ vẻ điềm tĩnh vốn có, Trình Khâm quay qua nhìn Du Sát, cất tiếng lạnh nhạt:

- Hoàng thượng muốn giết ta nên ra tay đầu độc, không ngờ Tô Khiết lại uống nhầm ly rượu độc đó để rồi nằng ậy ra đi trước ta.

- Đó chính là Tô tần?

Vừa hỏi Du Sát vừa quan sát thi thể đang cháy hừng hực trong đám lửa, một chút mảnh lụa trắng cùng một phần khuôn mặt nữ nhân vẫn chưa cháy hết. Trước lúc dẫn binh đến đây, tướng quân này nhận lệnh hoàng thượng phải xử tử Viên Phù Vương Trình Khâm và Tô tần về tội dan díu! Nay theo như vương gia nói thì Tô tần đã chết do trúng độc, vậy là chỉ còn lại ngài...

Vứt cây đuốc vào trong lửa, bấy giờ Trình Khâm mới quay qua, đồng dục:

- Ta, Nam chinh Bắc chiến nhiều năm, lập bao nhiêu chiến công, cuối cùng lại phải lãnh lấy một cái kết như thế này! Thật quá buồn cười!

Tướng quân Du Sát đối với vị vương gia tài giỏi thâm trầm bậc nhất Bắc Đại này là mười phần ngưỡng mộ, cũng cảm thấy thương tiếc thay khi phải đem quân đến vương phủ với nhiệm vụ xử tử ngài. Lệnh vua khó làm trái, thất vương gia lại liên quan đến phi tần của hoàng thượng, Du Sát không thể không tuân. Vị tướng quân này chậm rãi quỳ xuống và chấp tay như thể hiện sự cung kính, tiếp theo đứng dậy ra lệnh cho quân lính bắt lấy thất vương gia.

Chất độc về như đã ngấm vào người, Trình Khâm đưa tay khẽ bóp ngực áo nhưng sau đó vẫn cầm chặt lấy kiếm, ánh mắt sáng rực lên và lao vào binh lính.

“Trình Khâm ta, kể từ khi sinh ra cho đến nay, chưa bao giờ nắm giữ được những gì mình muốn, bản thân cũng chưa bao giờ hiểu thế nào là hạnh phúc! Ta bị tước đoạt quá nhiều để rồi từ đó trở nên sợ hãi, không dám yêu thương hoặc kiếm tìm một ai. Nhưng đến lúc ta hiểu rõ mình muốn gì, phải nắm giữ cái gì thì ta lại phải ra đi... Số phận quá tàn nhẫn, chẳng bao giờ tròn vẹn đối với ta.”

Ngài vung từng nhát kiếm lên, lính từng lớp đổ rạp, máu vậy đổ vườn hoa...

“Nhưng rồi số phận đã ân đãi khi để ta gặp gỡ Tô Khiết, vào thời khắc đó, với đôi mắt trong veo... Nàng là người nữ nhi thuần khiết, trái tim trong sáng lần kiên định đến nỗi ta phải ganh tỵ. Nàng luôn hiểu rõ tâm ý của chính mình, hướng về nó và không bao giờ thay đổi! So với một Trình Khâm bất lực đau khổ, một Trình Sở đồ kị độc ác, một Quý phu nhân ganh tỵ hiểm độc, thì Tô Khiết thật đẹp đẽ!”

Ngài vẫn kiên cường vung kiếm dù độc đã phát tác, máu trào ra từ khoe miệng, đôi chân khê lảo đảo và quân lính đã chém vào thân thể ngài.

“Trên đời này, khó khăn nhất là hiểu rõ lòng mình muốn gì. Hiểu được rồi, nhưng để bảo vệ và giữ vững thì càng khó hơn rất nhiều. Suốt bao năm qua ta luôn bị giam cầm giữa được và mất, quay lưng với tâm ý của

bản thân... Nhưng may thay cuối cùng ta cũng đã tìm thấy thứ mà mình muốn nhất, hiểu rõ mình cần giữ gìn điều gì nhất, và ta sẽ không lạc lối nữa. Kể từ giờ, Trình Khâm ta mãi mãi giữ vững tâm ý duy nhất trong kiếp này, cho dù phải đánh đổi bằng sinh mạng...”

Trình Khâm ngừng lại bởi những mũi lao sắc bén lần lượt đâm xuyên qua người mình, dòng máu đặc quánh sẫm sệt không ngừng tuôn trào.

Du Sát trông thế liền hô lên một tiếng, đoàn vệ quân dừng lại đồng thời lùi ra sau vài bước, đứng thành vòng tròn vây quanh Trình Khâm.

Vị vương gia một đời tung hoành ngang dọc, oanh oanh liệt liệt trên sa trường đó đứng lặng yên, tay vẫn cầm chặt thanh kiếm nhuộm sắc đỏ. Những sợi tóc dài đen nhánh tung bay cùng tấm áo choàng đỏ phấp phới trong vườn hoa lan thơm ngào ngạt, từng chiếc lá rơi nhẹ xuống đất. Ngài đứng vững giữa bao nhiêu mũi lao, dấu hơi thở đứt quãng nhưng đôi mắt ấy vẫn sáng rực. Áo chiến bào từng nhuốm máu quân thù giờ đây lại nhuốm máu của chính ngài...

Trình Khâm thấy đau! Đau trên từng mảng da mảng thịt, đau trong trái tim đã trải qua quá nhiều mất mát lẫn nuối tiếc.

Nhưng lạ lùng thay, tâm hồn ngài trở nên thanh thản như thể được sinh ra lần nữa, để can đảm hơn, biết trân trọng và hiểu thế nào là hạnh phúc.

Đêm nay trăng rất sáng, màn đen dày đặc sâu thẳm nhưng ở phía xa kia chuẩn bị le lói chút ánh sáng, rồi bình minh sẽ lên thôi.

Trước cảnh Viễn Phù Vương vẫn còn đứng yên với hơi thở thoi thóp, Du Sát không đành lòng để ngài chịu đựng đau đớn thêm nữa giữa những mũi giáo sắc nhọn nên chậm rãi đến gần, kính cẩn nói rõ: “Để thần tiễn người, vương gia” rồi dứt khoát đâm mạnh mũi kiếm vào cơ thể vẫn đang cố chống chọi đó.

Thất vương gia chậm rãi ngược mặt lên, đôi mắt yếu ớt đó như đang cười, phản chiếu trong con ngươi sáng trong là hình ảnh Tô Khiết đứng dưới đình viên, vào một ngày trời đổ mưa dịu mát, mỉm cười hồn nhiên nói với ngài:

“Vương gia mệt rồi phải không, hãy ngủ đi. Khiết Khiết sẽ luôn ở cạnh ngài.”

Trình Khâm liền nở nụ cười vô cùng mãn nguyện. Đôi mắt dần khép lại, dòng lệ nhẹ nhàng chảy xuống đọng nơi gò má lạnh cóng, thời khắc giọt nước đó ngưng đọng cũng là lúc kết thúc cuộc đời một người.

Xe ngựa rời khỏi thành Nghê Hoàng chạy xuyên qua rừng cả đêm, đến lúc trời hừng sáng thì Ân Kiện cho dừng xe lại trên một đỉnh đồi cao.

Cùng lúc đó ở trong xe, Tô Khiết cũng choàng tỉnh dậy, thấy mình nằm trong xe ngựa và bên cạnh chẳng có ai kể cả vương gia, tức thì liền vén màn cửa lên. Nàng thấy Ân Kiện nhảy xuống ngựa rồi nhanh chóng đến chỗ mình, đỡ xuống xe. Đưa mắt quan sát khu rừng vào buổi sáng, nàng chẳng hiểu gì liền hỏi:

- Đây là đâu? Chẳng phải Khiết Khiết đang ở cạnh vương gia ư?

- Vương phi, chúng ta đã rời khỏi thành Nghê Hoàng vào đêm qua. Đây là khu rừng phía Nam, cách rất xa Yên Kinh. Còn thất vương gia thì...

Ân Kiện nhìn Tô Khiết trong một lúc, đành chậm rãi kể lại tất cả mọi chuyện.

Khi đó ở trong vương phủ, vị phó tướng đến bẩm báo với Du Sát rằng:

- Bẩm, đã lục soát khắp phủ nhưng chẳng có lấy một ai ngoài xác của một lão già, có lẽ thất vương gia đã chuẩn bị mọi thứ và lệnh cho người trong phủ rời đi.

- Vậy còn cái xác bị đốt cháy kia thì sao?

- Đúng là xác của một nữ nhân còn trẻ, nhưng đã hoàn toàn bị cháy đen nên khó mà nhận diện được có phải Tô tần không.

- Thôi thì cứ xem như Tô tần cũng đã chết.

- Liệu có ổn không, thưa ngài? Ngài đừng quên, thất vương gia là người đa mưu túc trí, việc tráo xác để Tô tần trốn thoát không phải là không có khả năng.

- Thứ hoàng thượng muốn chính là xác của thất vương gia, còn Tô tần chỉ là con cò mà thôi... Hãy nói với người, Tô tần trúng độc mà chết, xác đã bị thiêu.

Vị phó tướng thoáng nhìn tướng quân rồi vâng lệnh rời đi. Còn lại một mình, Du Sát khẽ thở dài, nói gì đi nữa điều gì qua được thì cho qua, không nên đuổi cùng giết tận. Vào phút hấp hối đó, Trình Khâm đã gọi cái tên “Khiết Khiết”, đoán ra người nữ nhân tên Tô Khiết ấy đối với ngài phải rất quan trọng, đây là những suy nghĩ trong đầu tướng quân khi nhìn những đoá lan rụng tươi tắn ở dưới đất.

Quay trở lại khu rừng ở phía Nam, sau khi Ân Kien kể xong mọi chuyện, Tô Khiết cứ đứng bất động, ánh mắt trong veo trở nên vô hồn trống rỗng, trái tim dường như chẳng còn cảm giác đau nữa dù lệ cứ rơi mãi. Không phải ư, làm sao nàng có thể tin được những chuyện vừa xảy ra? Từ việc vương gia bị hoàng thượng đầu độc cho đến sai vạ quân đến xử tử ngài, và ngài đã bảo Ân Kien đưa nàng rời khỏi... Không thể được! Tại sao vương gia lại giấu nàng, dấu cho quá trễ thì nàng cũng được ở cạnh ngài vào giây phút sau cuối! Vậy ra những lời dằn dò, đáng vẻ buồn bã của ngài lúc đó chính là vì sắp đối diện với cái chết...?

Ngài đã hứa sẽ chăm sóc nàng cả đời này, ngài không thể bỏ nàng đi như vậy!

Ngài sẽ không chết đâu và có lẽ đang ở vương phủ trở nàng quay về...

Cũng giống như thuở bé mỗi lần chơi trò trốn tìm, Tô Khiết không tìm thấy vương gia liền bật khóc, rồi rất nhanh ngài bước đến bên cạnh nàng dỗ dành.

Tô Khiết lập tức quay lưng chạy đi, chiếc áo lụa trắng tinh mỏng manh được gió lạnh buổi sớm thổi tung bay lên cao, thật cô đơn, bất hạnh lẫn bi ai. Những giọt nước mắt bay ngược ra sau, mang theo trái tim đau đớn của nàng với mong mỏi được gặp lại người nam nhân đã ở bên mình qua bao năm tháng.

Nhưng chạy chưa được bao xa thì Tô Khiết bị Ân Kien đuổi theo rồi giữ lại.

- Vương phi hãy bình tĩnh! Người không thể trở về vương phủ được!

- Không! Khiết Khiết phải gặp vương gia! Ngài nhất định còn chờ Khiết Khiết!

- Đã qua một đêm rồi, vương gia không thể sống sót...!

Lời khẳng định của Ân Kien rõ ràng và sắc lạnh đến nỗi, Tô Khiết bấy giờ mới ngừng phản kháng, khuôn mặt mất thần sắc cứ hướng về phía vương phủ cách xa, rất xa bằng đôi mắt nhoe lệ với cái nhìn mờ mịt. Nàng liền ngồi phịch xuống đất, cả người run rẩy vì đau đớn và vì lạnh, nhưng nàng biết rõ rằng kể từ giờ sẽ không còn vòng tay ấm áp nào ôm lấy mình nữa.

- Sự việc lúc đó quá cấp bách, vương gia lại không còn nhiều thời gian vì thế đã không cho vương phi biết! Ngài muốn người tiếp tục sống, cùng với đứa con ở trong bụng, đó là điều duy nhất ngài ấy để lại cho người.

Lắng nghe chất giọng trầm thấp của Ân Kien, Tô Khiết khẽ khàng đặt tay lên bụng, cảm nhận mỗi liên kết cuối cùng và cũng duy nhất giữa nàng với vương gia.

Nàng ước giá như ngài nói rõ mọi chuyện với nàng vào lúc ấy.

Nàng ước giá như có thể ngắm nhìn dung nhan ngài lần cuối.

Nàng ước giá như được nói với ngài một lời rằng, “xin hẹn kiếp sau...”.

- Trình Khâm! Ngài luôn luôn đối xử bất công với Khiết Khiết! - Tô Khiết hét lên nghe đầy tức tưởi xót xa, không phải trách cứ mà là tiếc nuối.

- Vương gia nhờ thuộc hạ nói với vương phi, nếu lúc nào nhớ ngài thì người hãy mở chiếc nhẫn đeo trên tay ra sẽ thấy được điều quan trọng nhất.

Ngừng khóc, Tô Khiết mau chóng nhìn xuống chiếc nhẫn bạc mà Trình Khâm đeo vào tay mình vào ngày hôm qua, bấy giờ mới phát hiện có một đường rãnh được khắc tinh xảo. Khi nàng cẩn thận đưa tay bật lên

thì trông thấy một mảnh giấy khá nhỏ được gấp ngay ngắn, liền cầm lên mở ra xem. Đôi mắt đắm lệ chợt đứng yên bởi phản chiếu trong đó là hai từ “Tô Khiết” được viết tỉ mỉ, nắn nót.

Đó là nét chữ của vương gia, rất đẹp, rất thanh thoát.

Nàng có thể hình dung lúc ngài đặt bút viết cái tên này thì đôi mắt ấy tràn đầy tình yêu thương vô bờ, và nụ cười hạnh phúc nở ra trên môi đó.

Tô Khiết, đó là cái tên Trình Khâm đặt cho nàng.

Tô Khiết, đó là tình yêu duy nhất của đời ngài.

Tô Khiết, đó là tâm ý thật sự mà đến phút cuối cùng ngài muốn bảo vệ nhất!

Trước đây, Tô Khiết không thể hiểu tâm tư của vương gia, ngài chưa bao giờ thừa nhận tình yêu đối với nàng nên nàng không biết vị trí của mình trong tim ngài là gì. Nàng đâu ngờ rằng ngài vẫn luôn ở đó dõi theo, vui buồn cùng nàng, đem cả hình bóng nàng khắc vào trong tâm khảm. Ngài - con người thiếu can đảm nhìn vào mong muốn của bản thân nhưng từ lâu đã xem nàng là tâm nguyện đời mình.

Siết chặt mảnh giấy trong tay, đem kỹ vật chôn sâu vào lòng, Tô Khiết đã khóc thật mãn nguyện, kể từ thời khắc này sẽ cùng Trình Khâm giữ vững tâm ý này...

Sau ngày định mệnh ấy, mọi chuyện tiếp tục diễn ra theo dòng chảy thời gian.

Tô Khiết hạ sinh một đứa con trai, đặt tên Trình Liệt, nghĩa là “cơn gió dữ”.

Thời cuộc xoay vần chẳng ai có thể đoán trước được khi mà hai mươi năm sau, Trình Liệt tạo nên biến loạn khói lửa lật đổ Trình Sở, lên ngôi hoàng đế.

Thời trước, sao đế vương đã không chọn Trình Khâm nhưng thời sau sao đế vương đã chọn con trai ngài.

Nghe kể lại rằng, Trình Liệt đem quân tiến vào hoàng cung và lúc đứng trước mặt Trình Sở thì vị hoàng thượng đó lập tức nhận ra chàng nam nhân trẻ tuổi đó có khuôn mặt và đôi mắt sáng rực giống hệt Trình Khâm. Hắn cũng hiểu ra mọi chuyện, Trình Sở chợt nhiên cười lớn đầy giễu cợt, giờ nghĩ lại hoá ra hai mươi năm trước, Trình Khâm đã thắng rồi! Dù ngài chết nhưng sự sắp xếp kia đã dẫn đến cuộc biến loạn khôn lường ngày hôm nay.

Trình Liệt xưng đế, dẹp gọn các thế lực tàn dư còn sót lại, thống nhất Bắc Đại.

Theo nguyện vọng của mẫu thân Tô Khiết, Trình Liệt cho gây dựng lại vương phủ của Trình Khâm ngày trước ở thành Nghệ Hoàng. Nàng không sống trong hoàng cung mà trở về chốn cũ để tưởng nhớ người xưa, ngày qua ngày.

Và một năm trôi qua nhanh như cái chớp mắt...

Vào buổi chiều nọ ở vương phủ, người hầu ra vào với vẻ sốt ruột bởi tình trạng bệnh của quốc mẫu đã chuyển biến xấu, không biết có qua khỏi đêm nay không. Có lẽ hoàng thượng cũng đã nhận được tin, chỉ e rằng sẽ không thể đến kịp.

Trong khi tất cả đều lo lắng thì ở ngoài đình viên, Tô Khiết đang nằm trên trường kỷ, thân thể ốm yếu bệnh tật được ủ ấm trong tấm chăn dày. Thật kỳ lạ, mấy ngày trước đó bệnh, nàng nằm trên giường mơ mơ hồ hồ thế mà hôm nay tâm trí tỉnh táo đến lạ, liền bảo nô tỳ đưa mình ra ngoài vườn.

Nơi này yên tĩnh, chỉ nghe tiếng gió và ngửi thấy mùi hương hoa lan thơm ngát, xen lẫn trong đó là mùi đất ẩm nồng, đoán rằng trời sắp mưa.

Tô Khiết đưa mắt nhìn khu vườn vắng lặng, lòng chợt nhiên bình yên khó tả. Lúc vương phủ này được dựng lại, nàng đã lệnh cho người hầu sắp xếp tất cả mọi thứ giống y hệt trước đây như lúc Trình Khâm còn sống. Từ thư phòng, phòng ngủ, chiếc bàn đá, hồ cá cho đến đình viên này và khu vườn hoa lan mà vương gia từng rất thích, làm như vậy nàng sẽ có cảm giác ngài vẫn luôn kề cận.

Chậm rãi, Tô Khiết tháo chiếc nhẫn bạc mình vẫn luôn đeo trên tay, cùng mảnh giấy ngả màu với nét mực sắp phai theo năm tháng, hai từ “Tô Khiết” vẫn vẹn nguyên trong ký ức của người sống. Nàng rất nhớ vương gia, không giây phút nào quên được. Ngài từng bảo rằng, theo thời gian Tô Khiết sẽ xem ngài như một giấc mộng, nhưng không phải như vậy bởi đã hơn hai mươi năm sau cái chết của ngài, nàng vẫn nhớ như in hình bóng áo khoác lông màu bạc năm đó.

Tô Khiết làm sao dễ dàng xem Trình Khâm như một giấc mộng...

Nàng đã tiếp tục sống thật tốt, thật vui vẻ và sinh ra Trình Liệt, nuôi dưỡng khôn lớn để rồi đưa trẻ đó giờ đây đang ngồi trên ngôi vị chí tôn. Thế này nghĩa là nàng đã giữ vững đồng thời hoàn thành tâm nguyện của ngài rồi.

Bây giờ đến lượt nàng thực hiện tâm ý sau cùng của bản thân.

Gió chợt thổi mạnh, mưa bắt đầu lất phất mang theo từng giọt nước lạnh giá bay vào trong đình viên, Tô Khiết cuộn người trong chăn, đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi khép lại mơ màng và bờ môi ấy bắt giác thốt lên khe khẽ:

- Vương gia, Khiết Khiết lạnh...

Khung cảnh trước mắt bỗng nhiên sáng bừng, Tô Khiết thấy mình trở về lúc mười tám tuổi, khuôn mặt xinh đẹp như hoa lan nở rộ, đôi mắt trong veo và đang mặc trên người bộ giá y màu đỏ rực rỡ, bước vội qua những dãy hành lang hết như tìm kiếm ai đó. Mãi cho đến khi trông thấy một bóng dáng thân thương đứng lặng lẽ dưới đình viên ngắm nhìn những hạt mưa thì nàng dừng lại.

Người nam nhân cao lớn trong chiếc áo khoác lông màu bạc, những sợi tóc đen nhánh xoã dài sau tấm lưng vững chãi, mọi thứ đều hiện lên thật lung linh, đẹp đẽ. Tiếp theo vương gia quay lại nhìn Tô Khiết bằng đôi mắt tĩnh lặng êm đềm và biết cười, cùng lúc miệng cất lên tiếng gọi ấm áp nhất: “Khiết Khiết!”.

Tô Khiết mỉm cười, là nụ cười hạnh phúc nhất trong đời, lập tức chạy đến bên Trình Khâm, sà vào vòng tay rộng lớn mạnh mẽ đó. Ngài ôm chặt lấy nàng ở trong lòng, đem cả sự ấm nồng và trân trọng phủ trọn lấy cơ thể mềm mại của nàng, kể từ bây giờ mãi mãi chở che cho nàng không rời bỏ.

“Ta sẽ vĩnh viễn sưởi ấm ngươi, Khiết Khiết.”

Với nụ cười thoả nguyện, Tô Khiết nhắm mắt, lòng thầm gọi một tiếng “Khâm”.

Tà dương ngày hôm ấy nhuốm màu buồn man mác, và có một người vừa thanh thản ra đi, trở về bên cạnh người mà nàng thương yêu nhất.

Chỉ còn cơn gió lạnh, những hạt mưa rơi, cùng với câu hỏi dửng dăng rằng:

“Cuối cùng ngài cũng hiểu rõ tâm ý của mình rồi phải không, Trình Khâm?”

Không có một tiếng đáp lại, không còn một ai để trả lời.

Hoa lan trong vườn nở thật đẹp, hương thơm ngào ngạt bay khắp vương phủ.

Và ẩn hiện đâu đó, ở nơi xa xôi ấy, là bóng dáng một người đang lặng lẽ mỉm cười./.

Hỏi thế gian đời biết bao năm tháng

Mới được một lần cùng người cận kề

Trăng soi bóng nước, dưới gốc bồ đề lại gặp nhau

Duyên, khắc nơi đầu ngón tay.

Thieu đốt năm tháng, để bụi trần lay động tình niệm

Gặp nhau cũng chẳng được bao nhiêu năm tháng.

Chuyển qua ngàn kiếp, thành toàn vẫn là khó nhất,

Mỉm cười ngắm nhìn dung nhan của người

Đợi một kiếp ta cũng tình nguyện.
Trời đất quá rộng, người lại ở ngay trước mắt,
Cớ sao lại lưu luyến lướt qua nhau?
Đời người quá xa, ta chỉ cầu một giây một phút
Là phút giây khắc cốt ghi tâm.
Vượt qua trăm ngàn đêm, người lại cùng ta mặc niệm.
Kiếp sau liệu có thể trùng phùng?
Duyên phận một đời ước hẹn
Hãy ngừng nói lời tổng biệt
Nguyện cùng nhau tình này bất diệt...
(Bồ đề kệ)

Truyện cổ đại “Tâm ý thành” đã hoàn thành chặng đường khá ngắn chỉ với 12 chương. Vốn dĩ ngay từ đầu truyện đã được quyết định là tác phẩm ngắn chương, và là khởi đầu cho phần II. “Tâm ý thành” không dài dòng như các tiểu thuyết trước của Anh Thơ, truyện đơn giản khắc hoạ số phận của nhân vật nam chính - thất vương gia Trình Khâm: Có những con người khi sinh ra đã phải chọn việc chấp nhận số phận! Vì ta không thể thấy rõ được tương lai, nên chỉ có thể làm những việc khiến mình không phải hối hận, dù đúng dù sai...

Truyện chuyển tải được ý nghĩa, thông điệp của tác phẩm đến với độc giả, về việc “hiểu được tâm nguyện của chính bản thân mình và bảo vệ nó cho dù phải trả giá”, một tác phẩm vẫn đúng chất Võ Anh Thơ.

Phần II của “Tâm ý thành” mang tựa đề “Từ bi khúc” - khúc hát từ bi về lòng khoan dung và tha thứ - sẽ được post ngay sau đó, nối tiếp câu chuyện đời con của Trình Khâm & Tô Khiết. Truyện theo thể loại vua chúa - nữ cường, có yếu tố cung đấu + đánh trận, yêu - hận ngược trước sung sau (18+), nội dung cũng như tình tiết nhiều hơn, kịch tính hơn phần I. Đây là kiểu truyện Anh Thơ từng rất muốn viết về một nam chính là đế vương tàn nhẫn đúng nghĩa cùng nữ chính quật cường lạnh lùng mưu trí.:D

<3 lần=”” nữa=”” cảm=”” ơn=”” những=”” độc=”” giả=”” đã=”” theo=”” đôi=”” “tâm=”” ý=”” thành=”” và=”” hi=”” vọng=”” sẽ=”” tiếp=”” tục=”” ủng=”” hộ=”” “từ=”” bi=””>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-y-thanh>